

Giới thiệu Bạo Sủng Cuồng Thê: Thần Y Ngũ Tiểu Thư

Bạo sủng cuồng thê: thần y ngũ tiểu thư – đang tiến hành – Phiên Cốt Mộc

Giới thiệu truyện ngôn tình xuyên không cổ đại này:

Tư Mã U Nguyệt là một sát thủ của thế kỷ 21, rất giỏi nên được lãnh đạo coi trọng. Thế nên không tránh được việc có vài người trong tổ chức thua kém cô lại sinh lòng ganh tị. Còn tìm cách hãm hại.

Sát thủ thứ 2 nhân lúc lãnh đạo đi công tác, liền tìm thứ lừa cô đến một nơi nhận nhiệm vụ sau đó đánh bom chết. Mọi thứ xảy ra quá nhanh khiến cho Tư Mã U Nguyệt hoàn toàn không thể trở tay kịp, đành chấp nhận chết và trước khi ngất tỉnh, cô còn chửi thề một tiếng.

Tưởng rằng bản thân sẽ xuống âm phủ, nào ngờ thấy trước mắt là một không gian trắng tinh, gần đó còn có bóng hình mờ mờ giống như linh hồn.

Lại gần và nói chuyện thì mới biết chính mình vậy mà đã nhập vào thân thể người ta, còn được đối phương lừa gạt. Bảo rằng chỉ cần cô giúp nàng ấy thực hiện được ước muốn thì sẽ có cơ hội sống lại, dĩ nhiên Tư Mã U Nguyệt một lòng trả thù nên đồng ý liền.

Nào ngờ mở mắt lần nữa thì thấy mình cứ như vậy đi đến thế giới cổ đại chứ có phải thời của cô chứ, sống lại lần nữa làm gì trong khi còn không biết đây là thập niên thứ mấy.

Cuộc đời của cô có hai lần bị lừa, và toàn những cú khiến cô chỉ muốn thốt lên tiếng chửi tục.

Thế nhưng mọi chuyện đã như vậy, Tư Mã U Nguyệt đành thuận theo tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sủng Cuồng Thê: Thần Y Ngũ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Ngũ Thiếu Gia Là Cong

"Chết tiệt! Chết tiệt! Quý tha ma bắt nó!"

Một tiếng quát căm hờn vang vọng khắp gian nhà rộng nằm ở kinh thành Đông Thần quốc.

"Có phải thiếu gia tỉnh rồi không?"

Hai bóng người chạy vội từ ngoài vào trong viện, nhưng khi đã vào đến nơi thì lại không nghe thấy bất kỳ tiếng động gì, như thể câu nói vừa rồi chỉ là ảo giác mà thôi.

"Thế chúng ta có cần vào phòng xem thử không?" Một người cất giọng run run hỏi, chùng chình như rất sợ bước vào gian phòng đó.

"Thôi, thôi khỏi đi." A hoàn còn lại đáp: "Thiếu gia tỉnh lại rồi tự khắc sẽ gọi chúng ta. Còn nếu tự ý vào phòng thiếu gia, chúng ta sẽ bị trách phạt đó."

"Nhưng nếu thiếu gia tỉnh lại rồi mà chúng ta không ở bên hầu hạ thì cũng bị phạt thôi! Lỡ như thiếu gia tỉnh rồi mà không nói được thì làm sao?"

"Thế, thế thôi chúng ta vào xem thử vậy, nếu như thiếu gia chưa tỉnh lại thì chúng ta đi ra?"

"Được."

Bàn bạc xong, hai người rón rén đi tới phòng ngủ chính, nhẹ nhàng mở cánh cửa, khẽ khàng bước vào trong, thấy người nằm trên giường vẫn nhắm nghiền hai mắt, bèn thở dài đánh thượt một cái rồi từ từ lui ra ngoài.

"Phù, cũng may thiếu gia chưa tỉnh lại."

"Chúng ta cứ đứng chờ ngoài cửa vậy."

"Ừ, không ngờ lần này thiếu gia lại hôn mê lâu đến vậy."

"Nghe nói tướng quân đã định đi tìm đối phương tính sổ, nhưng bị thiếu gia ngăn lại."

"Phù, thiếu gia nói là, tên khốn khiếp, chờ ta tỉnh lại sẽ xử gọn hắn!"

"Chỉ tội cho thiếu gia chúng ta bị đánh đến trọng thương thế này, mấy vị thiếu gia khác mà biết chắc chắn sẽ xót lắm."

"Nghe nói các thiếu gia sắp về rồi."

"Vây hả?"

"..."

Hai đứa a hoàn vừa rời khỏi, Tư Mã U Nguyệt đã mở mắt, khuôn mặt đầy vẻ tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi như muốn cắn người đến nơi.

"Ừ..."

Vết thương trên mặt bị chạm đến khiến nàng đau tới mức hít vào một luồng khí lạnh.

"Mẹ kiếp, chơi ta đó hả?" Tư Mã U Nguyệt muốn đưa tay xoa vết thương trên mặt mình, nhưng vừa cử động là lại chạm tới vết thương trên người, buộc nàng phải bỏ ngay động tác này.

Nghe tiếng bọn a hoàn ríu ra ríu rít nói chuyện bên ngoài, luôn miệng gọi thiếu gia, Tư Mã U Nguyệt không kìm được phải lườm cho một cái.

Rõ ràng là một nàng tiểu thư mà lại bị gia gia của mình bắt phải làm một gã nam tử, ăn vận y phục của nam tử, học cách nói năng đi đứng của nam tử.

"Mây cũng là đồ đàn!" Tư Mã U Nguyệt buột miệng mắng.

Nghĩ lại chuyện nàng là sát thủ số một thế kỷ hai mươi mốt, bị tổ chức gài bẫy thì cũng đành, đằng này vừa mới tới đây lại đã bị một tiểu cô nương mười bốn tuổi đánh lừa!

Không sai, cái câu chữ quỷ tha ma bắt nó đó được bật ra từ miệng nàng, bởi nàng đã bị gài bẫy liên tiếp hai lần. Trước đây, nàng là sát thủ đắc lực nhất trong tổ chức, từ khi vào nghề đã giúp tổ chức giải quyết vô vàn tên khó nhằn. Bởi chưa từng thất thủ lần nào nên luôn giữ vị trí số một trong tổ chức.

Nhưng nàng không ngờ vì mình được lão đại coi trọng, nên người phụ trách thứ hai của tổ chức sinh lòng đố kỵ, thừa cơ lão đại đi vắng bèn sai nàng đi chấp hành một nhiệm vụ mới. Khi đến nơi nàng mới biết đó vốn là một cái bẫy, chỉ vì một khoản tiền khổng lồ trị giá một tỉ đô la mà tổ chức đã vứt bỏ nàng, chẳng những thế còn chuẩn bị cho nàng một loại bom tối tân nhất, để nàng và căn phòng đó cùng nhau thăng thiên về miền cực lạc.

Thời gian tiến tới cái chết ngắn ngủi đến mức nàng chỉ kịp chửi đồng một tiếng trong bụng, rồi chìm vào bóng tối, mất đi ý thức.

Khi ý thức hồi phục lần nữa, nàng đã thấy mình đứng trong một không gian trắng xóa mênh mông, bên cạnh còn có thêm một cái bóng mờ mờ, có vẻ cũng là linh hồn giống nàng.

Nàng còn chưa lên tiếng, đối phương đã mở lời: "Bây giờ ngươi đang trú ngụ trong thể xác của ta."

Câu nói của đối phương khiến nàng thiếu chút đã nhảy dựng lên, đáng lý giờ nàng phải ở dưới địa phủ chứ? Sao lại nhập vào trong thể xác của người ta?

Như đọc được suy nghĩ của nàng, người kia nói: "Ta cũng không biết chuyện này là thế nào, ta nhìn thấy linh hồn của ngươi, vừa kéo một phát là ngươi đã nhập vào."

"Ặc..."

"Hiện giờ ta đã chết rồi, thọ mệnh đã tận, ngươi đã nhập vào thể xác của ta được thì hẳn là có thể tiếp tục sống thay ta. Chỉ cần ngươi đồng ý chấp nhận tất cả của ta, thì ta sẽ nhường thể xác này lại cho ngươi." Cái bóng đó nói.

"Thật ư?" Tư Mã U Nguyệt hỏi. Nói thể là mình có thể sống lại rồi?

"Thật, nhưng ngươi phải thể rằng sau này ngươi sẽ là ta, tiếp tục sống thay ta, còn phải xử lý mấy thứ linh tinh kia cho ta!"

"Được." Tư Mã U Nguyệt nhận lời rất thoải mái. Nếu được sống lại lần nữa, còn có thể thoát khỏi cuộc sống sát thủ, thì đồng ý với nàng ta cũng chẳng sao. Nếu được, nàng còn có thể tìm tên thủ nhĩ của tổ chức báo thù.

"Nếu đã vậy thì ta sẽ lưu lại ký ức của mình cho ngươi, nhớ là ngươi đã đồng ý sẽ báo thù cho ta đấy! Còn phải đối xử ân cần với gia gia và các ca ca ta nữa, ngoài ra hãy đi tìm cha mẹ ta, ta tin rằng họ nhất định vẫn còn sống ở đâu đó trên thế gian này." Cái bóng đó mỗi lúc một mờ đi, giọng nói mong manh như có như không.

Tư Mã U Nguyệt thấy đáng về lưu luyến của đối phương thì muôn phần cảm khái, bèn đáp: "Cô cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp cô tìm ra cha mẹ."

"Ta thấy ngươi cũng không phải hạng người hay nuốt lời, ngươi đã đồng ý, thì ta cũng có thể yên tâm ra đi rồi." Dứt câu, cái bóng đó biến thành một đốm sáng rồi biến mất hút.

Bỗng đâu có một lực hút mãnh liệt kéo nàng đi, trong cơn đau đầu kịch liệt nàng lại mất đi ý thức lần nữa.

Khi tỉnh lại, nàng đã nằm bẹp trên chiếc giường này, không ngờ mình đã sống lại thật rồi, nhưng nhìn gian phòng theo phong cách cổ xưa này, nàng nhất thời chưa phản ứng lại được, cứ tưởng mình đang mơ, song ký ức trong đầu đã đập tan những giả tưởng của nàng.

"Mẹ nó, hóa ra cô là một cái hồ (*), đã thế còn là một cái hồ sâu!" Sau khi biết rõ sự tình, Tư Mã U Nguyệt buông tiếng chửi rủa: "Thế ra đây vốn chẳng phải là thế giới kia, cho dù mình có sống lại thì cũng không thể báo thù!"

Đến khi xem hết ký ức, nàng đã chẳng còn sức đâu mà mắng chửi, thân xác này đâu chỉ là hồ sâu, phải nói là hồ to mới đúng!

Nơi đây không phải là trái đất ở thế kỷ hai mươi mốt, mà là một đại lục mang tên Diệc Lân. Nơi này không có máy bay đại bác, cũng chẳng có những tòa cao ốc chọc trời, mà là một nơi của kẻ mạnh thì làm vua. Không khí nơi đây chứa một nguồn linh lực với đủ mọi loại thuộc tính, mọi người có thể tu luyện bằng cách hấp thu linh lực trong không khí nhằm tăng sức mạnh cho bản thân.

Đạo lý kẻ mạnh làm vua, cá lớn nuốt cá bé thể hiện vô cùng rõ ràng ở đây. Tôn nghiêm của kẻ mạnh không được phép bị chà đạp, kẻ yếu nào dám thách kẻ mạnh, thì kẻ mạnh đó có thể thẳng tay giết chết kẻ yếu kia!

Nếu ngươi là thiên tài tu luyện thì sẽ nhận được sự tôn kính từ khắp mọi giới, còn nếu như ngươi là đồ ăn hại không thể tu luyện thì đành phải chịu lấy sự khinh miệt của người đời thôi.

Mà cái thân xác Tư Mã U Nguyệt được hồi này lại chính là đồ ăn hại nhất trong đồng đồ ăn hại! Nàng ta không có chút tạo căn cơ tu luyện nào, đã mười bốn tuổi mà ngay cả linh lực cũng chẳng cảm nhận được, chứ đừng nói gì đến việc hấp thu vào cơ thể để tu luyện!

Chẳng những vậy, nàng ta rõ ràng là nữ nhi, mà gia gia nàng ta lại cứ kiên quyết bắt nàng ta cải trang nam tử, nói là vì để bảo vệ cho nàng ta. Nhưng dù có cải trang thế nào chẳng nữa, nàng ta vẫn thích nam nhân, thậm chí còn yêu đến cuồng si, cả ngày quanh quẩn bên mỹ nam, tìm mọi cách để lấy lòng.

Bởi thế mọi người đều truyền tai nhau rằng, ngũ thiếu gia tướng quân phủ... là “cong”.

***

(*) Hồ: chỉ việc đào hồ lừa người khác nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sùng Cuồng Thê: Thần Y Ngũ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chương 2: Ký Ức Bị Đánh Mất

Tư Mã U Nguyệt nằm dài trên giường, tâm trạng của nàng hiện giờ đã chẳng thể nào hình dung được bằng mấy chữ khóc không thành tiếng.

"Haiz..."

Sau hai mươi tám lần thờ dài ai oán, rốt cuộc nàng cũng chấp nhận được thân phận hiện giờ, chấp nhận cái thân xác ăn hại này. Nàng đường đường là sát thủ số một của thế kỷ hai mươi mốt, dù không thể tu luyện được nhưng chẳng lẽ lại sợ mình không sống nổi dưới khoảng trời này sao?

Nhưng hể nghĩ đến tính nết và nguyên do chết đi của tiền thân là nàng lại thấy ngán ngẩm bất lực.

Kể ra cái chết của tiền thân này cũng thảm lắm, chuyện là nàng ta đi tặng đồ ăn cho kẻ được mệnh danh là kinh thành đệ nhất công tử Mộ Dung An, ngờ đâu lại bị cho là muốn quyến rũ hắn, thế là bị đám tùy tùng của hắn dần cho một trận nhừ tử, rồi mắng nhiếc một tràng những lời đại loại như nàng ta chẳng những là đồ ăn hại, mà còn là hạng người biến thái.

Còn cái kẻ được gọi là đệ nhất công tử tao nhã lịch thiệp thì lại chỉ đứng một bên giường mắt nhìn nàng ta bị đánh đập, thậm chí còn cười nói vui vẻ với mỹ nữ bên cạnh.

Tiền thân bị đánh đến mức chỉ còn thở thoi thóp, khi được khiêng về tới tướng quân phủ, trông thấy gia gia của mình là Tư Mã Liệt, chỉ kịp thốt lên một câu muốn đích thân báo thù rồi lăn ra bất tỉnh, chẳng bao lâu sau đã tắt thở.

Tuy rằng tiền thân bảo nàng hãy báo thù cho nàng ta, nhưng chuyện này rõ ràng là do tự nàng ta chuốc lấy, ai bảo ngươi rảnh rỗi không có chuyện gì làm lại đi quyến rũ người ta, có lần chẳng phải ngươi đã đeo bám đến nỗi người ta thấy phiền chán cực độ rồi sao? Bởi vậy khi ngươi lượn lờ trước mặt người ta lần nữa, người ta không đánh ngươi mới là lạ!

"Nhưng cái tên Mộ Dung An kia lại cứ giương mắt nhìn ngươi bị đánh chết, những tên đánh ngươi cũng đập cho một trận đến chết mới thôi. Hừ, ngươi yên tâm, thù này ta vẫn sẽ báo giúp ngươi!" Tư Mã U Nguyệt nói, giọng thâm sâu: "Mà thân xác này của ngươi thật sự không tu luyện được sao? Đám người đó toàn là thiên tài của học viện đế quốc, nếu không tu luyện được thì việc báo thù sẽ phiền lắm. Nhưng giờ ta cũng chẳng thể kiểm tra cơ thể của ngươi được, mẹ kiếp, mấy vết thương trên người này phải bao lâu mới lành đây?"

Thân thể bị thương quá nặng, Tư Mã U Nguyệt nôn mửa một hồi rồi lại ngủ mê man. Nhưng giấc ngủ này cứ chập chờn, nàng nhều chặt mảy mảy, mồ hôi lạnh túa ra không ngừng.

"Tây Môn U Nguyệt, dù ngươi có là thiên tài của thần giới thì đã sao? Hôm nay ngươi vẫn phải chết dưới tay ta mà thôi, hôm nay Tây Môn gia các ngươi hãy tới địa ngục mà đoàn tụ đi!"

"Tây Môn U Nguyệt, ngươi biết đây là cái gì không? Đây chính là thần khí cao cấp đèn Tòa Hồn. Chỉ cần hút linh hồn của ngươi vào trong, trọn đời này ngươi sẽ vĩnh viễn không thể siêu sinh, dù ngươi có muốn hồn phi phách tán cũng không được! Chẳng phải ngươi đã chèn ép ta đủ đường sao? Hôm nay ngươi cứ thông thả mà tận hưởng mùi vị bị khóa hồn đi! Ha ha ha ha..."

Giọng nữ chói tai vang lên, một nữ nhân cầm một ngọn đèn xuất hiện trong giấc mơ của Tư Mã U Nguyệt.

"Linh hồn khuyết một phần? Tái sinh như vậy chỉ e cũng sẽ không nhớ được sự tình của kiếp này, thực lực cũng không tài nào khôi phục được. Liệu có thể phục hồi cho linh hồn của mình, lập nên kỳ tích được hay không, thì phải dựa vào vận may của ngươi rồi!" Một giọng nói khác chẳng rõ của nam hay nữ vang vọng trong màn sương mù dày đặc bốn phía.

"Tư Mã U Nguyệt, ai bảo ngươi xuất sắc như vậy làm gì? Hôm nay lão đại vắng mặt, ngươi xuống địa ngục tìm diêm vương mà khóc lóc kể lể đi! Đây là loại thuốc nổ mới nhất mà tổ chức chế tạo, được chôn thân cùng thứ này cũng coi như là phúc phần của ngươi đó! Tư Mã U Nguyệt, đi chết đi..."

"Tây Môn U Nguyệt, đi chết đi..."

"A..."

Tư Mã U Nguyệt ngồi bật dậy, há miệng thở hổn hển, áo ngủ trên người ướt đầm mồ hôi, tóc mai ướt nhẹp dính bết bên má, người run lên cầm cập, chẳng biết là do đau xót hay vì tức giận.

"Thiếu gia, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?" Một a hoàn đứng ngoài gõ cửa hỏi vọng vào.

Tư Mã U Nguyệt ép mình bình tĩnh lại, nói với ra ngoài: "Ta không sao, ngươi lui xuống đi."

"Vâng." Người bên ngoài đáp lại một tiếng, sau đó không còn tiếng động gì ngoài cửa.

Sau cơn thờ dốc, Tư Mã U Nguyệt cố nhìn đau xuống giường rót cho mình một chén nước, bàn tay run rẩy khiến bình trà cũng rung theo. Nàng uống liền ba tách trà nguội mới bình tâm lại được.

Hồi tưởng lại cảnh trong mơ, nàng thắc mắc tại sao lại có những hai cái tên.

"Tư Mã U Nguyệt, Tây Môn U Nguyệt..." Nàng lẩm nhẩm hai cái tên này: "Tây Môn U Nguyệt là ai?"

Vì sao khi gọi cái tên này, nàng lại thấy lòng đau đớn.

Trở lại giường, Tư Mã U Nguyệt mở mắt thao láo nhìn tấm màn cổ, những hình ảnh mơ hồ và giọng nói lạ hoắc trong giấc mơ ban nãy cứ lẩn quẩn mãi trong đầu, nữ nhân lạ mặt đó là ai? Tây Môn U Nguyệt mà nàng ta nói là ai?

Tiếng a hoàn bỗng vang lên bên ngoài: "Tướng quân."

"Ngũ thiếu gia tỉnh lại chưa?" Một giọng nói hơi già cất lên.

"Bẩm tướng quân, vừa nãy thiếu gia có hét lên một tiếng, nô tỳ hỏi thử thì thiếu gia bảo không sao, sau đó bên trong im lìm, chắc là thiếu gia lại ngủ rồi ạ." A hoàn đáp.

"Được, ta biết rồi, các ngươi lui xuống đi."

"Vâng."

Tiếng mở cửa vang lên, Tư Mã U Nguyệt vội nhắm mắt, tai chỉ nghe tiếng bước chân chậm chậm tới gần mình, sau đó dừng lại bên giường.

"Thôi đi, đừng có giả bộ nữa, ta biết cháu tỉnh lại rồi." Tư Mã Liệt nhìn người đang nhắm tịt hai mắt trên giường mà nói.

Bị phát hiện rồi!

Tư Mã U Nguyệt mở mắt nhìn người đứng trước giường, im lặng không nói.

Đây chính là đệ nhất cao thủ Đông Thần quốc, gia gia của nàng, giống hệt như trong ký ức, ông mặc một bộ đồ màu đen, tóc mai điểm bạc, khuôn mặt cương nghị, đôi mắt nhìn nàng hàm chứa vẻ cưng chiều và xót xa vô hạn.

"Đau lắm phải không?" Tư Mã Liệt thấy Tư Mã U Nguyệt không nói lời nào, bèn ngồi xuống mép giường hỏi han.

Tư Mã U Nguyệt gật đầu. Đứng là rất đau, nàng cảm thấy xương cốt khắp người đều rã rời.

Tư Mã Liệt lấy ra một chiếc bình ngọc như làm ảo thuật, Tư Mã U Nguyệt nhìn mà kinh ngạc. Dù nàng biết thế giới này có một thứ không gian chứa đồ, nhưng khi tận mắt nhìn thấy vẫn bị chấn động mạnh, thứ này tiện dụng hơn bao bì ở kiếp trước nhiều!

Bình ngọc trên tay Tư Mã Liệt là được lấy ra từ nhân không gian.

"Đây là đan dược nhị phẩm ta xin được ở chỗ Thạch đại sư, nó sẽ giúp vết thương của cháu chóng lành. Nào, uống vào là hết đau liền." Tư Mã Liệt đổ ra một viên thuốc màu đen từ trong chiếc bình, nhét vào miệng Tư Mã U Nguyệt.

Sau khi nuốt viên thuốc xuống, một mùi vị đáng chất lan ra trong họng nàng, không đợi nàng lên tiếng, Tư Mã Liệt đã nhét một viên kẹo vào miệng nàng.

"Thạch đại sư nói đan dược này hơi đắng, nhưng nó là đan dược nhị phẩm, hiệu quả nhanh lắm. Cháu ráng nhin chút đi."

Tư Mã U Nguyệt biết thế giới này có các loại đan dược rất thần kỳ, giống y như thuốc tây thuốc viên của kiếp trước, nhưng so ra hiệu quả lại tốt hơn những thứ thuốc kia gấp bội. Chúng rất đa dạng về mặt chủng loại, có đầy đủ mọi tác dụng, chẳng hạn như loại thuốc trị thương mà nàng uống bây giờ còn giúp linh sư hồi phục linh lực, giúp kiếm sư khôi phục thể lực vân vân.

Đan dược này được chia thành nhiều phẩm cấp, gồm có nhất phẩm, nhị phẩm, tam phẩm vân vân. Từ nhất đến tam phẩm được gọi là đan dược sơ cấp, tứ đến lục cấp là đan dược trung cấp, thất đến cửu cấp là đan dược cao cấp, luyện đan sư tương ứng với chúng lần lượt được gọi là luyện đan sư sơ cấp, luyện đan sư trung cấp, luyện đan sư cao cấp.

Hiệu lực của đan dược sẽ tăng theo phẩm cấp của chúng, nhưng dù là đan dược cùng một phẩm cấp thì cũng được phân thành cấp thấp, trung cấp, cao cấp, thượng hạng. Đẳng cấp càng cao thì hiệu lực của đan dược càng tốt, giá bán cũng càng cao.

Ôi, bảo rằng nàng ta không hiểu gì thật ra cũng do tâm tư nàng ta chỉ xoay quanh chuyện yêu đương cuồng si, hề trông thấy mỹ nam là mụ mắt đến mất cả phương hướng, làm gì còn nghĩ đến những thứ này. Nàng ta lại không tu luyện được nên lên lớp được hai hôm là không thèm bén mảng đến học viện đế quốc nữa. Tư Mã Liệt hết mực cưng chiều nàng ta, nàng ta không muốn đi, bọn họ cũng không ép, nên giờ nàng ta mới thành một kẻ hoàn toàn mù chữ thế này đây!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sùng Cuồng Thê: Thần Y Nữ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 3: Gặp Kẻ Thù

"Nguyệt Nhi, cháu đừng thương tâm, đợi thương thế của cháu khỏe rồi, sẽ kêu ca cả cháu dẫn người theo cháu đi báo thù, ai dám phản kháng sẽ bắt bọn họ lại, cho cháu đánh đã đời mới thôi!" Tư Mã Liệt nhìn thấy Tư Mã U Nguyệt này giờ không nói gì, cho rằng nàng còn đang tức giận, ngồi ở một bên chỉ dẫn nàng.

Nhưng mà, gia gia người xác định chỉ dẫn như vậy là chính xác chứ? Thế này không phải xúi giục nàng đi gây chuyện sao! Nhưng mà, kiếp trước nàng thân là cô nhi, sau khi nghe được những lời Tư Mã Liệt nói, trong lòng lại cảm thấy ấm áp.

Đây là cảm giác có thân nhân đó!

Sau vài phút ăn đan dược, đau đớn trên người toàn bộ đều biến mất, không đến nửa tiếng, vết thương trên người toàn bộ đều đã lành. Tư Mã U Nguyệt lần đầu tiên cảm nhận được sự tình thần kỳ như thế, trong lòng tràn ngập tò mò đối với thế giới này!

"Gia gia, thứ này thật sự quá thần kỳ!" Tư Mã U Nguyệt ngồi dậy, hiện tại nàng lại dồi dào sinh khí.

"Ha ha, không tồi." Tư Mã Liệt thấy Tư Mã U Nguyệt mở miệng, gật đầu tán thưởng, ngay sau đó lại thờ dãi nói: "Chắc, đáng tiếc người nhà chúng ta đều không biết luyện đan, bằng không lần này cháu bị thương, ta cũng sẽ không mất nhiều phiền toái mới lấy được viên đan dược này."

"Nhà của chúng ta không phải có đan dược sao?" Tư Mã U Nguyệt hỏi. Tốt xấu gì cũng là phủ tướng quân, sao đến đan dược cũng không có vậy?

"Đan dược nhà chúng ta cất chứa đa phần đều là nhất phẩm, có rất ít đan dược nhị phẩm, nhưng cũng không phải dùng để chữa thương, không thể giúp cháu mau chóng khỏe lại. Cho nên ta mới phải đi tìm Thạch đại nhân xin đan dược. Hừ, cũng trách gia gia ngày thường tính tình quá cao ngạo, quan hệ với luyện đan sư trong kinh thành không thể nào tốt đẹp. Bằng không cũng không cần mất nhiều thời gian, làm cháu phải chịu đau lâu như vậy." Tư Mã Liệt tự trách nói.

"Gia gia người đừng thương tâm, đây không phải lỗi của người, đều là những luyện đan sư đó mặt cao hơn trời, cho nên người mới không thích bọn họ, cháu cũng không thích bọn họ!" Tư Mã U Nguyệt nói: "Nếu có một ngày cháu thành luyện đan sư, nhất định phải đánh thẳng vào mặt bọn họ một trận!"

“Ha ha, được, gia gia sẽ chờ ngày cháu khiến bọn họ phải nhìn theo cháu mà học hỏi!” Tư Mã Liệt cười lớn nói.

Hai người đều áp ủ khát khao tốt đẹp, đều quên mất điều kiện tiền đề để trở thành luyện đan sư chính là đầu tiên phải trở thành linh sư! Bởi vì lúc ngưng đan yêu cầu luyện đan sư đưa linh lực vào lò luyện đan, bằng không căn bản sẽ không thể ngưng đan. Mà Tư Mã U Nguyệt còn không phải là linh sư chứ đừng nói là trở thành luyện đan sư.

Vì có tác dụng thần kỳ của đan dược, cho nên Tư Mã U Nguyệt khỏi hẳn rất nhanh chóng, lại trở nên tung tăng nhảy nhót, sáng sớm hôm sau đã một mình một người đi ra phố.

Tuy rằng trong đầu có ký ức đời trước, nhưng mà nàng vẫn muốn tận mắt nhìn xem thế giới này có hình dạng gì.

“Thế giới này cũng thật thần kỳ!” Sau khi đi dạo hai con phố, Tư Mã U Nguyệt ngừng ở trước cửa một cửa hàng, nhìn bên trong trưng bày các loại động vật, trong thấy động vật biết nói, nàng nhìn không được cảm thán.

“Ai da, đây không phải ngũ thiếu gia sao! Ngũ thiếu gia mau mời vào, hôm nay muốn mua hàng gì vậy? Chúng ta vừa nhập về một đám huyền thú, thiếu gia có muốn xem thử hay không?” Tiểu nhị của cửa hàng nhìn thấy Tư Mã U Nguyệt trước cửa, chạy nhanh ra gọi, nhìn dáng vẻ có lẽ rất thân quen với đời trước.

Tư Mã U Nguyệt lục lợi trí nhớ một chút, đời trước quả nhiên rất quen thuộc cửa hàng này, bởi vì nàng thường xuyên mua mấy linh thú đem tặng cho những công tử ca, xem như một loại phương thức lấy lòng bọn họ.

Bởi vì thường xuyên ghé thăm cho nên đều rất quen thuộc với lão bản tiểu nhị nơi này.

“Ngũ thiếu gia, nhìn xem, đây là linh thú bọn ta mới nhập về, ngũ cấp thấp linh thú hóa hồ. Còn có lục cấp thấp linh thú tạt phong lang. Thế nào, không tồi phải không?” Tiểu nhị dẫn Tư Mã U Nguyệt vào trong tiệm, đi tới trước hai cái lồng sắt, chỉ vào một con sói trong lồng sắt giới thiệu.

“Ừ, nhìn thấy cũng được thật đó.” Tư Mã U Nguyệt nhìn tạt phong lang trong lồng sắt, tuy hai mắt vô thần, nhưng lông trên người rất sáng, vừa nhìn là biết chất lượng không tồi. “Nhưng mà hôm nay ta không mang tiền theo, không định mua. Ta lại không thể khế ước, mua linh thú làm cái gì?”

Ai chẳng biết tướng quân phủ ngũ thiếu gia là phé vật, căn bản không thể khế ước linh thú, mỗi lần mua đều là tặng người. Nhưng mà tiểu nhị vì kiếm tiền nên không quan tâm nàng dùng để làm gì, chỉ cần có thể móc tiền từ trên người nàng là được.

“Ngũ thiếu gia mà thiếu tiền cửa hàng bọn ta sao? Nếu ngũ thiếu gia thích, linh thú này thiếu gia có thể lấy trước, sau đó cho người đem tiền trả sau là được mà.” Tiểu nhị nói: “À, lần trước Mộ Dung An công tử có nói muốn mua một con tạt phong lang, đáng tiếc khi đó không có hàng. Ngũ thiếu gia khi nào gặp Mộ Dung An công tử thì nhắn giùm một tiếng, nay đã có tạt phong lang rồi, nhưng phải tới đây nhanh, nói không chừng sẽ nhanh chóng hết hàng đó!”

Nếu đổi lại là trước kia, Tư Mã U Nguyệt chắc chắn sẽ nói ngay nàng muốn linh thú này, nếu có thể lấy lòng Mộ Dung An, có thể vì y mà mua linh thú y muốn, tốn chút tiền thì có là cái gì.

Nhưng mà hiện tại nàng không phải là nàng của trước kia, nghe thấy lời tiểu nhị nói, chỉ gật đầu đáp: “Được, lần sau ta gặp y nhất định sẽ chuyển cáo y.”

Nói xong, nàng xoay người rời khỏi cửa hàng linh thú.

“.....”

Tiểu nhị vẫn còn chưa kịp phản ứng, Tư Mã U Nguyệt đã rời khỏi tiệm. Y sờ sờ cái trán của mình, nói: “Không bị sốt mà, như thế nào lại xuất hiện ảo giác vậy? Tư Mã U Nguyệt lần này nghe được đồ vật Mộ Dung An thích, chẳng những không mua, còn bình tĩnh bỏ đi như vậy? Không phải mặt trời mọc từ hướng tây sao, vậy là ta xuất hiện ảo giác rồi!”

Tư Mã U Nguyệt đi trên đường cái, nghĩ tới lời tiểu nhị vừa nói, cảm thán việc đời trước thích Mộ Dung An thật đúng là mọi người đều biết, đến nơi bán đồ vật cũng biết tận dụng điều này để đẩy mạnh tiêu thụ!

Nhớ tới tạt phong lang trong lồng sắt vừa nãy, không thể không lần nữa cảm thán thế giới này thần kỳ. Tuy rằng đời trước đối với phương diện tu luyện này hiểu biết không nhiều lắm, nhưng vì Mộ Dung An, nàng vẫn hiểu biết đôi chút về linh thú.

Thế giới này có động vật biết nói, gọi là linh thú. Linh thú cũng có thể tu luyện, giống như kiếp trước gọi là yêu quái vậy. Linh thú cấp thấp cũng có cấp bậc tương ứng, cấp thấp nhất chính là linh thú cấp thấp, sau đó là thánh thú, thần thú.

Linh thú cấp thấp chỉ là đã khai khôi linh trí, có thể nghe hiểu lời nói của con người, còn có những phản ứng tương ứng. Thánh thú có thể nói tiếng người, thực sự thần kỳ.

Linh sư có thể tiến hành khế ước với linh thú, sau khi khế ước linh thú với linh sư sẽ là một chỉnh thể. Nhưng vì linh thú có dã tính, cho nên nếu trực tiếp khế ước ngược lại sẽ bị linh thú gây thương tích, bởi vậy mới ra đời tuần thú sư.

Tuần thú sư vận dụng năng lực thuần hóa, hủy diệt dã tính của linh thú, trở thành linh thú có thể khế ước cùng linh sư. Bởi vì linh thú sau khi khế ước là trợ lực cường đại của linh sư, cho nên tuần thú sư có vai trò đặc biệt quan trọng.

Tật phong lang lúc này nàng nhìn thấy trong lòng sắt chính là tật phong lang đã được thuần hóa, trong khoảng thời gian từ lúc được thuần hóa đến khi khổ, bọn nó đều sẽ rất an tĩnh, không có dã tính, sẽ không công kích người, cho đến khi bị linh sư khổ ước, những nét hung tàn thuộc về nó mới có thể lại lần nữa phóng xuất ra.

Thời gian ra ngoài cũng tương đối dài, Tư Mã U Nguyệt định sẽ trở về tướng quân phủ, bởi vì mỗi lúc tìm thi thức sưu tầm được trong trí nhớ về tuần thú sư cho nên không chú ý đường đi phía trước, đến khúc cua đã đụng phải người đang đi tới trước mặt.

“Kẻ nào mà không có mắt vậy! Muốn chết à!” Người bị đụng trúng ôm lấy chỗ bị đụng đau trên người, lên tiếng nhục mạ. Thấy Tư Mã U Nguyệt, đối phương trào phúng cười nói: “Hóa ra lại là phế vật nhà ngươi? Sao ngươi còn chưa chết vậy? Hình như hôm đó ra tay quá nhẹ rồi!”

Tư Mã U Nguyệt cũng bị đụng đến lắc lư thân mình, nghe thấy lời đối phương nói bèn ngẩng đầu nhìn lên, hơi thở trên người chợt lạnh đi.

Người này chính là một trong số đám người hôm đó hành hung mình đây mà! Nếu muốn thay đổi trước báo thù, vậy bắt đầu từ người này đi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sủng Cuồng Thê: Thần Y Nữ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 4: Một Cước Đá Bay

Lý Thừa nhìn cửa hàng linh thú cách đó không xa, về mặt khinh thường nhìn Tư Mã U Nguyệt, cười khẩy nói: “Tư Mã U Nguyệt, ta nói da mặt ngươi sao mà dày quá vậy? Còn muốn mua linh thú tới đưa cho Mộ Dung An, để người ta tốt với ngươi hơn chút xíu? Ngươi nằm mơ đi! Sao ngươi không nhìn xem mình là ai đi, một gã công, vậy mà dám mơ tưởng đệ nhất công tử nhà người ta cũng giống như ngươi? Thứ phế vật như ngươi nên tự vận để tạ ơn thiên hạ! Ngươi tồn tại chỉ lãng phí đồ ăn thôi! Nếu ta là ngươi, chắc chắn đã sớm đi tìm cái chết!”

“Nói đủ rồi chứ?” Tư Mã U Nguyệt lạnh lùng nhìn Lý Thừa: “Lần trước ngươi đi theo bọn họ cùng nhau đánh ta, người đá ta nhiều nhất chính là ngươi phải không? Hôm nay để ta gặp được ngươi, coi như ngươi xui xẻo!”

“Ha ha ha ha!” Lý Thừa thấy buồn cười vì lời của Tư Mã U Nguyệt, cười to vài tiếng rồi nói: “Nghe khẩu khí này của ngươi có phải muốn tính sổ cùng ta? Ha ha ha, ta không nghe lắm chứ? Đến phế vật như ngươi cũng muốn đấu cùng ta! Nếu hôm đó không đánh chết ngươi, thì hôm nay hãy để ta giải quyết ngươi, đỡ để ngươi làm mất mặt nam nhân chúng ta!”

Dứt lời, Lý Thừa liền bắt đầu ngưng tụ linh khí trong cơ thể, trên tay hình thành một quang cầu màu đỏ.

Tuy rằng Tư Mã U Nguyệt vừa mới đi qua con phố rất náo nhiệt, nhưng góc cua ở ngõ nhỏ này lại rất an tĩnh, không có một ai, ở chỗ này giết chết Tư Mã U Nguyệt cũng sẽ không có người nhìn thấy, cho nên Lý Thừa không chút do dự lựa chọn ra tay.

Gã đối với phế vật làm mất mặt nam nhân này đã bất mãn từ lâu, người giống như nàng dựa vào cái gì có được thân phận như vậy, thế giới này quá không công bằng!

Tư Mã U Nguyệt thấy quang cầu ngưng tụ trên tay Lý Thừa, biết đây là sức mạnh linh sư, tuy rằng uy lực của gã không cao, nhưng thân thể nàng như vậy cũng không thể ngăn cản được, vì vậy trước lúc Lý Thừa ngưng kết xong quang cầu, nàng đã nhanh chóng tấn công gã, tay phải hóa đao, bổ về phía cổ gã.

Lý Thừa không ngờ mới một ngày không gặp Tư Mã U Nguyệt lại giống như biến thành người khác, thấy mình muốn giết nàng, chẳng những không né tránh đao tảo, ngược lại còn nghênh diện công kích lại mình. Động tác của nàng nhanh như thỏ, mau chóng tiến tới trước mặt gã, luồng gió do bàn tay tạo ra khiến gã cảm giác lạnh lạnh.

Lúc sắp bị Tư Mã U Nguyệt chém tới, Lý Thừa ném quang cầu màu đỏ còn chưa hình thành về phía Tư Mã U Nguyệt, tự mình lui về phía sau vài bước, tránh sự công kích của Tư Mã U Nguyệt.

Tuy rằng quang cầu này vẫn chưa thực sự thành hình, nhưng vẫn có lực sát thương thật lớn. Tư Mã U Nguyệt cảm giác được sức mạnh ẩn chứa trong quang cầu, biết không thể chống chọi, chạy nhanh né tránh về bên phải. Nhưng vì khoảng cách quá gần, tốc độ quang cầu quá nhanh, mặc dù nàng tránh thoát quang cầu đánh chính diện, nhưng vẫn bị đánh trượt qua làm bóng cánh tay trái.

“Bộp” quang cầu rơi xuống trên mặt đất, khiến mặt đất bị nổ thành một cái hố nhỏ.

Tư Mã U Nguyệt nhìn bị hố nhỏ vừa bị nổ ra, kinh hãi trước sự lợi hại của linh lực, mặc dù kiếp trước nàng ở thế giới kia rất lợi hại, nhưng nếu so sánh với sức mạnh này thì cũng là gặp sư phụ rồi!

Huống chi loại sức mạnh này còn là từ trong thân thể người vọng lại!

“Á!”

Cánh tay đau đớn khiến nàng ngưng cảm thán, cúi đầu nhìn, mặc dù là bị quang cầu quét nhẹ qua nhưng quần áo nàng vẫn bị thiêu đốt sạch sẽ, thậm chí toàn bộ cánh tay đều bị bỏng.

“Ha ha, đã biết sự lợi hại của ta chưa!” Lý Thừa không nghĩ Tư Mã U Nguyệt lại tránh thoát được, nhưng thấy nàng bị chấn động do hiệu quả của linh lực do mình sáng tạo ra, trong lòng một phen đắc ý: “Sức mạnh giống như vậy, phế vật như ngươi vĩnh viễn không thể có được! Chỉ bằng ta tiễn ngươi một đoạn đường, để ngươi đi đầu thai sớm một chút, có lẽ kiếp sau ngươi cũng có thể tu luyện!”

Tư Mã U Nguyệt thấy Lý Thừa định lần nữa ngưng tụ sức mạnh, tất nhiên sẽ không cho gã cơ hội này, không màng cánh tay đau đớn, nàng nhanh chóng chạy tới. Đã có kinh nghiệm lần trước, nàng sẽ không để cho gã lại có cơ hội ngưng tụ ra sức mạnh!

Lý Thừa không ngờ Tư Mã U Nguyệt bị thương mà còn chạy nhanh hơn so với ban nãy, linh lực của gã vừa mới ngưng tụ một chút, Tư Mã U Nguyệt đã đi tới trước mặt gã, không nói hai lời, nhấc chân đá vào bụng gã, một cước đá gã bay ra xa, cuối cùng rơi thật mạnh xuống đất.

“Phụt” một ngụm máu tươi từ miệng Lý Thừa phun ra, gã nhìn vết máu trên mặt đất rồi tròn tròn mắt, gã mà lại bị một cái phế vật đánh cho thổ huyết? “Phế vật nhà ngươi dám đánh ta! Khụ khụ...”

Tư Mã U Nguyệt không nói lời nào, trước lúc Lý Thừa kịp đứng lên, nàng đi tới bên cạnh gã, đưa chân tung một cước, Lý Thừa vẫn chưa đứng vững, lại bị đá văng xuống đất.

Linh sư lợi hại ở chỗ có thể ngưng tụ ra linh lực, thân thể so với người bình thường không có gì khác biệt. Sau khi bị Tư Mã U Nguyệt đá hai cái, Lý Thừa đau đến bò lết không đứng dậy nổi, quỳ rạp trên mặt đất rên rĩ.

Tư Mã U Nguyệt đi tới, cười lạnh một tiếng, nói: “Ngươi không phải thích đá ta sao? Bị người ta đá cảm giác thế nào?”

Kiếp trước nàng vô cùng quen thuộc đối với cấu tạo con người, biết đá nơi nào có thể mang đến thương tổn lớn hơn nữa, lại nhấc chân cho gã một cước.

“Ngươi tên tiện nhân này, chờ ta khỏe rồi, ta nhất định phải giết ngươi!” Đau đớn trên người làm Lý Thừa mất đi lý trí, chửi ầm lên.

“Ngươi chính là đang nhắc nhở ta nếu nhỏ cỏ không nhổ tận gốc, gió xuân tới lại sinh sôi, có phải ta nên ngăn chặn cơ hội cho ngươi trả thù?”

Tư Mã U Nguyệt lại đá gã mấy đá, tựa như lúc trước gã đá đòi trước của nàng, hung hăng đá vào người gã, mãi cho đến khi gã bị hôn mê bất tỉnh.

Nghĩ đến lúc này gã nói sau này sẽ trả thù mình, tuy rằng nàng không sợ gã trả thù nhưng cũng không muốn tự tìm phiền toái. Không phải gã luôn miệng nhắc mình là phế vật sao? Vậy để gã cũng trở thành phế vật đi!

Thấy cục đá bên góc tường, nàng đột nhiên cười gian.

“Tuy rằng ngươi chỉ là tay sai, nhưng ngươi đã muốn lấy mạng nàng ta, cho nên không thể buông tha ngươi như vậy! Nếu ngươi chán ghét phế vật như vậy, ta sẽ để ngươi ném thử mùi vị làm phế vật? Ta rất thiện lương, ngươi không cần cảm tạ ta!”

“Á!” Tiếng kêu đau nhói tâm can từ ngõ nhỏ truyền tới làm Tư Mã U Nguyệt nhin không được khẽ nhú mắt.

Ném cục đá dính máu trong tay đi rồi, nàng vỗ vỗ tay nói: “Ngươi muốn tánh mạng nàng ta, ta phế kinh mạch của ngươi, cũng coi như là báo thù cho nàng ta. Sau khi ngươi tỉnh lại hãy từ từ hưởng thụ cảm giác bị người gọi là phế vật! Oái, đau quá...”

Nói xong, nàng che cánh tay lại rồi rời khỏi ngõ nhỏ, đi về hướng quân phủ như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Sau khi nàng bỏ đi, cuối ngõ nhỏ xuất hiện hai bóng người. Một người mặc bộ quần áo màu tím, khuôn mặt tựa yêu nghiệt, thân thể thon dài, vẻ mặt lãnh đạm, nhưng trong mắt lại lóe lên sự hứng thú.

Người kia có mái tóc đỏ như lửa, một bộ quần áo như ngọn lửa đang thiêu đốt, vừa nhìn là biết không phải loài người thật sự.

Hóa hình thú!

“Không ngờ đi ngang qua nơi này lại thấy được một màn hay như vậy, một nha đầu không có linh lực lại có thể làm tàn phế một linh sư! Đủ tàn nhẫn, đủ cay!” Hỏa lân tán thưởng nói.

Vu Lăng Vũ nhìn người trên mặt đất, nghĩ đến nữ hài kia không chút chớp mắt đã phế đi gã, cười gian tà nói: “Quả không tồi.”

Tuy nàng mang theo huyền giới để che dấu giới tính của mình, nhưng không hề có chút tác dụng nào với hai người bọn họ, bọn họ liếc mắt một cái đã nhìn ra nàng là nữ.

“Chủ nhân, ngươi chính là Thánh Quân Các thánh tử, không cần làm ra bộ dáng này!” Hỏa lân nhìn Vu Lăng Vũ và Tư Mã U Nguyệt vừa mới bỏ đi kia có nụ cười không khác nhau mấy, nhắc nhở nói.

Vu Lăng Vũ liếc hỏa lân một cái, lại khôi phục bộ dáng thánh khiết ở trước mặt người khác, ngay sau đó cùng hỏa lân biến mất ở ngõ nhỏ, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Chương 5: Chương 5: Các Ca Ca Của Nàng

Tư Mã U Nguyệt về tới phủ tướng quân, ngay lập tức gây ra một trận xáo động, hôm qua mới hồi phục, hôm nay lại chạy nhông ngoài đường lượn một vòng rồi mang thương tích trở về!

"Trời ơi, thiếu gia! Sao người lại bị thương nữa rồi! Là ai đã thương người? Mau cho ta xem vết thương thế nào rồi." Từ trong viện nhìn thấy Tư Mã U Nguyệt, quản gia vội vàng chạy ra kiểm tra vết thương của nàng.

Thấy ánh mắt xót xa của quản gia, Tư Mã U Nguyệt cười nói: "Toàn thúc, ta không sao, chỉ bị bông da một xú thôi."

"Cái gì mà một xú, rõ ràng to thế này cơ mà!" Toàn thúc nói, giọng thương xót.

"Không sao đâu, cũng chẳng đau đớn gì, ta sai a hoàn thoa chút thuốc là khỏi thôi." Tư Mã U Nguyệt vỗ về.

Tuy rằng người ngoài luôn miệng nhiech nàng là đồ ăn hại nhưng toàn phủ tướng quân chẳng ai hắt hủi nàng cả, càng không một ai khinh thường nàng, trái lại càng thương yêu, chiều chuộng nàng hơn vì nàng không thể tu luyện được. Gia gia như vậy, các ca ca cũng thế, mà quản gia tới tớ trong nhà cũng vậy, tiếc thay tiền thân không biết trân trọng cái phúc này, không chỉ một lần làm những người quan tâm nàng ta phải đau lòng.

"Được, người về bảo a hoàn xử lý vết thương trước đi, ta đi xin tướng quân một ít đan dược tốt cho người." Toàn thúc nói.

Tất cả đan dược quý nhất của phủ tướng quân đều cho nàng dùng hết rồi, giờ còn đi đâu mà tìm đan dược tốt nữa. Nghĩ thì nghĩ thế, song nàng vẫn gật đầu về lại viện của mình.

Viện của nàng nào đến giờ chẳng có nhiều a hoàn, ngoại trừ Xuân Giản và Vân Nguyệt là hai người nói chuyện với nhau vào ngày đầu tiên nàng tỉnh lại thì chỉ còn hai người làm cơm. Thấy Tư Mã U Nguyệt bị thương, Xuân Giản và Vân Nguyệt đều hoảng hồn nhưng vẫn nhanh nhẹn xử lý vết thương cho nàng.

Nhìn động tác thành thục của họ là biết trước đây tiền thân này đã chịu không biết bao nhiêu vết thương rồi!

Xử lý vết thương xong, Xuân Giản lấy một viên thuốc cho Tư Mã U Nguyệt uống, nhưng đây là đan dược sơ cấp, còn vết thương của nàng là do bị linh lực làm bỏng nên có uống thuốc cũng chẳng khỏi.

Một lúc sau, Tư Mã Liệt tới, thấy cánh tay Tư Mã U Nguyệt bị bỏng một mảng thì vừa xót vừa giận nói: "Sao cháu lại ra ngoài một mình hả?"

"Gia gia..." Thấy Tư Mã Liệt nổi giận, nàng đưa tay kéo chéo áo của ông, rồi đứng đưa liên hồi: "Cháu chỉ muốn ra ngoài đi loanh quanh thôi, dè dặt lại gặp phải cái gã đánh cháu hôm đó, cháu bèn dạy dỗ hắn ta một trận, cắt đứt gân tay hắn ta để hắn ta trở thành phế vật không thể tu luyện được. So ra thì cháu cũng đỡ hơn hắn ta rồi. Mà thật ra vết thương này cũng chẳng sao cả, qua mấy ngày là khỏi thôi."

Dù kiếp trước nàng chưa từng bị bỏng nhưng cũng đã chịu đủ loại thương tích, vết thương do đạn, dao hay thứ gì gây nên nàng đều có cả, vết bỏng còn con này chẳng là gì trong mắt nàng, cùng lắm cũng chỉ để lại một vết sẹo xấu xí trên cánh tay mà thôi.

Thấy Tư Mã U Nguyệt bị thương mà không khóc la ầm ĩ như trước kia, Tư Mã Liệt thấy vui mừng và yên tâm lắm, vậy mới ra dáng "thiếu gia" của phủ tướng quân ông chứ! Ông lấy một cái bình, đổ đan dược bên trong ra, nói: "Đây là đan dược đối cùng với lần trước của Thạch đại sư, cháu mau uống đi."

"Gia gia, vết thương này không sao đâu ạ, qua một thời gian là tự khỏi ấy mà. Đan dược quý giá thế này thì nên giữ lại để sau này dùng lúc cần kíp." Tư Mã U Nguyệt đẩy tay Tư Mã Liệt từ chối.

"Gì mà không sao hả? Vết bỏng to đùng ra đó mà còn bảo không sao! Nhà chúng ta tốt xấu gì cũng là phủ tướng quân, chưa đến mức phải tiếc rẻ một viên thuốc đâu. Ngoan nào, uống nó vào là vết thương của cháu sẽ lành ngay." Tư Mã Liệt trừng mắt nhìn Tư Mã U Nguyệt.

Tư Mã U Nguyệt bỏ thuốc vào miệng, mùi vị tuy rất đắng nhưng lòng nàng lại rất ngọt.

Kiếp trước nàng vốn là trẻ mồ côi rồi được tổ chức thu nhận, sau đó lại bị huấn luyện riêng rẽ, trước nay chưa từng có ai thực lòng quan tâm tới nàng. Chẳng ngờ nàng sống lại một kiếp người mà được hưởng cảm giác quan tâm chiều chuộng người thân dành cho.

Gia gia, sau này người chính là gia gia của cháu! Nàng tự nhủ với lòng như thế.

"Ha ha ha, ngũ đệ bây giờ trưởng thành rồi, biết cả cách vỗ về gia gia nữa đấy!"

Thình lình một giọng nói sang sảng vọng tới, ngoài cửa có bốn nam tử lừng thừng đi vào, họ chính là bốn vị thiếu gia của Tư Mã gia, Tư Mã U Tề, Tư Mã U Minh, Tư Mã U Nhiên và Tư Mã U Nhạc.

Người vừa lên tiếng là đại thiếu gia Tư Mã U Tề.

"Đại ca, nhị ca, tam ca, tứ ca, sao các huynh lại về cùng nhau vậy?" Tư Mã U Nguyệt nhìn bốn người hỏi.

"Chúng ta nghe nói đệ bị đánh nên đương nhiên là phải về thăm, trùng hợp thế nào lại về nhà gần như cùng lúc thôi." Tư Mã U Tề nói xong thì quan sát Tư Mã U Nguyệt một hồi, rồi hỏi: "Đệ còn thấy khó chịu ở đâu nữa không?"

Bọn họ đều ở bên ngoài, nghe tin nàng bị đánh đến mức trọng thương mới vội vã quay về.

Nghe câu hỏi kỳ lạ của Tư Mã U Tề, Tư Mã U Nguyệt cũng chỉ lắc đầu, đáp: "Dạ không, đan dược gia gia cho đệ dùng hiệu quả lắm, giờ đệ không thấy khó chịu ở đâu hết!"

"Gia gia, người đi tìm luyện đan sư sao?" Nhị thiếu gia Tư Mã U Minh hỏi.

"Ừm, ta thấy mấy loại đan dược trong phủ toàn thuộc hàng đẳng cấp thấp, bèn đi tìm Thạch đại sư xin hai bình sinh cơ đan nhị phẩm." Tư Mã Liệt nói.

"Tên kia lúc nào cũng ngấp nghé củ nhân sâm hai trăm tuổi của phủ chúng ta, gia gia, đừng bảo người lấy nó đi rồi nhé?" Đại thiếu gia Tư Mã U Tề vốn là người quản lý chi tiêu trong phủ, nên biết rành rẽ những chuyện trong và ngoài phủ nhất.

Tư Mã Liệt gật đầu, nói: "Lúc ta đến tìm hấn, hấn nói rằng đan dược nhị phẩm khó chế, là thứ quý giá mà hấn cũng chẳng có được mấy viên, bèn bảo ta lấy củ nhân sâm kia đổi lại, ta nóng lòng quá nên đồng ý luôn."

"Một viên đan dược nhị phẩm trị giá hai mươi kim tệ, trong khi một củ nhân sâm hai trăm tuổi ít nhất cũng trị giá năm mươi kim tệ, nhưng dùng nó mà đổi lại được sức khỏe của ngũ đệ thì cũng đáng lắm." Giọng Tư Mã U Nhiên không có vẻ gì là tiếc củ nhân sâm kia cả.

"Phải đó, nhân sâm mất thì cũng đã mất rồi, chỉ cần ngũ đệ không sao là tốt rồi." Tứ thiếu gia Tư Mã U Nhạc nói.

Tư Mã U Nguyệt ngồi im nhìn năm người đang vây quanh giường mình, nghe bọn họ huyền thuyên chuyện giá cả của đan dược và nhân sâm mà ngũ đệ liệu hột dùng dung thì trong bụng không khỏi cảm thán về tình thương gia đình này dành cho tiền thân.

Tiền tệ trong thế giới này được lưu thông bằng kim tệ và ngân tệ. Một kim tệ tương đương với một trăm ngân tệ và bằng mười nghìn đồng. Người bình thường sử dụng tiền đồng và ngân tệ là chính, chỉ riêng người thuộc tầng lớp thượng lưu mới dùng tới kim tệ.

Hai mươi kim tệ đủ cho năm người trong một gia đình bình thường tiêu xài cả một năm! Bọn họ lại vì sức khỏe của nàng mà chẳng mấy may để ý.

"Ngũ đệ này, đám người đánh đệ có những ai? Đệ cứ kể ra hết, chúng ta sẽ đi báo thù cho đệ!" Tứ thiếu gia Tư Mã U Nhạc không lớn tuổi lắm, bề ngoài cũng chỉ hơn Tư Mã U Nguyệt chừng ba bốn tuổi, là người nóng tính nhất.

Trong phủ tướng quân, đại thiếu gia hai mươi chín tuổi, nhị thiếu gia hai mươi bốn, tam thiếu gia hai mươi hai, tứ thiếu gia mười tám, còn ngũ thiếu gia thì mười bốn. Cả bốn người trước đều là thiên tài của Đông Thần quốc. Đại thiếu gia đã là linh sư cấp chín, nhị thiếu gia và tam thiếu gia đều là cấp năm, tứ thiếu gia cũng đã đạt tới linh sư, dù mới chỉ là cấp một nhưng thiên phú nhường ấy cũng đủ khiến đám người cùng trang lứa phải lấy làm kinh hãi.

Chỉ mình ngũ thiếu gia tiếng tăm lẫy lừng này là từ bấy đến nay linh lực vẫn chẳng thức tỉnh, không hề cảm ứng được linh khí xung quanh, thậm chí còn chưa phải là linh sĩ cấp thấp nhất, đích thực là một kẻ vô dụng hoàn toàn không thể tu luyện được!

Nghe Tư Mã U Nhạc nói thế, nhị thiếu gia tính hay bộp chộp cũng hòa theo: "Ngũ đệ, rốt cuộc là kẻ nào đã đánh đệ? Các ca ca sẽ trả thù cho đệ!"

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sủng Cuồng Thê: Thần Y Ngũ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 6: Thân Thể Quả Nhiên Có Vấn Đề

Tư Mã U Nguyệt nhìn hai người ca ca, vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Thù của đệ, đệ sẽ tự báo, các ca ca khỏi cần phải lo lắng thay đệ. U Nguyệt đã trưởng thành rồi, sau này sẽ không tiếp tục lối sống phóng túng buông thả nữa."

"Được, được, Nguyệt Nhi trưởng thành rồi!" Giọng Tư Mã Liệt đầy vẻ xúc động.

"Gia gia, trước đây U Nguyệt không hiểu chuyện, toàn làm gia gia và các ca ca phải buồn lòng, U Nguyệt sai rồi." Tư Mã U Nguyệt nói.

Nhìn vào ký ức của tiền thân, nàng có thể thấy trước đây nàng ta quả đã gây ra không ít chuyện lầm lỗi, nhất là vì những mỹ nam kia mà đã làm người

thân tổn thương nhiều lần. Nhưng sâu trong tâm khảm, nàng ta vẫn rất yêu người thân của mình, nếu không đã chẳng muốn nàng tiếp tục sống thay, vì sợ họ sẽ đau buồn khi biết nàng ta đã chết.

"Chuyện trước kia thì cứ để cho nó qua đi, ngũ đệ hiểu ra được lỗi của mình là tốt lắm rồi. Và lại những chuyện đó chúng ta cũng không hề trách đệ." Tam thiếu gia Tư Mã U Nhiên nói.

Những người khác cũng gật đầu tỏ ý tán đồng.

"Vâng, sau này đệ nhất định sẽ bỏ hết những thói hư trước kia, sống tử tế lành mạnh."

"Ha ha, vậy thì tốt. Đệ đã nói muốn tự bảo thù cho mình thì các ca ca sẽ không can dự, muốn gì đệ cứ việc nói với chúng ta, các ca ca luôn sẵn sàng đợi lệnh mọi lúc!"

Tư Mã U Nguyệt bất giác thấy vành mắt ươn ướt, chẳng biết là do nàng cảm động, hay bởi tình cảm còn sót lại trong tâm thần này. Họ dành mọi che chở bảo bọc cho nàng, nàng cũng dành chỗ cho họ trong trái tim mình.

"Thôi, chúng ta để ngũ đệ nghỉ ngơi đi, đan dược có hiệu quả mấy thì đệ ấy cũng sẽ thấy mệt." Đại ca nói với vẻ quan tâm.

"Được, cũng muộn rồi, chúng ta về trước đây, ngũ đệ này, có cần gì thì đệ cứ nói nhé, nhất định phải nói cho chúng ta biết đấy, nhất thiết không được len lén đi một mình đâu đấy."

"Đúng đó, đệ đi một mình rồi lỡ bị đá thương thì phải làm sao? Cho nên nhất quyết không được ra ngoài một mình."

"..."

Dặn đi dặn lại một hồi, huynh đệ bốn người và Tư Mã Liệt mới rời khỏi phòng Tư Mã U Nguyệt.

"Phù..."

Đến khi trong phòng chỉ còn lại một mình, Tư Mã U Nguyệt mới thở dài một hồi, rồi lại cất giọng hâm mộ: "Người có một gia đình người nào cũng hết mực yêu thương mình. Người đúng là hạnh phúc thật! Xưa nay ta chưa bao giờ nghĩ rằng mình còn có thể được người thân quan tâm chiều chuộng, thế nên, cảm ơn người, ta sẽ thay người tiếp tục sống thật tốt, Tư Mã U Nguyệt."

Sau khi gạt hết mọi tâm tình của mình đi, Tư Mã U Nguyệt gọi ra ngoài: "Người đâu!"

"Thiếu gia." Hai a hoàn lúc trước đẩy cửa vào, cúi người hành lễ với nàng.

"Ta muốn tắm." Tư Mã U Nguyệt đưa mắt nhìn hai đứa a hoàn xinh đẹp.

"Thiếu gia xin chờ chút, chúng nô tỳ đi chuẩn bị ngay đây."

Hai a hoàn nói xong thì đi ra, chỉ chốc lát sau cả hai đã quay vào với một cái thùng gỗ khiêng trên tay, sau đó lại ra ngoài nhắc mấy thùng nước nóng đổ vào trong thùng gỗ.

"Thiếu gia, xong rồi ạ."

"Ừm, lui xuống đi." Tư Mã U Nguyệt vẫy tay, hai a hoàn liền bước ra, lúc đi còn không quên đóng cửa lại.

Tư Mã U Nguyệt bước xuống giường, vừa đi vừa cời đồ ném xuống đất, khi tới cạnh thùng tắm thì đã trút sạch xiêm y trên người. Nàng cúi đầu nhìn bộ ngực như sân bay, rồi lại ngó xuống phía dưới của mình, miệng lầm bầm: "Xem ra cũng giống nam nhân gói!"

Nàng bước vào trong thùng tắm, ngồi xuống để làn nước dập dềnh bao bọc lấy cơ thể. Từ kiếp trước nàng đã thích ngâm tắm vì cảm thấy sự bao bọc dịu êm này có thể gột rửa đi những cơn đau trên người, giúp nàng tiếp tục giữ kiên cường những khi mệt mỏi.

Nàng ngâm mình mãi đến khi làn nước ấm dần lạnh đi, mới đưa tay ra kiểm tra. Trên ngón của bàn tay trái có đeo một chiếc nhẫn. Từ khi nàng có ký ức đến nay, chiếc nhẫn này đã nằm trên tay rồi. Tư Mã Liệt nói với nàng rằng, chiếc nhẫn đó là huyền giới, giúp nàng trông giống nam tử. Ông còn dặn nàng tuyệt đối không được tháo chiếc nhẫn xuống, nhất là khi có người ngoài bên cạnh.

Dẫu thế, lúc tiền thân ở một mình trong phòng, thỉnh thoảng cũng tháo chiếc nhẫn xuống. Để phòng bí mật của mình bị đám a hoàn phát hiện, nàng ta đã dặn bọn họ không được vào phòng khi chưa có mệnh lệnh của nàng ta.

Giờ nàng muốn kiểm tra cơ thể của mình thì phải vô hiệu hóa tác dụng của huyền giới. Nàng đưa tay mò tới chỗ cái nút tròn bên rìa chiếc nhẫn, dùng ngón cái và ngón trỏ vận nhẹ, tai nghe thấy một tiếng kết nhỏ, chỉ trong nháy mắt thân hình nàng đã biến đổi.

Nàng đặt ngón trỏ, ngón giữa và ngón áp út tay phải lên cổ tay trái, cẩn thận cảm nhận mạch đập của mình.

Kiếp trước mặc dù nàng là một sát thủ nhưng thân phận bên ngoài lại là phó giáo sư của trường đại học đông y, chẳng những thế còn là phó giáo sư trẻ tuổi nhất học viện. Bình thường họ đều làm việc trên cương vị của mình, chỉ khi nhận được nhiệm vụ thì mới ra ngoài.

Thời gian bất mạch càng dài, sắc mặt của nàng càng trở nên nặng nề. Buông tay ra, nàng giơ tay lên, dưới hai bên nách đều thấy có hai cái chấm một đỏ một đen trông giống như nốt ruồi.

Khi trước nàng đã cảm thấy cơ thể hơi bất ổn, bởi vậy mới sinh nghi việc mình không tu luyện được là có nguyên do. Nàng đưa ngón trỏ sờ cái chấm dưới nách trái, lẩm bẩm: "Thân thể này quả nhiên có vấn đề..."

Tắm xong, Tư Mã U Nguyệt mặc đồ vào rồi lại chuyển huyền giới về lại hình dáng ban đầu. Nàng bước tới trước gương, chợt nhận ra vẻ ngoài hiện giờ cũng khá ăn ảnh, dù chưa được coi là đại mỹ nhân trong truyền thuyết, nhưng miễn cưỡng thì cũng được coi là một công tử hoạt bát. Chỉ do tác phong thường ngày khiến người ta lầm tưởng nàng ta là "cong", nên mới thường hay bỏ qua tướng mạo của nàng ta.

Nàng gọi a hoàn vào khiêng thùng nước ra, tiện thể hỏi luôn tên của hai người, một người là Vân Nguyệt, một người là Xuân Giản, cả hai cái tên đều đầy chất thơ. Hai người đều theo hầu Tư Mã U Nguyệt từ nhỏ, luôn ghi nhớ lời dặn không được vào phòng thiếu gia khi chưa có lệnh, bởi thế các a hoàn khác đến rồi lại đi, chỉ riêng hai người họ vẫn ở lại, coi như cũng trung thành hết mực với Tư Mã U Nguyệt. Nhưng thấy nàng nghiêm trị những a hoàn tự tiện vào phòng nên đám ra cũng hơi sợ nàng.

"Vân Nguyệt, Xuân Giản, thiếu gia đây đói bụng rồi." Tư Mã U Nguyệt nhìn hai người nói.

Người tu luyện có thể hấp thu linh khí trong không khí để thay thế năng lượng trong cơ thể, bởi thế người có thực lực càng cao thì nhu cầu với vật chất càng ít, đến cấp bậc đại linh sư thì gần như khỏi cần ăn cơm nữa. Nhưng không ít người vẫn thường ăn một bữa cho đỡ cảm giác thèm thường.

Còn với con người vô dụng không thể tu luyện được như Tư Mã U Nguyệt đây thì không thể bỏ được bữa ăn nào.

"Nô tỳ đã chuẩn bị cơm nước xong xuôi, hay giờ dọn lên cho thiếu gia luôn ạ?" Vân Nguyệt nói.

"Mau mau dọn lên đi! Các người thật tốt quá!" Tư Mã U Nguyệt nghe bảo có đồ ăn là tinh thần lập tức phấn chấn hẳn.

Tuy kiếp trước nàng đặt trọng tâm cuộc sống vào việc giết người và nghiên cứu y học, nhưng cao lương mỹ vị cũng là thứ không thể thiếu trong đời nàng. Vậy nên nàng còn bỏ thời gian đi học nấu mấy món ăn của các vùng ẩm thực nổi tiếng, những món Tứ Xuyên, Quảng Đông hay Hồ Nam gì đó với nàng chỉ dễ như ăn kẹo.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sủng Cuồng Thê: Thần Y Nữ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 7: Ăn Là Chuyện Lớn Nhất Của Đời Người!

Vân Nguyệt và Xuân Giản lần đầu tiên thấy thiếu gia nhà mình để nói chuyện đến như vậy, cảm giác dễ gần hơn, vội chào nói: "Vâng ạ, nô tì lập tức đi bưng tới ngay ạ."

Tư Mã U Nguyệt ở trong phòng đợi món ăn ngon trong tưởng tượng của mình, nhưng khi nhìn thấy Vân Nguyệt bưng thức ăn lên, nàng kinh ngạc đến ngây người.

"Đây, đây chính là đồ ăn mà các người chuẩn bị cho ta sao?" Tư Mã U Nguyệt chỉ mấy món ăn đơn giản dùng nước nấu chín lên đặt trên bàn, hỏi.

Hôm qua nàng ăn cháo thịt nên không biết đồ ăn ở đây ra làm sao, tại sao lại nhìn trông như là chỉ dùng nước để nấu chín lleen vậy, nàng vô cùng ngạc nhiên.

"Nô tì đáng chết!" Vân Nguyệt và Xuân Giản lập tức quỳ xuống, không ngừng dập đầu xin tha.

"Ấy ấy ấy, các người làm gì vậy, ta đâu có trách các người! Mau đứng dậy đi!" Tư Mã U Nguyệt thấy hai người có phản ứng mạnh như vậy liền nói.

Lập tức nàng nhớ ra kiếp trước của mình rất nghiêm khắc đối với hai nha hoàn này, chỉ cần một chút không vừa ý là lại đánh, lại chửi, khiến cho hai tiểu nha hoàn này nhìn thấy nàng tức giận là lại như phản xạ có điều kiện vội vàng quỳ xuống đất.

"Tạ ơn thiếu gia." Hai nha đầu đứng dậy, vẫn là bộ dạng lo lắng, sợ hãi.

Tư Mã U Nguyệt không thèm để ý tới hai người này nữa, tay trái ôm bụng, tay phải cầm đũa gắp gắp thức ăn định tìm món hợp khẩu vị với mình, nhưng nàng cố gắng tìm mười phút, sau đó liền bỏ cuộc, đặt đũa xuống bàn, nàng bắt đầu nói: "Lấy cho ta hoa quả mang đến đây."

Sau khi ăn hết hoa quả, Tư Mã U Nguyệt ai oán trèo lên giường, xoa xoa cái bụng rỗng, miệng lẩm bẩm: "Vẫn phải ăn cơm mới được!"

"Người đó, lúc nào cũng ham ăn như vậy, đã đạt đến cấp thần rồi mà vẫn không rời xa nồi đồng thức ăn." Một giọng nói đầy ôn nhu, cung chiều đột nhiên vang lên trong đầu nàng, giống như vượt qua trở ngại không gian và thời gian, từ trong kí ức xa xôi ủa về.

"Đây là giọng của ai vậy? Kí ức của kiếp trước sao?" Tư Mã U Nguyệt lẩm bẩm một mình, nhưng cảm giác lại không giống, nàng là một thứ đồ bỏ đi, làm sao có thể luyện tới cấp thần được. "Lời nói đó rốt cục là ai nói? Là nói cho ai nghe?"

Trong lúc khó nuốt nổi bữa cơm tối, Tư Mã U Nguyệt chạy tới nhà bếp, tự nấu cho mình hai món.

Đến thế giới này đã hai ngày rồi, đây là lần đầu tiên nàng ăn nó đến vậy.

Ban đêm lúc đi ngủ, nàng lại nằm mơ giống lần trước, cũng giọng nói the thé đó, cũng nói những lời đó.

"Tư Mã U Nguyệt, ngươi đi chết đi!"

Đây là giọng nói của Nhị Bà Thủ ở kiếp trước, nàng có thể nhận ra được.

"Tây Môn U Nguyệt, ngươi đi chết đi, ngươi chết rồi thì ta sẽ là thiên tài của lục địa này, ha ha ha ha..."

Đây là ai? Tại sao nàng lại chẳng có chút ấn tượng nào vậy?

"Ngươi đi chết đi!"

Hai giọng nói đan xen nhau khiến nàng lập tức tỉnh lại, y phục trên người ướt đầm mồ hôi, trong mắt nàng có sự bi thương mà chính nàng cũng không cảm nhận được.

"Tại sao, lại là hai cái tên..."

Đêm nay, Tư Mã U Nguyệt không hề ngủ lại, chỉ cần nàng nhắm mắt, trong đầu toàn là hai cái tên đó.

Tư Mã U Nguyệt, Tây Môn U Nguyệt.

Nhưng nàng lật tung tất cả mọi kí ức cũng đều chỉ có những kí ức về Tư Mã U Nguyệt. Còn về Tây Môn U nguyệt, cho dù là kiếp trước hay kiếp này, trong kí ức của nàng đều không có hình bóng của cái tên này.

Kết quả của một đêm không ngủ chính là sáng ngày hôm sau soi gương, nàng phát hiện hai mắt đã biến thành mắt gấu trúc, lúc ăn sáng nàng đã trở thành trò cười cho gia gia và ca ca của mình.

"Tam ca, tứ ca sao vẫn chưa tới học viện vậy ạ? Đại ca, nhị ca hôm nay không ra ngoài sao?" Tư Mã U Nguyệt ngồi xuống trước bàn ăn, bắt đầu ăn sáng, nhìn những món ăn không khác mấy món hôm qua là mấy, nàng chau mày, cảm thấy lên.

"Chúng ta đang đợi đệ đó, chắc chắn đệ không sao rồi chúng ta mới ra ngoài cũng không muộn." Tư Mã U Tề nói.

"Mất đệ làm sao vậy?" Tư Mã U Minh thấy mắt nàng thâm quầng lên, hỏi nàng.

"Đêm qua trong phòng có hai con muỗi to, ồn ào khiến cho đệ cả đêm khó ngủ." Tư Mã U Nguyệt tra lời đại.

Hiện tại đã là đầu hạ, bắt đầu xuất hiện rất nhiều muỗi, nàng nói vậy mọi người cũng không nghi ngờ gì.

Tư Mã U Nguyệt ăn được một nửa rồi buông đũa xuống.

"Sao cháu lại không ăn nữa thế?" Tư Mã Liệt hỏi.

"Không ngon, cháu không ăn nổi." Tư Mã U Nguyệt đáp.

"Trước đây không phải đệ đều ăn cái này sao?" Tư Mã U Nhiên nhìn bữa sáng, có gì khác so với trước đây sao?

"Nếu U Nguyệt đã không muốn ăn, vậy thì dẹp đi." Tư Mã Liệt nói.

Hai nha hoàn hầu hạ đứng bên cạnh vội vàng tiến lên bê thức ăn xuống, mấy người Tư Mã U Tề cũng không có ý kiến gì. Bọn họ hiện tại đều không cần ăn cơm nữa, mỗi ngày đều là vì ngồi cùng với Tư Mã U Nguyệt ăn cơm nên mới tới.

"Vậy chúng con tới học viện đây." Đám người Tư Mã U Nhiên đứng dậy nói.

"Chúng con cũng ra ngoài đây." Tư Mã U Tề nói.

"Đi đi." Tư Mã Liệt phát phát tay nói, đợi bọn họ đi cả rồi mới hỏi Tư Mã U Nguyệt: "U Nguyệt, hôm nay cháu định làm gì?"

Tư Mã U Nguyệt vốn định tới tàng thư các dạo vài vòng, nhưng nghĩ tới mỗi lần đều là mấy món ăn được sơ chế đơn giản, nàng buột miệng nói: "Cháu muốn tới nhà bếp xem, dạy đầu bếp nấu ăn!"

"Dậy, dậy đầu bếp nấu ăn?" Tư Mã Liệt bị câu trả lời của Tư Mã U Nguyệt làm cho kinh ngạc ngẩn người ra.

"Đúng vậy. Hôm nay không phải Đông Thần Hoàng gọi gia gia vào cung thương lượng chuyện gì sao? Con sẽ ở trong nhà, không đi đâu cả." Tư Mã U Nguyệt nói. Nàng biết Tư Mã Liệt hỏi nàng như vậy, là không yên tâm về nàng, sợ nàng lại chạy ra ngoài bị người khác bắt nạt. Bây giờ nàng đã bảo đảm như vậy, chắc là ông có thể an tâm ra ngoài được rồi.

Tuy Tư Mã Liệt không tin lời Tư Mã U Nguyệt lắm, bởi vì trước đây nàng cũng nói như vậy, nhưng sau đó ông vừa ra khỏi nhà nàng cũng ra ngoài theo. Có điều thấy nàng đi thẳng vào nhà bếp, ông cũng chỉ còn cách chọn tin nàng lần nữa.

Lần này Tư Mã U Nguyệt không hề nuốt lời, hôm nay nàng thật sự ở trong nhà bếp cả ngày, nhìn thấy Tư Mã Liệt từ trong cung trở về, nàng nói: "Gia gia, người đến đây ném thử món con vừa mới nấu xong này!" Vừa nói nàng vừa lấy đĩa gấp một đĩa đút cho Tư Mã Liệt.

Tư Mã U Nguyệt ăn thức ăn nàng gấp, ngạc nhiên nói: "Đây là món gì, sao lại ngon như vậy?"

"Đây là món mà con dạy bọn họ làm đó, thế nào ạ, mùi vị không tồi chứ ạ?" Tư Mã U Nguyệt nói.

"Ha ha, quả thật là ngon hơn trước đây." Tư Mã Liệt cười nói.

"Đương nhiên rồi, bọn họ luyện tập cả ngày hôm nay mới làm ra được như vậy đó." Tư Mã U Nguyệt nói. Tuy bọn họ nấu vẫn chưa đạt được yêu cầu của nàng, nhưng đã ngon hơn gấp mấy lần mấy món ăn hai bữa nay rồi.

Sau đó nàng thấy Vân Nguyệt và Xuân Giản đối với những thứ này tương đối có thiên phú, bèn kéo bọn họ cùng đi học, đĩa thức ăn mà nàng cầm trên tay là do Vân Nguyệt làm.

"Ừm, sau này để bọn họ làm mấy món ngon cho cháu ăn." Tư Mã Liệt nói: "Nếu như cháu không có việc gì thì cũng có thể nghiên cứu thêm mấy món ăn này."

"Cháu biết rồi ạ." Tư Mã U Nguyệt nói. Đột nhiên nàng nhớ ra gì đó, đặt đĩa xuống, nói: "Gia gia, cháu muốn tới tàng thư các nhà chúng ta tìm ít sách về xem."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sủng Cuồng Thê: Thần Y Nữ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 8: Tàng Thư Các

"Cháu muốn xem sách sao?" Tư Mã Liệt kinh ngạc nhìn Tư Mã U Nguyệt. Ông phản ứng như vậy khiến hco người trong nhà bếp đều nhìn Tư Mã U Nguyệt một cách kì lạ.

Thực ra cũng không trách sao bọn họ lại có phản ứng mạnh đến như vậy, nguyên nhân chính là do Tư Mã U Nguyệt nổi tiếng là đồ vô dụng bị thịt, đừng nói xem sách, ngoài gây chuyện ra, nàng chưa từng xem qua mppjt cuốn sách nào, cũng chưa từng tới học viện. Người như vậy đột nhiên nói muốn xem sách, mọi người không ngạc nhiên mới lạ!

"Khụ khụ." Tư Mã Liệt ho khan vài tiếng, nói: "Nếu như cháu đã muốn xem, vậy chúng ta cùng đi xem đi."

Tư Mã Liệt nói xong liền chấp tay rời đi, Tư Mã U Nguyệt vội đi theo. Hai người cùng đi tới một tòa nhà ba tầng trong sân viện ở giữa.

Nhà lầu gián dị, sân viện cũng giản dị, gian phòng như vậy ở trong phủ tướng quân không hề bắt mắt chút nào, vốn sẽ chẳng ai đoán ra được đây chính là tàng thư các.

"Đây chính là tàng thư các." Tư Mã Liệt dùng chìa khóa mở cửa, nói với Tư Mã U Nguyệt đứng đằng sau.

Đây là lần đầu tiên Tư Mã U Nguyệt tới nơi này, tuy nơi này ở giữa sân viện của nàng và cửa lớn, nhưng nàng chưa từng tới nơi này.

"Đây là chìa khóa thuộc về cháu." Tư Mã Liệt từ trong nhẫn không gian lấy ra một chiếc chìa khóa đưa cho nàng.

Bốn vị ca ca của Tư Mã U Nguyệt đều có chìa khóa, chỉ có nàng bởi vì không thích đọc sách nên chưa đưa cho nàng, sợ nàng làm mất.

Tư Mã U Nguyệt nhận lấy chìa khóa, bỏ trong túi áo mình. Hiện tại nàng chưa có linh lực nên không thể sử dụng nhẫn không gian.

"Được rồi, cháu muốn xem gì thì tự chọn đi. Gia gia còn có việc, ta về thư phòng trước đây. Cháu có việc gì thì tới thư phòng tìm ta." Tư Mã Liệt mở cửa cho nàng, nói.

Tư Mã U Nguyệt gật đầu, nhìn Tư Mã Liệt rời đi rồi mới đi vào tàng thư các.

Tuy nàng đã biết vấn đề của cơ thể nàng, nhưng được liệu của kiếp trước và kiếp này có chút thay đổi, ít ra mấy cái tên cũng sẽ khác, nàng phải tra cho rõ, sau đó mới bốc thuốc, giải độc cho mình.

Tư Mã U Nguyệt vào trong tầng thư các, không ngờ bên ngoài nhìn rất bình thường nhưng bên trong lại rộng lớn đến vậy. Nàng nhìn quanh một lượt, ở giữa có một cầu thang xoắn ốc đi lên lầu bốn, mỗi lầu đều có rất nhiều sách.

Không chỉ có vậy, bên ngoài nhìn không hề lớn nhưng nhìn bên trong, tầng dưới cùng phải to bằng cả một sân bóng. Tuy càng đi lên càng nhỏ, nhưng tầng trên cùng còn to hơn cả sân bóng rổ.

"Mẹ ơi, đây là thứ gì vậy? Thần kì quá!" Tư Mã U Nguyệt bị cảnh tượng hùng vĩ trước mắt dọa cho ngây người. Đặc biệt là bị kinh ngạc bởi sự cách biệt giữa bên trong và bên ngoài tầng thư các, đợi nàng lấy lại tinh thần, lại bắt đầu lo lắng: "Nhiều sách như vậy mình biết tìm từ đâu đây, sớm biết vậy đã hỏi gia rồi."

Nàng tìm ở tầng một trước, sau khi tìm được một lúc, phát hiện sách ở đây đều là cùng một loại để cạnh nhau. Nếu như hàng giá sách này là một loại sách, vậy mười hàng phía sau cũng là cùng một loại.

"Ha, tìm thấy rồi." Sau khi tìm kiếm hai tiếng đồng hồ, cuối cùng nàng cũng tìm ra hàng sách có liên quan đến y thuật ở hàng giữa tầng một.

Nàng men theo gáy sách tìm một lúc, tìm được sách về dược liệu, phát hiện cả tầng này đều là sách dược liệu. Nàng xoa xoa cái bụng đói, rút vài cuốn ra, ôm trong lòng rồi đi ra khỏi tầng thư các, lúc nàng đi ra khỏi tầng thư các, cửa đằng sau tự động đóng lại.

Lúc này trời đã tối đen, Tư Mã U Nguyệt trở về sân viện của mình, Vân Nguyệt và Xuân Giản thấy nàng ôm một đống sách, vội vàng tiến tới đỡ, hỏi: "Thiếu gia, bây giờ người có muốn ăn tối không?"

"Ừ, ta đói bụng rồi. Thức ăn mang thẳng vào trong phòng ta đi. Còn nữa, Vân Nguyệt người đi noi với gia gia một tiếng, hai ngày tới ta sẽ ở trong phòng xem sách, không qua ăn cơm nữa." Tư Mã U Nguyệt xoa xoa bụng, trở về phòng của mình.

Xuân Giản tới nhà bếp chuẩn bị đồ ăn cho Tư Mã U Nguyệt, Vân Nguyệt mang sách tới phòng của nàng rồi đi tìm Tư Mã Liệt.

Tư Mã U Nguyệt cầm một cuốn sách bắt đầu xem, sách mà nàng tìm đều là những loại sách cơ bản về y thuật, dành cho người mới nhập môn đọc, được liệu trong đó đều rất thường gặp, cũng dễ nhận biết. Nàng của kiếp trước trí thông minh cao gấp đôi người thường, cho nên học cái gì cũng rất nhanh. Lại thêm nàng vốn rất quen thuộc với mấy loại thuốc đông y, bây giờ xem mấy lại sách y này cũng chỉ là giống như kiếp trước, cho nên nàng xem rất nhanh, đợi sau khi Xuân Giản bụng thức ăn tối nàng đã đọc được hơn một nửa cuốn rồi.

Xuân Giản thấy nàng như muốn ăn tươi nuốt sống quyển sách, nhìn không được lắc đầu, xem ra vị thiếu gia này đọc sách cũng chẳng có gì đáng xem.

"Thiếu gia, thức ăn đã chuẩn bị xong rồi." Xuân Giản đặt thức ăn trên bàn, nói.

Tư Mã U Nguyệt đặt sách xuống, tới trước bàn nhìn bữa cơm tối khác biệt hoàn toàn với hôm qua, hài lòng gật gật đầu, nói: "Đây mới gọi là cơm chứ."

Nàng nhanh chóng ăn xong cơm, Tư Mã U Nguyệt lại đuổi hai nha hoàn ra bên ngoài, sau đó quay về bàn tiếp tục đọc sách.

Đọc hết cuốn thứ nhất, nàng phát hiện nhưng dược liệu phổ thông ở đây đều không khác mấy so với trước kia, nhưng có một vài loại có sự chênh lệch, ví dụ như tên khác, hoặc cùng một loại dược tính nhưng lại có rất nhiều loại dược liệu, vân vân, còn có một vài loại dược liệu nàng chưa nhìn thấy bao giờ.

Có điều nàng phát hiện những cuốn sách mà nàng đem về là cùng một bộ, bên trong những loại dược liệu có cùng dược tính được quy lại với nhau. Biết được điểm này, Tư Mã U Nguyệt nhanh chóng dựa vào dược tính tìm ra được loại dược liệu mà nàng đang cần.

"Tuy rằng có hơn một nửa tên không giống, may mà nàng đã tìm sách y để đối chiếu." Tư Mã U Nguyệt nhìn đơn thuốc đã được kê xong, vắn vắn eo, mới phát hiện trời đã sắp sáng rồi.

Bởi vì tối qua nàng cũng ngủ không ngon, đêm nay lại thức muộn như vậy, nàng thả lỏng một lát, cảm giác mắt sắp nhắm tịt lại rồi, nàng lảo lảo trên giường, nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Đêm nay nàng không mơ mà ngủ một mạch đến gần trưa, mở mắt ra, nàng nhìn thấy chiếc màn cổ xưa, nhất thời còn tưởng mình đang nằm mơ.

"Ừ ục..."

Cái bụng đói lại bắt đầu kêu khiến cho ý thức của nàng dần dần tỉnh táo trở lại, những kị ức đó lại từ từ ùa về, nàng đưa tay xoa xoa trán, lẩm bẩm nói: "Hóa ra chỉ là giấc mơ."

Nàng đứng dậy mặc quần áo, Vân Nguyệt đi vào hầu hạ nàng rửa mặt, Xuân Giản đem bữa trưa đã chuẩn bị xong lên cho nàng, ăn xong cơm trưa, nàng cầm hai đơn thuốc đã viết xong hôm qua đi tìm Tư Mã Liệt.

Tư Mã Liệt lúc nhìn thấy Tư Mã U Nguyệt có hơi ngạc nhiên, thầm nghĩ mới nói hai ngày nay phải ở trong phòng đọc sách, sao mới đến ngày thứ hai đã không chịu được nữa rồi, hay là nó xảy ra chuyện gì rồi?

"Gia gia, cháu có chuyện muốn hỏi người." Không đợi Tư Mã Liệt hỏi lại, Tư Mã U Nguyệt đã nói trước.

"Sao vậy?" Tư Mã Liệt thấy bộ dạng nghiêm túc của Tư Mã U Nguyệt, phát tay đuổi đám thị vệ ra ngoài.

Tư Mã U Nguyệt bê ghế ngồi xuống trước bàn của Tư Mã Liệt, nói: "Gia gia, người biết tại sao cháu lại không thể tu luyện không?"

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sủng Cuồng Thê: Thần Y Ngũ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 9: Giải Độc

"Lúc trước những y sư từng khám cho cháu đều nói kinh mạch cháu bị tắc, cho nên không cách nào cảm nhận được linh khí trong không khí, bởi vậy không thể tu luyện. Năm đó cha cháu đưa cháu về cũng có nói, lúc mẫu thân mang thai cháu đã bị thương, có thể gây tổn thương tới cháu, cho nên có khả năng ảnh hưởng đến sự phát dục của cháu. Sao cháu lại muốn hỏi chuyện này?" Tư Mã Liệt ngạc nhiên nhìn Tư Mã U Nguyệt.

"Gia gia, cháu hoài nghi cháu không thể tu luyện cũng không phải do bẩm sinh, rất có thể là do nguyên nhân sau khi sinh ra." Tư Mã U Nguyệt nói.

"Ý cháu là..." Tư Mã Liệt có chút không thể tin được nhìn nàng.

Tư Mã U Nguyệt gật gật đầu nói: "Cháu trúng độc, hơn nữa chính là loại độc làm tắc kinh mạch, cho nên cháu nghĩ, cháu không thể tu luyện chắc chắn có liên quan đến chuyện này."

"Rầm!" Tư Mã Liệt kinh ngạc đứng lên khỏi ghế, bởi vì dùng sức quá mạnh nên đã làm đổ cả ghế.

"Cháu, lời cháu nói là thật sự?" Tư Mã Liệt nhìn Tư Mã U Nguyệt hỏi.

Tư Mã U Nguyệt gật gật đầu nói: "Cháu dám khẳng định. Gia gia, cháu trúng loại độc này tuy rằng tương đối hiếm thấy, nhưng cũng không phải không dễ phát hiện. Hơn nữa độc này có vẻ như đã ở trong thân thể cháu từ rất lâu, có vẻ như lúc cháu vừa sinh ra đã bị hạ độc."

"Lúc trước quốc vương cũng phái người tới kiểm tra rất nhiều lần, mời tới đều là y sư nổi danh hoặc là luyện đan sư, đều chỉ kiểm tra ra thân thể của cháu có vấn đề, nhưng lại không phát hiện cháu trúng độc!" Tư Mã Liệt nói.

Tư Mã U Nguyệt biết Đông Thần quốc quốc vương Hình Chiếm Thiên vẫn luôn rất coi trọng Tư Mã Liệt, người ông phái tới khẳng định không phải hạng tầm thường, đến bọn họ cũng không phát hiện, chứng tỏ loại độc kia ở thế giới này rất hiếm thấy.

"Có thể ở đại lục này loại độc kia cũng không thường thấy, hơn nữa người trúng độc trừ kinh mạch bị phong kín ra sẽ không có bất cứ bệnh trạng gì, nếu không phải sờ thấy dưới nách có hai nốt nhỏ, cháu cũng sẽ không phát hiện. Cho nên những y sư khác không khám ra được cũng là điều bình thường." Tư Mã U Nguyệt nói.

"Lúc trước khi cha cháu đưa cháu về chỉ là nói khi mẹ cháu mang thai cháu thì bị thương, cho nên y cảm giác được thân thể cháu không tốt, cũng chỉ cho là vì nguyên nhân đó, không ngờ lại là bị trúng độc!" Tư Mã Liệt nói.

"Gia gia, lúc cháu được sinh ra không phải đang ở nhà sao? Cái gì mà cha cháu đưa cháu về?" Tư Mã U Nguyệt cảm thấy lời của Tư Mã Liệt có chút kỳ quái, truy vấn nói.

"Khụ khụ, lúc cha mẹ cháu sinh cháu không phải ở Đông Thần quốc, sau khi sinh cháu được nửa năm mới đưa cháu trở về, lúc ấy chỉ có cha cháu đi một mình. Y để lại cháu, nói là muốn đi tìm mẹ cháu, từ đó thì không trở về nữa." Tư Mã Liệt nhớ lại. "Đúng rồi Nguyệt nhi, làm sao cháu biết mình bị trúng độc? Ai kiểm tra cho cháu? Mau nói cho gia gia, ta đi tìm người ta giải độc cho cháu."

Tư Mã U Nguyệt lắc đầu nói: "Gia gia đừng vội, cũng không có người nào kiểm tra cho cháu, là cháu tự mình điều tra ra."

"Chính cháu?" Tư Mã Liệt có chút không tin nhìn Tư Mã U Nguyệt, nói: "Cháu đừng lừa gia gia, có chuyện gì không thể nói với gia gia chứ? Có phải người ta bắt cháu giữ bí mật không?"

"Ừ" Tư Mã U Nguyệt nhớ tới đời trước vốn là người không biết gì hết, giờ đột nhiên nói như vậy, Tư Mã Liệt không tin cũng bình thường. Vì thế nàng lấy ra hai phương thuốc, nói: "Gia gia, đây là phương thuốc giải độc, gia gia cho người đi tìm mấy dược liệu về đây, nhớ kêu bọn họ giữ bí mật, bằng không đến lúc đó nếu cháu không thành công thì sẽ rất mất mặt!"

"Ừ, gia gia biết rồi." Tư Mã Liệt gật gật đầu, chờ Tư Mã U Nguyệt đi rồi mới lấy phương thuốc ra xem, nhìn thấy những chữ viết trên đó tuy hơi xấu, nhưng đều là những chữ trước nay Tư Mã U Nguyệt không biết, nói: "Ta nói sao có thể được chứ. Người đầu, dựa theo phương thuốc này đi ra bên ngoài tìm dược liệu về."

“Vâng, tướng quân.” Hai thị vệ từ bên ngoài tiến vào, tiếp nhận phương thuốc trong tay Tư Mã Liệt rồi đi ra ngoài.

Tư Mã U Nguyệt xử lý xong chuyện thì thành thoi trở về. Quay lại viện tử của mình, nàng lại nhốt mình trong phòng đọc sách, nàng dự tính khi nào có thời gian sẽ đọc những y thư đó để học hỏi.

Những dược liệu Tư Mã U Nguyệt cần nhanh chóng được đưa tới.

Nàng kiểm tra những dược liệu đó một lần, sau khi xác định không thành vấn đề, kêu Vân Nguyệt cầm một thang tới nhà bếp trong viện tử của mình để sắc thành một chén thuốc, uống xong rồi lại kêu các nàng chuẩn bị thau tắm, sau đó kêu tất cả mọi người đi ra ngoài, một mình nhốt ở trong phòng, đổ một túi thuốc khác vào trong thau tắm, đến khi nước trong thau tắm biến thành màu đỏ tươi, nàng mới cởi quần áo ra, chậm rãi ngâm mình trong nước.

“À!” cảm giác bỏng rát lúc ngâm mình bủa vây toàn thân nàng, đau đớn lan khắp người.

“Khốn kiếp, không ngờ lại đau như vậy!” Cảm giác toàn thân giống như bị thiêu đốt, tất cả dây thần kinh trong khoảnh khắc này hẳn cảm dị thường, làm nàng nhận không được mắng trong lòng.

Dược vật trong cơ thể cũng bắt đầu phát huy dược hiệu, dưới sự kết hợp của cả hai, nàng cảm giác thân thể của mình giống như đang muốn nổ mạnh!

Nước màu đỏ từ từ biến thành màu xanh, nàng đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, một ngụm máu ngọt ngào đang dồn ép yết hầu.

“Phụt. ”

Tư Mã U Nguyệt phun ra một ngụm máu đen, máu phun ra trên mặt đất giống như hoa mai bị nhiễm mực.

Nhưng sau khi phun ra máu đen, cơn choáng váng đầu của nàng từ từ giảm bớt.

“Nhỏ đi nhiều rồi.” Tư Mã U Nguyệt đưa tay vuốt nốt nhỏ dưới nách, cảm giác đã nhỏ đi rất nhiều: “Xem ra độc này còn phải làm vài lần nữa mới có thể hoàn toàn thanh trừ sạch sẽ!”

Nàng bước ra khỏi thau tắm, sau khi mặc quần áo vào thì đá thau tắm một cái, thau tắm chao nghiêng, nước bên trong bị trào ra không ít, vừa đủ xóa sạch toàn bộ vết máu trên mặt đất.

“Thiếu gia, có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không?” Vân Nguyệt cùng Xuân Thân ở bên ngoài hỏi.

“À, ta không cần thận vấp phải thau tắm. Nước đổ ra đất rồi, các người đi vào dọn dẹp đi.” Tư Mã U Nguyệt nói.

Vân Nguyệt cùng Xuân Thân đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy mặt đất ướt đầm dề, mau chóng dọn dẹp thau tắm, rồi dọn dẹp sạch sẽ những vệt nước trên mặt đất.

Thời gian sau đó, Tư Mã U Nguyệt trừ lúc ăn cơm cùng Tư Mã Liệt, những lúc khác đều ở trong viện đọc sách, những y thư nàng lấy từ Tàng Thư Các hầu như đã được nàng xem gần hết.

Thời gian bảy ngày vội vã trôi qua, hôm nay đã là lần cuối cùng ngâm thuốc tắm.

Tư Mã U Nguyệt ngâm toàn thân trong nước, mười lăm phút sau, hộc ra một ngụm độc huyết màu sắc dường như đã không có gì khác biệt so với máu tươi. Nàng đưa tay sờ sờ dưới nách, hai nốt nhỏ đã không còn!

Nàng lại bắt mạch cho bản thân, độc trong thân thể đã hoàn toàn bị bài xuất ra! Tuy rằng hiện tại còn chưa biết giải độc xong có thể tu luyện hay không, nhưng vẫn không thể che dấu được tâm tình cực tốt của nàng trong giờ phút này.

Nàng lại giống như mấy ngày hôm trước đổ nước cho trôi hết vết máu, để bọn người Vân Nguyệt đi vào dọn dẹp, còn mình thì cầm chìa khóa, lại lần nữa đi Tàng Thư Các. Lần này, nàng muốn tìm một ít sách tu luyện để học tập.

Nàng muốn coi thử, giải độc rồi rốt cuộc mình có thể tu luyện hay không!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sùng Cuồng Thê: Thần Y Nữ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 10: Lục Địa Quái Dị

Một lần nữa đến tàng thư các, Tư Mã U Nguyệt đã không còn lần mò khắp nơi đi tìm sách giống như lần trước. Lần trước lúc nàng tìm sách y, nàng đã ghi lại vị trí của sách tu luyện, cho nên lần này nàng đi thẳng tới vị trí để sách, tìm thấy một cuốn, nàng ngồi xuống đất xem sách.

Cuốn sách này kiếp trước nàng đã có ấn tượng, bởi vì ngày đầu tiên nàng tới học viện đã đưa cho nàng cuốn sách này, đáng tiếc lúc đó nàng không hề có chút hứng thú nào với việc tu luyện. Vì thế nàng trực tiếp vứt nó vào trong ngăn bàn mà không xem, mãi cho tới khi nàng rời khỏi học viện, cuốn sách đó vẫn trong ngăn bàn.

Tư Mã U Nguyệt dựa vào giá sách, lật xem từng trang sách, càng đọc càng ngạc nhiên, thế giới này thật đúng là một thế giới huyền ảo!

Theo như những gì trong sách nói, con người có thể tu luyện được là bởi vì trong không khí có linh khí, hút linh khí vào trong cơ thể là có thể chuyển hóa thành linh lực, linh lực càng nhiều thì thực lực cũng càng mạnh.

Dựa vào thực lực không giống nhau, linh sư cũng được phân thành nhiều cấp bậc khác nhau, lần lượt là: linh sĩ, linh sư, đại linh sư, linh vương, linh tông, linh hoàng, linh tôn. Màu sắc của linh lực tương ứng là đỏ, cam, vàng, lục, đen, lam và tím. Mỗi một cấp lớn lại phân thành chín cấp nhỏ từ một đến chín, kí hiệu tương ứng của mỗi một cấp nhỏ là một ngôi sao nhỏ, cấp lớn thì là một mặt trăng. Ví dụ linh sĩ cấp 6 lúc xuất linh lực ra, bên chân sẽ xuất hiện sáu ngôi sao nhỏ, còn linh sư cấp 6, lại hiện ra một mặt trăng và sáu ngôi sao nhỏ. Đại linh sư lại là hai mặt trăng, cứ thế suy ra.

Thế giới này tuy là do linh sư chi phối, nhưng linh sư cũng rất hiếm thấy, bởi vì không phải tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được linh khí trong không khí. Có điều bởi vì thực lực của linh sư rất mạnh, cho nên có địa vị rất cao trong thế giới này.

Ngoài linh sư ra còn có các phái khác, tương đương với đó là kiếm sư. Kiếm sư chỉ những người không thể cảm nhận được linh lực trong không khí mà chỉ dựa vào tu luyện kiếm khí là chủ yếu. Kiếm sư ngoài luyện kiếm còn rèn luyện thân thể, bởi vì một thân thể khỏe mạnh, dũng mãnh thì mới có thể tiếp nhận được kiếm khí ngày càng nhiều.

Các cấp của kiếm sư là kiếm sĩ, kiếm sư, đại kiếm sư, kiếm vương, kiếm tông, kiếm tôn. Kiếm khí cũng là bảy loại màu sắc, mỗi cấp cũng phân thành từ 1 đến 9 cấp nhỏ, tương ứng với mỗi một cấp nhỏ là một thanh kiếm nhỏ, cấp lớn là một thanh đao.

Linh sư và kiếm sư ở thế giới này tuy rằng rất hiếm thấy, nhưng cũng được tính là nhiều so với các phái khác, bởi vì các phái khác càng hiếm thấy hơn.

Những phái đó là luyện đan sư, luyện khí sư, tuấn thú sư, trận pháp sư, mỗi một phái đều có điểm độc đáo của riêng mình.

Tư Mã U Nguyệt đọc xong sách, nàng cũng đã hiểu đại khái về mấy phái đó.

"Hóa ra muốn trở thành luyện đan sư đầu tiên cần phải trở thành linh sư. Trước đây ta còn định đi học luyện đan nữa, xem ra vẫn cần phải tu luyện trước rồi tính sau." Tư Mã U Nguyệt tựa nhẹ đầu vào giá sách, lầm bầm một mình: "mấy phái khác hình như cũng không tồi, hơn nữa thế giới này lại còn có cả động vật biết nói, quả thật là một thế giới huyền ảo mà!"

Đám động vật biết nói chuyện mà Tư Mã U Nguyệt nói chính là linh thú, linh thú cũng có thể tu luyện, giống như đám yêu quái của kiếp trước vậy. Linh thú bậc thấp cũng có cấp bậc tương ứng, đẳng cấp thấp nhất là linh thú bậc thấp, tiếp theo là quái thú, thần thú vào siêu thần thú.

Linh thú bậc thấp chỉ là dạng linh thú đã khởi động linh trí, có thể nghe hiểu tiếng người, đồng thời có động tác đáp lại. Quái thú có thể nói tiếng người, siêu thần thú lại có thể biến thành hình người. Có điều siêu thần thú chỉ tồn tại trong truyền thuyết, trong cái thế giới này ngay cả thần thú cũng rất hiếm gặp.

Linh sư có thể lập khế ước với linh thú, sau khế ước linh sư và linh thú sẽ là một chỉnh thể. Có điều bởi vì linh thú có dã tính, vì thế nếu trực tiếp lập khế ước sẽ có thể sẽ bị linh thú làm tổn hại, từ đó sinh ra thuần thú sư.

Thuần thú sư vận dụng năng lực thuần hóa làm mất đi dã tính của linh thú, trở thành linh thú có thể lập khế ước cùng với linh sư. Bởi vì linh thú sau khi khế ước sẽ là trợ thủ mạnh mẽ cho linh sư, cho nên thuần thú sư trở nên vô cùng quan trọng. Có điều muốn trở thành thuần thú sư trước hết bắt buộc phải là linh sư.

Ngoài ra, luyện khí sư và trận pháp sư cũng phải là linh sư, điều này khiến cho Tư Mã U Nguyệt có chút nói không nên lời.

"Ài, xem ra chỉ có thể tu luyện trước vậy." Tư Mã U Nguyệt đứng dậy tìm trên giá sách một lúc, nàng tìm thấy cuốn sách nhập môn cơ bản nhất về tu luyện. Thấy cũng đã không còn sớm nữa, nàng mang sách về phòng mình, ăn xong bữa tối liền khóa cửa phòng lại, một mình ngồi trên giường đọc sách, sau đó thử dựa vào những cách mà sách nói để cảm nhận linh khí trong không khí.

Mới đầu nàng không hề cảm nhận được bất cứ thứ gì, sau đó hình như nàng cảm nhận được có thứ gì đó đang chuyển động xung quanh nàng, mãi cho tới khi trời sáng, nàng mới hoàn toàn cảm nhận được điểm sáng rực rỡ kia.

Tư Mã U Nguyệt mở mắt ra, cắt đứt dòng suy nghĩ, trong lòng cảm thấy buồn bực. Không phải trong sách nói chỉ có một màu thôi sao? Tại sao nàng lại cảm nhận được ánh sáng của mấy màu vậy?

"Thật kì lạ!"

Nàng không hiểu tại sao nàng lại cảm nhận được nhiều màu như vậy, rõ ràng trong sách viết bình thường chỉ có thể cảm nhận được một màu, lẽ nào phương pháp của nàng không đúng sao?

Nàng đọc lại sách một lượt, phát hiện nàng hoàn toàn làm đúng theo những gì sách nói, không hề sai, vậy vấn đề nằm ở đâu?

Nàng nghĩ một lát, quyết định đi hỏi Tư Mã Liệt. Tư Mã Liệt hiện đã là cao thủ cấp bậc linh hoàng, vấn đề này chắc chắn ông sẽ biết.

Tìm được Tư Mã Liệt, nàng đem vấn đề của mình ra hỏi.

"Cái này thực ra rất đơn giản." Tư Mã Liệt nhìn đứa cháu gái đang ngược gương mặt nhỏ nhắn lên hỏi, cười nói: "Linh lực tu luyện được sẽ có màu khác nhau tùy thuộc vào thuộc tính."

"Thuộc tính?"

"Phải. Thuộc tính này chính là loại linh lực mà cháu tu luyện. Thuộc tính hỏa sẽ có màu đỏ, lúc tu luyện sẽ hút vào ánh sáng đỏ, thuộc tính mộc là màu lục, lúc tu luyện sẽ hút vào ánh sáng màu lục. Cũng như vậy, thuộc tính thủy là màu lam, kim là màu vàng, thổ là màu nâu, thuộc tính ánh sáng là màu trắng, bóng tối là màu đen. Bình thường cháu có thể cảm nhận được ánh sáng màu nào thì cháu có thể tu luyện linh lực thuộc tính đó."

"Hóa ra là vậy." Tư Mã U Nguyệt gật gù đầu, biểu thị nàng đã hiểu rồi, nhớ tới luồng sáng đầy màu sắc sáng nay, nàng lại hỏi: "Nếu như có thể cảm nhận được ánh sáng của rất nhiều màu thì sao ạ?"

Tư Mã Liệt không biết tại sao hôm nay Tư Mã U Nguyệt lại có hứng thú với việc tu luyện như vậy, có điều ông vẫn kiên nhẫn trả lời: "Có thể cảm nhận được ánh sáng của rất nhiều màu thì chính là đa hệ linh sư."

"Đa hệ linh sư?"

"Phải, ví dụ như có thể cảm nhận được ánh sáng màu hồng và vàng, đó chính là hệ hỏa và kim sắc song hệ linh sư. Nếu như là ba loại màu thì là tam hệ linh sư, có điều đa hệ linh sư rất hiếm gặp, nếu như có, thông thường đều sẽ được mọi người coi trọng."

"Vậy nếu như màu nào cũng có thì sao ạ?" Tư Mã U Nguyệt nhìn Tư Mã Liệt, có hơi khẩn trương hỏi

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sủng Cuồng Thê: Thần Y Nữ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 11: Thiên Tài Toàn Hệ

"Các loại màu đều có hết sao? Vậy đó chính là toàn hệ rồi!" Tư Mã Liệt nói: "Có điều trường hợp này nghe nói chưa từng xuất hiện trong vòng mấy vạn năm nay rồi, nếu như thật sự có người như vậy, không biết sẽ gây nên chuyện gì nữa. Phải rồi Nguyệt nhi, sao hôm nay cháu lại muốn hỏi ta những điều này vậy."

Tư Mã U Nguyệt nghe thấy lời của Tư Mã Liệt, vốn định nói cho ông biết nàng chính là người toàn hệ đó, nhưng nghĩ lại vẫn là không nên nói chuyện này ra, chỉ đem chuyện mình cảm nhận được linh khí nói cho ông biết, chỉ điều này cũng đủ khiến ông thấy hào hứng rồi.

"Nguyệt nhi, cháu nói đều là thật sao? Cháu thật sự có thể cảm nhận được linh khí rồi sao?" Tư Mã Liệt lập tức ôm lấy Tư Mã U Nguyệt, kích động hỏi.

Tư Mã U Nguyệt thấy đáng vẻ kích động của Tư Mã Liệt, không nhịn được mỉm cười, gật gù đầu nói: "Dạ phải, độc của cháu đã được giải rồi, tôi qua cháu đã thử tu luyện một lát, lúc sáng nay cháu đã cảm nhận được có luồng sáng bao quanh cháu."

"Cái gì?" Tư Mã Liệt đột nhiên ngây người ra, vẻ mặt quái dị nhìn Tư Mã U Nguyệt.

Tư Mã U Nguyệt bị dọa bởi biểu cảm của Tư Mã Liệt, không lẽ trước đó không phải nàng cảm nhận được linh khí mà là nàng nhận lầm sao? Nàng thận trọng nhìn Tư Mã Liệt, nói: "Gia gia, có phải là cháu không thể tu luyện được không? Cái đó không phải là linh khí sao?"

"Ha ha haha..." Tư Mã Liệt không trả lời câu hỏi của Tư Mã U Nguyệt, ngược lại còn cười lớn, nói: "Ta biết Nguyệt nhi của ta không phải là đồ bỏ đi mà là thiên tài, ha ha ha, là thiên tài trong thiên tài!"

Tư Mã U Nguyệt nhìn bộ dạng kích động của Tư Mã Liệt, tuy ông không trả lời câu hỏi của nàng, nhưng nàng đã hiểu ý của ông, trong lòng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Tư Mã Liệt cười đủ rồi, từ từ bình tĩnh lại, nói: "Nguyệt nhi, cháu chỉ tốn có một đêm mà đã cảm nhận được linh khí. Đây là chuyện trước nay chưa ai làm được! Nhớ lại trước kia gia gia được người ta gọi là thiên tài, cũng phải mất bốn năm ngày mới có thể cảm nhận được một chút ánh sáng. Người thường nửa tháng cũng chưa chắc làm được! Mấy vị ca ca của cháu ít nhất cũng mất một tuần. Ha ha ha bây giờ cháu không những có thể tu luyện mà còn có thiên phú cực cao nữa!"

Tư Mã U Nguyệt bị mấy lời của Tư Mã Liệt làm cho kinh ngạc, nàng còn tưởng nàng mất một đêm là đã dài rồi, không ngờ đó lại được coi là thời gian cực ngắn!

Nói vậy thì tốc độ nàng tu luyện sẽ vô cùng nhanh sao?

"Nguyệt nhi, cháu cảm nhận được ánh sáng màu nào vậy?" Tư Mã Liệt nhớ tới ban nãy nàng vừa hỏi ông về vấn đề thuộc tính, ông lại hỏi.

Tư Mã U Nguyệt nghĩ trước khi thực lực bản thân không mạnh, vẫn là không nên nói việc mình là toàn hệ ra, để tránh giống như kiếp trước bị người đó kị hãm hại. Hơn nữa ban nãy Tư Mã Liệt đã nói rồi, người toàn hệ mấy chục vạn năm nay cũng chưa từng thấy, nếu như chuyện nàng là toàn hệ bị bại lộ ra ngoài, nói không chừng sẽ đem lại tai họa cho cả gia đình.

"Gia gia, cháu chỉ cảm nhận được ánh sáng màu đỏ." Tư Mã U Nguyệt trả lời. Tư Mã Liệt và mấy vị ca ca đều là hỏa hệ linh sư, cho nên nếu nàng nói mình là hỏa hệ cũng là lẽ thường.

"Ừm, người của gia tộc chúng ta đều là hỏa hệ, xem ra cháu cũng vậy." Tư Mã Liệt gật đầu nói: "Đêm nay nhất định phải gọi bốn ca ca của cháu về để chúc mừng, rồi nói chuyện cháu tu luyện ra cho mọi người biết, sau này xem ai còn dám nói cháu là đồ bỏ đi nữa!"

"Gia gia, cháu thấy chuyện này không nên nói ra thì tốt hơn." Tư Mã U Nguyệt khuyên ngăn ông.

"Tại sao? Nguyệt nhi, ta biết cháu tuy không nói nhưng lại rất quan tâm cách nhìn nhận của người khác. Trước đây ta còn thấy cháu ngồi trong sân viện lén lút khóc một mình. Vì thế cháu không thích tới học viện ta mới không bắt ép cháu." Tư Mã Liệt khó hiểu nhìn Tư Mã U Nguyệt.

"Cháu sống mười bốn năm nay mà vẫn luôn không tu luyện được, đột nhiên nói có thể tu luyện được rồi, người khác sẽ chỉ cho là ăn nói lung tung thôi. Hơn nữa những người đó sẽ vì muốn kiểm tra xem cháu có thể tu luyện được hay không mà suốt ngày đến tìm cháu. Như vậy sẽ mang tới những phiền phức không đáng có cho cháu."

Tư Mã Liệt nghe xong lời Tư Mã U Nguyệt, nói: "Nhưng cháu cũng rất đề tâm đến người khác nói cháu là đồ bỏ đi mà, tôn nữ của Tư Mã Liệt ta sao có thể chịu âm ức như vậy được chứ?"

"Trước đây cháu rất đề tâm cũng rất buồn, nhưng đó là buồn bởi vì cháu thật sự không thể tu luyện chứ không phải buồn vì những lời nói của người khác. Hiện tại cháu có thể tu luyện được rồi, người khác nói như thế nào cháu cũng không quan tâm. Hơn nữa cháu có thể tu luyện được hay không đó là chuyện của cháu, người khác biết rồi cháu cũng không thêm được phần sức mạnh nào cả, ngược lại còn có thể đem tới nguy hiểm cho gai tộc nữa. Gia gia cũng có không ít kinh địch rồi không phải sao? Gia tộc Nạp Lan đó vẫn luôn bất mãn với chúng ta, nếu như bọn họ biết được thiên phú của con, nói không chừng còn có ý nghĩ xấu nữa." Tư Mã U Nguyệt nói.

Tư Mã Liệt hài lòng nhìn Tư Mã U Nguyệt, kể từ sau khi nàng bị đá thương, hình như nàng đã thay đổi rất nhiều, không còn ngang ngược nữa mà đã trở nên hiểu chuyện, suy nghĩ cũng đã chu toàn hơn.

"Ừm, cháu nói cũng có lý, vậy chuyện cháu tu luyện tạm thời không nói ra ngoài. Có điều vẫn nên gọi các ca ca của cháu về chúc mừng, chúng ta đóng cửa ăn mừng với nhau!" Tư Mã Liệt sau khi nghĩ thông suốt đã phục hồi lại tâm trạng ban đầu.

"Vậy cháu quay về tu luyện đây ạ. Đợi tới các ca ca quay về cháu lại qua." Tư Mã U Nguyệt nói xong liền xoay người chuẩn bị rời đi.

"Đợi đã." Tư Mã Liệt gọi nàng lại.

"Sao vậy gia gia?"

"Cháu đi theo ta." Tư Mã Liệt vừa nói vừa xoay người đi tới một góc trong thư phòng, lấy tay sờ sờ lên tường, sau khi tìm thấy một nơi nhô ra, ông ấn mạnh xuống, giá sách bên cạnh từ từ xoay chuyển để lộ ra một địa động, có cầu thang đi thẳng xuống dưới. Ông lấy ra một viên châu rất sáng, nhìn Tư Mã U Nguyệt rồi nói: "Chúng ta đi xuống đó."

Tư Mã U Nguyệt nhìn bộ dạng thần bí của Tư Mã Liệt, nàng cùng ông đi xuống, phát hiện đây là một nơi giống như là hầm ngầm dưới lòng đất, đường hành lang dài không biết dẫn về đâu.

"Tới rồi."

Đi mất vài phút bọn họ mới tới được điểm đến, Tư Mã U Nguyệt nhìn qua một lượt, đây chỉ là một thạch thất đơn giản, ngoài ở giữa có một bệ đá, bên trên có một cái hộp ra thì trong này chẳng có gì cả.

Tư Mã Liệt đi tới trước bệ đá, nói: "Đây là thứ mà cha cháu năm đó đã để lại, ông ấy nói đợi khi cháu có thể tu luyện được rồi sẽ giao lại cho cháu. Bây giờ ta giao nó lại cho cháu."

Tư Mã U Nguyệt nghe xong lời Tư Mã Liệt nói, cảm giác rất kỳ lạ, nhưng lại không nói ra được chỗ nào kỳ lạ. Nàng nhìn ánh mắt khích lệ của Tư Mã Liệt rồi tới bên bệ đá, đưa tay cầm lấy chiếc hộp định mở ra thì Tư Mã Liệt nắm lấy tay nàng.

"Đợi khi cháu về phòng một mình hãy mở ra xem."

Ánh mắt Tư Mã Liệt rất kiên định, Tư Mã U Nguyệt chỉ đành gật gù đầu, chuẩn bị quay về mới mở ra xem.

"Được rồi, chúng ta về thôi." Tư Mã Liệt nói.

Tư Mã U Nguyệt rời khỏi thư phòng của Tư Mã Liệt liền quay về sân viện của mình, đuổi Vân Nguyệt và Xuân Giản ra ngoài, một mình ngồi trên giường, đặt chiếc hộp trước mặt, nàng nhìn chằm chằm chiếc hộp.

Ban này Tư Mã Liệt đã nói với nàng, Vân Nguyệt và Xuân Quan đề là những người đáng tin, bởi vì bọn họ đã từng thề với bản thân, tuyệt đối sẽ không phản bội nàng. Tuy đây là do Tư Mã Liệt yêu cầu bọn họ phải thề, nhưng dưới sự trói buộc của những quy tắc, bọn họ vẫn không thể phản bội nàng, nếu không sẽ bị sức mạnh của lời thề đánh vào địa ngục vô cùng.

Sức mạnh của lời thề cũng là điểm thần kì của thế giới này. Thề cũng đồng nghĩa với việc lập khế ước với những quy tắc của trời đất, nếu như vi phạm khế ước sẽ bị nặng tay trừng trị, ném vào địa ngục vô tận, mãi mãi không thể thoát ra được!

Vì thế cho dù Tư Mã U Nguyệt đối xử với Vân Nguyệt và Xuân Gian như thế nào, bọn họ cũng không thể phản bội nàng. Có điều trước đây bởi vì tính cách của Tư Mã U Nguyệt, Tư Mã Liệt vẫn chưa nói cho nàng biết.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sủng Cuồng Thê: Thần Y Nữ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 12: Chiếc Hộp Phụ Thân Để Lại

Tư Mã U Nguyệt nhìn chiếc hộp trước mặt, tuy tò mò muốn biết bên trong chứa gì nhưng lòng lại thoáng do dự, còn chân chừ chưa mở nó ra. Nàng có cảm giác một khi mở ra thì mình sẽ bước chân lên con đường không lối về.

"Thôi vậy, đồ cha hỏi để lại thì dù gì cũng nên mở ra xem." Tư Mã U Nguyệt cầm nó lên, đẩy nhẹ cái khóa ở mặt trên, chiếc hộp bật mở.

Một chiếc nhẫn cổ, một tấm giấy da bò và một viên đá đen tuyền nằm im trong chiếc hộp. Nàng lấy tấm giấy, mở ra xem, hình như là bản đồ của một nơi nào đó, bên trên vẽ đầy các con đường và vị trí nhà. Tư Mã U Nguyệt soi đi xét lại tấm bản đồ cũng không tìm ra được manh mối gì, bên bờ nó vẽ chỗ cũ, nhưng chợt thấy có một bức thư nằm ngay chỗ đặt tấm giấy ban này.

"Cái gì đây?"

Tư Mã U Nguyệt cầm lên xem, bên trên đề dòng chữ "nữ nhi ta đích thân mở". Nàng bóc bức thư, một tờ giấy mỏng lộ ra, sau khi đọc lướt qua, nét mặt nàng liền trở nên nghiêm trang.

Nội dung trong bức thư không dài, Tư Mã U Nguyệt đọc xong thì dễ xuống, rồi cầm chiếc nhẫn cổ kia lên, trong thư chỉ nói rằng nó là tín vật của gia tộc, là một chiếc nhẫn không gian hiếm có, ngoài ra không còn nói thêm điều gì khác. Nếu nó là vật gia tộc truyền lại, tại sao Tư Mã Liệt lại không biết? Nàng cảm thấy thân thể của mình dường như không giống những gì đang bày ra trước mắt.

Hiện giờ nàng vẫn chưa có linh lực, không thể trích máu nhận chủ được, đành phải đặt chiếc nhẫn xuống.

Ngón tay lướt qua tấm giấy da bò, nàng khựng lại, cặp mắt nhìn. Cha hỏi nói, đây là địa đồ của một nơi rất quan trọng, nhất thiết không được để cho ai biết nó đang nằm ở đây.

Trông tấm giấy có phần rách nát, thời gian tồn tại ắt cũng đã lâu, bên trên không hề để lại một chút gợi ý, nàng không tài nào nhận ra được hình vẽ trên tấm địa đồ là ở đâu.

"Cha hỏi ơi, chỉ ít người cũng phải nói con biết đây là bản đồ nơi nào chứ, nếu không chỉ với một tấm giấy rách thì con có lấy được cũng ích gì đâu?" Tư Mã U Nguyệt lắc đầu thờ dãi, chẳng biết cha hỏi tỏ về thần bí như thế để làm gì.

Cuối cùng nàng cầm viên đá đen tuyền kia lên, đặt trong lòng bàn tay ngắm nghía, song chẳng thấy bóng dáng của thần khí viển cổ trong viên đá theo như bức thư đâu.

"Trông đen sì y như cục than, có đúng thật là thần khí viển cổ không đây?" Tư Mã U Nguyệt ánh chừng trọng lượng của nó bằng tay, nói: "Cha hỏi bảo thần khí viển cổ này phải kén người rồi mới nhận chủ, lẽ nào hai ta không có duyên với nhau, nên ta mới không phát hiện được điểm tốt của người?"

Tư Mã U Nguyệt trả viên đá về chỗ cũ, đóng chiếc hộp lại, chuẩn bị đi tu luyện. Chỉ cản trở thành linh sĩ là nàng có thể trích máu nhận chủ với chiếc nhẫn không gian, sau đó xem thử bên trong có gì rồi. Nàng rất hiếu kỳ với những thứ cha cất giấu trong đó.

Tư Mã U Nguyệt sờ tay lên huyệt giới, nghĩ bụng, chiếc nhẫn không gian này đúng là phiền phức, cứ phải tu luyện mới cho nhận chủ, giá cũng giống như huyệt giới thì tốt biết mấy!

Nàng bỏ một ngày trời để tiến hành cảm ứng với linh khí chứ không hấp thu chúng vào cơ thể. Lần này nàng quan sát rất kỹ, quả là đã cảm nhận được những đốm sáng với đủ mọi màu sắc, có điều một số thì dồi dư, một số lại thiếu hụt. Chúng như có thể cảm ứng được với Tư Mã U Nguyệt, những đốm sáng đó không ngừng bay nhảy xung quanh như muốn nhập vào trong cơ thể nàng.

Trước bữa cơm tối, Tư Mã U Nguyệt dừng nhập định, cũng chẳng còn sớm nữa, các ca ca hẳn đã về rồi.

"Thiếu gia, tứ thiếu gia tới rồi, đang đợi người trong phòng khách ạ." Vân Nguyệt đứng bên ngoài, nói vọng vào trong.

"Ta biết rồi, bảo huynh ấy là ta tới liền." Tư Mã U Nguyệt bước xuống giường, nói với Vân Nguyệt.

"Vâng." Vân Nguyệt đáp một tiếng rồi rời đi.

Tư Mã U Nguyệt nhét chiếc hộp xuống dưới gối, rồi vội vã cất bước đi, không hề phát hiện ánh sáng le lói phát ra trong hộp.

"Tứ ca, sao huynh lại tới đây?" Bước vào phòng khách, nàng trông thấy Tư Mã U Nhạc đang ngồi uống trà.

Thấy Tư Mã U Nguyệt đến, Tư Mã U Nhạc đặt tách trà xuống, nói: "Huynh tới gọi đệ đi ăn cơm."

"Huynh cứ sai một đứa đầy tớ sang nói với đệ là được rồi, việc gì mà phải đích thân chạy đến." Tư Mã U Nguyệt nghe thấy y tới gọi mình đi ăn cơm, bèn đứng tựa cửa nói luôn: "Vậy giờ chúng ta đi qua đi."

Tư Mã U Nhạc đứng dậy, sánh vai đi tới tiền viện cùng nàng, chợt lên tiếng: "Huynh tới còn để nói với đệ một chuyện."

"Chuyện gì ạ?"

"Mục phu tử nói, ngày mai mà đệ không đến học viện nữa, thì ông ấy sẽ báo hiệu trường gạch tên đệ đi, sau này cho dù quốc vương có mở lời xin giúp đệ, thì cũng không cho đệ nhập học lần nữa." Tư Mã U Nhạc nói.

"Mục phu tử? Mục phu tử nào?" Tư Mã U Nguyệt chớp chớp mắt, nhìn Tư Mã U Nhạc nghi hoặc.

Trông điệu bộ đó của Tư Mã U Nguyệt, Tư Mã U Nhạc vỗ vỗ đầu nàng, cười nói: "Thì là người đứng lớp của lớp đệ chứ ai."

Nhớ tới người đứng lớp, Tư Mã U Nguyệt không khỏi cảm thấy họ y hệt thầy chủ nhiệm lớp ở kiếp trước, ngoài việc dạy học, còn quản cả những chuyện khác trong lớp.

Thấy Tư Mã U Nguyệt làm thinh, Tư Mã U Nhạc tưởng nàng không muốn đi, bèn nói: "Nếu đệ không muốn đi, thì mai huynh sẽ nói lại với Mục phu tử. Nhưng như vậy thì sau này đệ không thể đến học viện được nữa rồi."

"Thôi ạ, ngày mai đệ sẽ đến lớp chung với huynh." Tư Mã U Nguyệt lắc đầu nói.

Trước đây do không tu luyện được, nên nàng mới không thích lên lớp ngồi đực ra đó, giờ nàng đã có thể tu luyện, hai hôm nay cũng phát hiện ra có rất nhiều thứ để học, định sẽ lựa lúc thích hợp rồi đi học, tuy ngày mai thì hơi gấp thật, nhưng cũng chẳng phải vấn đề gì to tát.

Thế là trong bữa cơm, Tư Mã U Nguyệt nói lại với Tư Mã Liệt về chuyện mình muốn đến học viện. Tư Mã Liệt thấy bây giờ nàng đã tu luyện được rồi, đến đó học cũng là một việc tốt, nên gật đầu đồng ý ngay.

Bảy giờ bốn người bọn Tư Mã U Tề mới biết Tư Mã U Nguyệt đã có thể tu luyện được, ai nấy hết sức vui mừng cho nàng.

Ăn cơm tới xong, Tư Mã U Nguyệt về lại phòng tiếp tục nhập định. Lần này ngoài việc cảm ứng những đốm sáng đó, nàng còn thử hấp thu chúng vào cơ thể.

Thoạt đầu, những đốm sáng đó vẫn có ý chống cự lại nàng, nhưng chẳng bao lâu đã có một đốm sáng tiên phong nhập vào người nàng, chạy dọc theo kinh mạch rồi dừng lại ở bụng nàng.

Có đốm thứ nhất, ắt sẽ có đốm thứ hai, sau đó là hàng loạt đốm sáng lũ lượt nhập vào, đóng quân trong người nàng.

Trong lúc nàng đang tu luyện, chiếc hộp dưới gối lại phát ra ánh sáng rực rỡ lần nữa, những đốm sáng được chiếu rọi kéo nhau hội tụ lại gần Tư Mã U Nguyệt càng nhiều hơn, sau đó bị nàng hấp thu vào cơ thể.

Mãi đến nửa đêm, Tư Mã U Nguyệt mới dừng tu luyện, nàng phải nghỉ ngơi để ngày mai còn lên lớp. Ngay khi nàng dừng lại, ánh sáng trong chiếc hộp cũng tắt lịm, hết như chưa từng có bất cứ chuyện gì...

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sùng Cuồng Thê: Thần Y Nữ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Quay Lại Học Viện

Sáng sớm hôm sau, Tư Mã U Nguyệt ngồi thú xa lên đường đến học viện. Thú xa này tựa tựa như xe ngựa ở kiếp trước, song động vật kéo xe lại kỳ quái, muôn hình vạn trạng, chứ không phải chỉ có duy nhất một loài ngựa.

Tư Mã Liệt đã chuẩn bị cho nàng chiếc lang xa (*) này, dàn linh thú kéo xe là bốn con tật phong lang uy phong lẫm liệt, chúng đều là linh thú cấp năm thấp.

Linh thú thấp là loài người bình thường lập khế ước thú cũng cầu mà không được, nhưng đến tay Tư Mã U Nguyệt thì lại thành linh thú kéo xe, bởi thế đã thu hút vô số ánh nhìn suốt cả chặng đường.

"Tam ca đâu rồi tứ ca?" Tư Mã U Nguyệt thấy chiếc thú xa to kèn mà chỉ có hai người nàng và Tư Mã U Nhạc ngồi, thì không khỏi thắc mắc.

"Tam ca và mấy người bạn cùng phòng của huynh ấy hôm nay phải đi làm nhiệm vụ, trời còn chưa sáng đã đi rồi." Tư Mã U Nhạc đáp.

"Làm nhiệm vụ ư?" Tư Mã U Nguyệt nghi hoặc nhìn Tư Mã U Nhạc, rõ ràng là nàng không hiểu gì hết!

Tư Mã U Nhạc gấp cuốn sách đang đọc lại, giải thích: "Ở học viện ngoài được học lý thuyết, thì học trò còn được phân cho một số nhiệm vụ để tăng kinh nghiệm thực tế, mức độ khó dễ của nhiệm vụ thì tùy vào thực lực của từng người. Lần này bọn tam ca đến nơi khác làm nhiệm vụ, có lẽ phải rất lâu nữa mới trở về."

"Ra thế." Tư Mã U Nguyệt gật đầu, xem ra cuộc sống ở học viện này cũng không đến nỗi quá buồn tẻ!

"À đúng rồi, huynh quên nói với đệ là hôm qua và hôm nay là ngày học viện tuyển học trò mới, nếu đệ có hứng thì cứ đi xem đi. Nhưng mà sáng nay huynh có hẹn với phu tử rồi, e là không rảnh đi cùng đệ được. Nếu đệ muốn xem, thì chiều huynh đi cùng nhé?" Tư Mã U Nhạc nói.

"Không cần đâu, huynh có việc bận thì cứ đi đi. Nếu có hứng thì đệ sẽ tự đi xem." Tư Mã U Nguyệt lắc đầu từ chối.

Nàng biết Tư Mã U Nhạc sợ nàng ở một mình trong học viện đâm ra buồn chán hoặc bị ai đó ức hiếp, nhưng nàng không thể ngày nào cũng đòi ca ca kề bên mình được. Lớn chừng này rồi thì nên học cách sống độc lập, huống hồ ẩn trong thân xác này còn là một linh hồn trưởng thành.

"Nguyệt nhi đúng là trưởng thành thật rồi!" Tư Mã U Nhạc nhìn Tư Mã U Nguyệt với vẻ khen ngợi.

Toát mồ hôi...

Tư Mã U Nguyệt nín lặng trước câu nói của y, lớn hơn nàng có ba tuổi thôi mà nói chuyện cứ như hơn nàng nhiều tuổi lắm! Nàng quay đi vén rèm cửa sổ ngắm cảnh ngoài phố để khỏi bị y bắt gặp đôi mắt tròn trắng của mình. Hôm nay phố xá nhộn nhịp tung bùng, người qua kẻ lại nườm nượp. Tư Mã U Nhạc nói mỗi lần đến kỳ học viện chiêu sinh thì kinh thành đều vô cùng náo nhiệt.

Thú xa chở họ đi thẳng đến học viện, Tư Mã U Nhạc đưa Tư Mã U Nguyệt tới tận phòng học, đến khi chắc chắn nàng vẫn ổn mới chịu đi.

Lúc Tư Mã U Nguyệt xuất hiện trong phòng học, tiếng ồn ào lắng xuống một thoáng, rồi tức thì tiếng xì xào lại nổi lên, đầu đó còn vang lên những tiếng cười móc mỉa.

"Phế vật sao lại xuất hiện ở đây vậy kìa?"

"Ha ha, chẳng lẽ là do nghe nói lần này có những mấy chàng mỹ nam đến, nên lại mò tới chuẩn bị theo đuổi người ta?"

"Nghe đồn lần trước hần đi chọc ghẹo Mộ Dung An công tử, bị tùy tùng của người ta đánh cho bán sống bán chết."

"Hèn chi lâu rồi không thấy hần lượn lờ trước cửa học viện, thì ra là ở nhà dưỡng thương!"

"Ngũ nam nhân như hần đáng bị đánh chết lắm! Nếu không có gia gia che chở thì đồ phế vật vô dụng như hần có thể ngang ngược xác lão đến vậy sao?"

"...""Nghe những lời đàm tiếu đó, Tư Mã U Nguyệt chỉ hừ một tiếng trong bụng, rồi lặng lẽ ghi nhớ những gương mặt nọ. Thấy hàng ghế cuối phòng học còn thừa một chỗ trống, nàng xăm xăm đi thẳng tới đó ngồi, sau đó quay đầu đôi mắt ra ngoài cửa sổ.

Thật ra con người của tiền thân cũng đã tốt lắm rồi. Nàng ta không thích học hành là bởi không thể tu luyện được, nên dĩ nhiên chẳng có hứng với mấy ngón tu luyện này. Nàng ta thích mỹ nam cũng chẳng phải là điều đáng trách, bởi nàng vốn là nữ nhi. Dù có gia thế hiển hách nhưng nàng ta chưa từng cậy thế hiếp người, càng chưa từng dẫn bè lũ tới đi hoành hành phá phách mọi nơi như một số tên công tử bột khác.

Mọi người bàn tán rôm rả về chuyện Tư Mã U Nguyệt lên lớp được một lúc mà thấy nàng chẳng có phản ứng gì, dần dần cũng cụt hứng, trọng tâm câu chuyện liền dời sang những học trò mới nhập học hai hôm nay.

Song cũng có kẻ còn hứng thú với nàng hơn hẳn những chuyện khác, bèn đi lan truyền tin nàng đến học viện ra ngoài, chẳng mấy chốc mà tất cả mọi người đều biết đồ phế vật chỉ lên lớp một ngày duy nhất lại đến học viện nữa rồi!

Trong một đình nghỉ mát bên hồ của học viện, có vài ba người ngồi tụ lại một chỗ, chuyện phiếm với nhau về việc Tư Mã U Nguyệt tới học viện.

"Mộ Dung, có khi nào tên phế vật đó lại tới quán lấy huynh không?" Kẻ ngồi đối diện với Mộ Dung An ở chính giữa lên tiếng.

Mộ Dung An quả là khá đẹp mã, nếu sống trong thời hiện đại cũng phải tầm cỡ một ngôi sao, hần ta mặc bộ xiêm y trắng tuyền, nom có phần siêu phàm

thoát tục. Nghĩ lại những lời bàn tán của mọi người, hắn ta không khỏi nhủ mảy.

"Đúng vậy, ta cũng cảm thấy, liệu có phải tên phé vật đó thấy đạo này huynh không bước chân ra khỏi học viện, nên mới chạy vào đây tìm huynh?"

"Cứ tưởng hắn bị hành hung một trận thì sẽ kéo người thân đến báo thù, không ngờ đợi lâu lắc mà lại chẳng thấy rục rịch gì."

Nữ tử ngồi cạnh Mộ Dung An chính là người cùng hắn ta đứng nhìn Tư Mã U Nguyệt bị người ta hành hung lúc trước, nghe tin Tư Mã U Nguyệt quay lại học viện thì không kìm được cất tiếng hỏi: "Mộ Dung, nếu hắn lại quần lấy huynh nữa thì phải làm sao?"

Mộ Dung An nắm tay nữ tử nói: "Muội yên tâm, huynh sẽ không để cho hắn có cơ hội nữa đâu."

Tư Mã U Nguyệt ngồi trong phòng học được một lúc thì bị gọi đến phòng của Mục phu tử. Lúc đi vào nàng trông thấy Mục phu tử đang ngồi uống trà với một người nho nhã tuấn tú, tuổi tác không lớn lắm, bộ xiêm y trắng trên người y khiến người ta nảy sinh cảm giác chỉ có thể đứng nhìn từ xa chứ không thể cợt nhả.

Ngó thấy nàng, mắt Mục phu tử ánh lên cái nhìn chán ghét, nhưng ngay sau đó đã mỉm cười nói: "Tư Mã U Nguyệt, đây chính là phu tử của lớp đệ nhất, Phong Chi Hành."

Tư Mã U Nguyệt hành lễ với Phong Chi Hành rồi gọi một tiếng: "Phong phu tử."

Phong Chi Hành quay lại nhìn Tư Mã U Nguyệt, trên mặt không hề lộ vẻ chán ghét hay khó chịu, nói: "Ngươi chính là Tư Mã U Nguyệt à? Sau này phải chăm chỉ học tập, nếu không phu tử ta cũng sẽ phạt ngươi đấy."

Lời Phong Chi Hành nói khiến nàng thấy lơ mơ không hiểu, nhìn Phong Chi Hành và Mục phu tử đầy ngờ vực.

"Khụ khụ, là thế này, bởi vì ngươi chưa từng lên lớp học bài, ta e giờ ngươi không theo kịp bài học của những trò khác, vừa khéo hôm nay tuyển học trò mới, ta bèn bàn với hiệu trưởng, xin cho ngươi được học cùng với những trò mới, như vậy có khi tốt với ngươi hơn. Bởi thế sau này ngươi chính là học trò của Phong phu tử." Mục phu tử lên tiếng giải thích.

Nét mặt Mục phu tử đầy vẻ lo nghĩ thay cho nàng, nhưng dù đã cố che giấu, nàng vẫn thấy được vẻ hoan hỉ trong mắt ông ta.

Lâu nay ông ta luôn cảm thấy việc có một đứa phé vật vô dụng trong lớp là điều rất mất mặt, bây giờ cuối cùng cũng tổng nàng đi được, thì trong bụng hò reo như điên. Người như ông ta đây mà lại có một học trò phé vật thì ôi thôi đúng là mất hết cả thể diện! Mà cũng chỉ có kẻ không biết hiệu trưởng tìm được ở đâu ra này mới chịu nhận một học trò như vậy!

***

(*) Lang xa: xe sói, lang là sói, xa là xe.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sủng Cuồng Thê: Thần Y Nữ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Giận Đánh Nạp Lan Kỳ!

"Sau này xin Phong phu tử quan tâm nhiều hơn." Tư Mã U Nguyệt nhìn Phong Chi Hành nói.

Tuy rằng hành vi này của Mục phu tử khiến nàng không vui, nhưng nàng cũng cảm thấy mình chưa từng học tập trong học viện, đi theo tân sinh cùng nhau học tập cũng không tồi.

"Đây là chìa khóa phòng ngươi." Phong Chi Hành ném cho Tư Mã U Nguyệt một chiếc chìa khóa.

"Chìa khóa?"

"Học trò của ta, ta đều yêu cầu bọn họ phải ở trong học viện. Ta biết gia gia ngươi là hộ quốc tướng quân, nhưng ngươi cũng cần phải ở trong học viện. Ngày thường có thể đi ra ngoài, nhưng lúc buổi tối đi ngủ phải ngủ ở ký túc xá. Lúc không có nhiệm vụ, một tuần có thể về nhà ở một đêm." Phong Chi Hành giải thích.

Tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng Tư Mã U Nguyệt vẫn ngoan ngoãn đồng ý.

"Được, bây giờ ngươi có thể trở về, ngày mai chuyển đồ đạc đến học viện, ngày mốt chúng ta chính thức đi học." Phong Chi Hành nói.

Tư Mã U Nguyệt nhìn hai người hành lễ rồi lui về phía sau đi ra ngoài, dù sao hiện tại cũng không cần lên lớp, vậy nàng sẽ tranh thủ thời gian để tu luyện. Nhưng mà trước khi về nàng phải nói với Tư Mã U Nhạc một tiếng. Nhưng nàng không ngờ còn chưa đi tới phòng học cấp cao niên thì đã bị người ngăn

cán.

“Tur Mã U Nguyệt, nguoi đứng lại!”

Tur Mã U Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thấy người đang đứng chắn trước mặt mình, chính là người hôm đó đã ra đòn hiểm, nàng nhớ rõ ngày đó có rất nhiều người đánh mình, nhưng người này ra tay nặng nhất. Nhìn thấy hắn, nàng giống như lại nhìn thấy chuyện đời trước bị bọn họ đánh chết, ánh mắt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Tránh ra.”

Người ngăn nàng lại là kinh thành đệ nhất gia tộc thiếu gia Nạp Lan Kỳ. Nạp Lan gia ở Phụng Minh quốc cũng là gia tộc tương đối có thực lực, lão tổ tông của bọn họ cũng sắp đến cảnh giới linh tôn, cho nên không coi Tur Mã gia ra gì. Rốt cuộc Tur Mã Liet lợi hại, chẳng qua cũng chỉ có một người, mà Nạp Lan gia có hẳn một đám người lợi hại!

Chuyện Nạp Lan Kỳ cùng Tur Mã U Nguyệt đối mặt mau chóng hấp dẫn người chung quanh, mọi người tuy rằng không dám chọc Tur Mã U Nguyệt, nhưng lại thích xem náo nhiệt, vậy lại xem cũng sẽ không bị bọn họ tính sổ.

Nạp Lan Kỳ nhìn thấy chung quanh nhiều người vây lại xem, cười nhạo nói: “Tur Mã U Nguyệt, có phải nguoi lại muốn tìm Mộ Dung An hay không? Nguoi lại muốn quần lấy hắn? Chẳng lẽ lần trước đánh nguoi còn chưa đủ? Ta nói nguoi sắp chết tới nơi cũng không biết xấu hổ, rõ ràng là nam nhân, vậy mà cứ quần lấy Dung An không tha! Quả nhiên là loại người không biết xấu hổ!”

Lời Nạp Lan Kỳ nói làm người chung quanh đang xem náo nhiệt bộc phát ra từng trận tiếng cười, sôi nổi nhìn Tur Mã U Nguyệt, không cần nói cũng biết là đang cố ý cười nhạo nàng.

Tur Mã U Nguyệt nhìn Nạp Lan Kỳ, trong mắt ẩn chứa tức giận.

Nạp Lan Kỳ không bị ánh mắt Tur Mã U Nguyệt dọa sợ, kêu người cầm một cái ghế lại, dẫm một chân lên, nói: “Nếu hôm nay nguoi muốn đi qua thì cũng có thể, nhưng phải từ nơi này chui qua, ta sẽ không ngăn cản nguoi.”

Gã vừa nói vừa chỉ chỉ dưới háng mình.

Tur Mã U Nguyệt nhìn Nạp Lan Kỳ, không nói lời nào, chỉ là đứng yên tại chỗ, nếu là người kiếp trước thì sẽ biết, bộ dáng hiện tại của nàng là đang tức giận.

“Sao hả, không bò qua phải không? Không muốn hay là không dám? Loại người không có can đảm như vậy, cho dù có được gọi là Tur Mã tướng quân cũng chẳng ra gì! Ha ha ha... A!”

Nạp Lan Kỳ nhìn Tur Mã U Nguyệt, định cười nhạo nàng một phen cho thỏa thích, nhưng không ngờ nàng đột nhiên chạy tới, một tay kéo quần áo của gã xuống, chân đá lên trên, hung hăng đá vào hạ thân của gã, khiến gã phát ra tiếng kêu thảm thiết, người cũng bị ném xuống mặt đất.

Không ai dự đoán được Tur Mã U Nguyệt sẽ đột nhiên phản kích, hơn nữa tất cả mọi người đều không rõ nàng đến bên cạnh Nạp Lan Kỳ như thế nào, đến lúc bọn họ phản ứng lại, Nạp Lan Kỳ đã bị đánh ngã xuống mặt đất.

Vốn cho rằng Tur Mã U Nguyệt sẽ kết thúc như vậy, nhưng nàng lại dùng đầu gối đè lên người Nạp Lan Kỳ, bẻ quặt tay phải hắn ra sau, chỉ nghe rắc một tiếng, tiếp theo đó là một tiếng thét chói tai vang vọng học viện.

“Tiểu gia hôm nay không có thời gian chơi với nguoi, lần sau đừng tiếp tục xuất hiện trước mặt ta, bằng không nhìn thấy nguoi một lần đánh nguoi một lần!” Tur Mã U Nguyệt bình tĩnh đứng lên khỏi người Nạp Lan Kỳ, hung hăng đá gã hai cái, sau đó mới xoay người bỏ đi. Tất cả mọi người bị hành động của Tur Mã U Nguyệt dọa cho sợ ngây người, đây là Tur Mã U Nguyệt mà người ta đồn là nhát gan yếu đuối chỉ biết mê trai sao?

Xôn xao trước phòng học cấp cao mau chóng lan truyền khắp học viện, tất cả mọi người đều không thể tin được vào tai mình, nếu không phải những người đó luôn miệng bảo đảm nói lời tuyệt đối là sự thật, chắc chắn sẽ không một ai tin tưởng.

Trên một tòa lầu cách đó không xa có hai người đang quan sát động tĩnh bên này, một người trong đó chính là Phong Chi Hành mà Tur Mã U Nguyệt vừa gặp.

“Đúng là một chú mèo con lợi hại!” Phong Chi Hành nhìn động tác mới rồi của Tur Mã U Nguyệt, mỉm cười nói, nhưng mà trong lòng lại căng thẳng, một cước vừa rồi cũng thật tàn nhẫn mà!

“Sao nguoi lại đồng ý cho y học lớp của nguoi?” Người bên cạnh Phong Chi Hành hỏi.

“Thực giác.” Phong Chi Hành nói: “Nguoi xem, không phải y không giống như những lời đồn đãi sao? Tốc độ lúc công kích nguoi ta, chắc chắn, ta đối với y thật sự rất hiếu kì. Hơn nữa lúc vừa mới nhìn thấy ta, y cũng không có chút gì là mê trai.”

“Tùy nguoi, dù sao ta cũng tìm nguoi tới, những sự tình này toàn bộ sẽ giao cho nguoi xử lý.” Người nọ nói.

“Hiệu trưởng, nguoi tin nhiệm ta như vậy sao? Sẽ không sợ ta dạy hư đám hài tử kia?” Phong Chi Hành nhìn người nọ có thâm ý khác.

“Có cái gì mà sợ, ta còn không hiểu nguoi sao?” Hiệu trưởng rời khỏi cửa sổ, đến ngồi trở lại vị trí của mình, vừa nãy lúc đang nói chuyện với Phong Chi Hành, bị y kêu tới nhìn cảnh Tur Mã U Nguyệt đánh nguoi.

“Ha ha, người không sợ, ta cũng sẽ không sợ. Trước tiên ta sẽ xem những đứa trẻ nào sẽ xui xẻo rơi vào tay của ta.” Phong Chi Hành nói.

“Lớp của người chính là đám trẻ có thiên phú tốt nhất lần này, người phải để ý hơn chút.”

“Ừm, ta sẽ tận lực, ta sẽ làm cho bọn họ có được nhiều thứ thật khó quên ở nơi này!” Phong Chi Hành nói xong thì rời khỏi văn phòng hiệu trưởng.

Trước phòng học, sau khi Tư Mã U Nguyệt đập Nạp Lan Kỳ hai cái thì đi tìm Tư Mã U Nhạc, còn chưa tới phòng học đã nhìn thấy Tư Mã U Nhạc từ trong phòng học vọt ra, đến Tư Mã U Nguyệt ở ngay trước mặt y cũng không nhìn thấy.

“Tư ca, huynh đi đâu vậy?” Tư Mã U Nguyệt tay mắt lạnh lẽo bắt lấy y.

“Nguyệt nhi, sao để lại ở chỗ này?” Tư Mã U Nhạc nhìn thấy Tư Mã U Nguyệt, kinh ngạc nói.

“Để tới đây tìm huynh mà.” Tư Mã U Nguyệt cười trả lời nói: “Lúc này huynh chạy nhanh quá vậy, huynh muốn đi đâu?”

“Huynh nghe nói đệ và Nạp Lan Kỳ phát sinh xung đột, sắp đánh nhau rồi, đang muốn qua đó xem đệ có bị thương hay không.” Tư Mã U Nhạc nói.

Tư Mã U Nguyệt vui vẻ cười, nói: “Tư ca huynh yên tâm đi, đệ không có bị thương. Đệ còn đánh Nạp Lan Kỳ một trận tung bưng.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên! Huynh xem không phải đệ đang ở đây sao.” Tư Mã U Nguyệt nói.

“Vậy là tốt rồi.” Tư Mã U Nhạc thở dài nhẹ nhõm một hơi, hỏi: “Sao đệ lại tới đây?”

“À, đệ tới nói với huynh một chuyện.” Tư Mã U Nguyệt kể chuyện mình bị giáng cấp và phải ở lại trong trường nói với Tư Mã U Nhạc, sau đó nói: “Đệ định trở về nói với gia gia, ngày mai sẽ dọn vào học viện.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sĩng Cuồng Thê: Thần Y Nữ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lần Đầu Tiên Thăng Cấp!

“Phong Chi Hành? Hình như huynh có nghe bọn họ nhắc tới, nói là phu tử đó rất lợi hại.” Tư Mã U Nhạc nói: “Nếu đệ đã quyết định rồi thì cứ vậy mà làm. Huynh đưa đệ trở về.”

“Không cần, đệ có thể tự mình trở về, đệ đâu phải trẻ con. Đệ đi đây!” Tư Mã U Nguyệt nói xong thì phát phát tay về phía y, xoay người bỏ đi.

Tư Mã U Nhạc nhìn theo bóng nàng, cảm thấy đệ đệ này của mình sau lần bị đánh đã hiểu chuyện hơn nhiều, hiện tại nàng cũng có thể tu luyện, nói không chừng sẽ có thể nhanh chóng đuổi kịp chính mình. Muốn bảo hộ nàng, bản thân càng thêm nỗ lực mới được!

Tư Mã U Nguyệt cũng không quen thuộc quang cảnh bên trong học viện, nhìn theo biển chỉ dẫn đường mà đi tới đại môn học viện, nhìn thấy ngoài cửa có rất nhiều người mới nhớ ra hôm nay là ngày khảo thí thứ hai của học viện.

“Tiếp theo, Âu Dương Phi.” Phu tử khảo thí hô một tiếng về phía đội ngũ.

Lúc này một nam tử ở phía trước đội ngũ tiến lên, dựa theo yêu cầu của phu tử, tay phóng ra một quả cầu thủy tinh, Tư Mã U Nguyệt nhìn thử, lúc Âu Dương Phi rót linh lực vào quả cầu, quả cầu thủy tinh phát ra quang mang màu đỏ cùng màu xanh biếc.

“Trời ạ, chính là hòa mộc song hệ! Lần này lại có song hệ linh sư! Thật tốt quá! Ha ha ha ha.” Phu tử khảo thí nhìn phản ứng trên thủy tinh cầu, cười lớn nói: “Mau đi nói với hiệu trưởng, lần này chúng ta phát hiện song hệ linh sư!”

Nhanh chóng có người nghe tin mà đến, Tư Mã U Nguyệt nhớ hình như là chủ nhiệm của phòng giáo vụ.

“Ồ đâu, song hệ linh sư ở đâu?” Chủ nhiệm vừa tới đã kích động hỏi, nhìn thấy phu tử chỉ về hướng Âu Dương Phi, cười ha hả đi tới đón, lôi kéo y đi vào phía trong học viện.

Tư Mã U Nguyệt bĩu môi, chủ nhiệm này cũng quá thể lực đó! Lúc trước khi gã thấy nàng là phế vật, không thèm ngó ngang gì tới nàng, hiện tại gặp được thiên tài, mặt đã cười tươi như hoa!

Phu tử mau chóng kêu người tiếp theo, nàng quan sát mấy người, phát hiện cái gọi là khảo thí chính là dùng thủy tinh cầu để khảo thí. Thí sinh khảo thí rót linh lực vào thủy tinh cầu, sẽ có thể thí nghiệm ra thuộc tính của bọn họ, màu sắc thủy tinh cầu càng đậm, thiên phú sẽ càng cao. Nếu gặp được song hệ

linh sư giống như Âu Dương Phi thì càng ghê gớm hơn.

Nhưng mà nàng nghe người chung quanh nói, lần này ngoài y ra thì không có song hệ linh sư nào khác.

Tư Mã U Nguyệt xem một lúc thì thấy không có gì mới mẻ, định bụng bỏ đi, mới vừa đi vài bước, nghe được phía sau truyền đến một chuỗi kinh hô.

“Trời ạ, là tam hệ linh sư kìa.”

“Thật đó, đúng là tam hệ!”

“Chúng ta, chúng ta lại có thể gặp được tam hệ linh sư!”

Lúc này đây, tiếng gọi âm ỉ nổ ra còn lớn hơn ban nãy, tựa hồ như kêu to muốn bể yết hầu. Tam hệ linh sư đó, học viện đã mấy trăm năm không xuất hiện, trước kia nhiều lần cũng chỉ xuất hiện song hệ linh sư.

Phu tử khảo thí như sắp phát điên, năm nay không chỉ xuất hiện một song hệ thiên tài, cư nhiên còn xuất hiện tam hệ, y nhận không được tự nhéo một cái, xác định đây có phải sự thật không.

Tư Mã U Nguyệt xoay người, nhìn thấy một thân ảnh cô độc không bị ảnh hưởng bởi hiện trường nóng bỏng, nàng lãnh đạm đứng trước thủy tinh cầu, nhìn thấy những người ở đây vui mừng vì nàng, chính nàng lại giống như người ngoài cuộc, trên mặt nàng không có nét kiêu ngạo, không có vẻ đắc ý, chỉ có cô đơn vô tận, còn có một tia thù hận được che giấu cực tốt.

Tựa hồ cảm giác được Tư Mã U Nguyệt đang đánh giá mình, nàng quay đầu nhìn, vốn cho rằng sẽ là đôi mắt điên cuồng giống vậy, không ngờ lại gặp một đôi mắt thanh minh thấu triệt.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau gần nửa phút, cuối cùng người kia chuyển hướng, nhìn phu tử khảo thí hỏi: “Xin hỏi, ta có được thông qua không? Ta có thể nhập học không?”

“Đương nhiên, đương nhiên thông qua, nhưng mà hiện tại ngươi vẫn không thể đi vào, học trò đa hệ giống như ngươi, học viện sẽ có cách an bài khác, ngươi ở chỗ này chờ một lát, lập tức sẽ có phu tử tới đón ngươi.” Phu tử khảo thí nói.

“Ừm.” Người nọ lãnh đạm đáp lời, lúc xoay người lại muốn nhìn Tư Mã U Nguyệt thì phát hiện nàng đã bỏ đi, chỉ còn nhìn thấy bóng lưng.

Tư Mã U Nguyệt trở lại tướng quân phủ, vốn định trực tiếp đi tìm Tư Mã Liệt, nhưng quân gia nói với nàng Tư Mã Liệt đã tiến cung, nàng liền trở về tiểu viện của mình, nhốt mình trong phòng lật sách ra, sau khi xem xong một quyển trong số đó mới bắt đầu tu luyện.

Tối hôm qua nàng đã cảm giác được hình như bản thân đã có chút nhập môn, nỗ lực thêm một chút nói không chừng không lâu sau là có thể trở thành linh sư chân chính. Đến lúc đó nàng sẽ có thể dùng huyết gia tộc lấy máu nhận chủ, về sau đi ra ngoài có hẳn không gian cũng tiện hơn một ít.

Nàng đã dặn dò Vân Nguyệt cùng Xuân Giản hai người họ không có chuyện gì thì không cần quấy rầy nàng, cửa cũng bị nàng khóa trái từ bên trong, cho nên tạm thời không cần lo lắng có người tiến vào làm gián đoạn.

Đầu tiên là tiến vào giai đoạn nhập định, hiện tại nàng chỉ cần nhập định một lát là có thể cảm ứng được linh khí chung quanh.

Quyển sách nàng vừa đọc là nàng lấy ra trong lúc vô tình, trong sách vừa vận thay lại viết về đa hệ linh sư nên tu luyện như thế nào.

Tư Mã U Nguyệt trút toàn bộ lực chú ý vào quang điểm màu đỏ, chậm rãi dẫn đường để nó tiến vào trong cơ thể mình, sau đó hội tụ ở bụng dưới. Mà quang điểm khác tuy rằng sôi bên người nàng, nhưng lại không giống quang điểm màu đỏ có thể đi vào trong thân thể của nàng.

Cùng lúc đó, chiếc hộp bên cạnh lần nữa phát ra quang mang nhu hòa, trợ giúp nàng nhanh chóng tu luyện.

Tư Mã Liệt sau khi trở về nghe quân gia nói Tư Mã U Nguyệt có chuyện muốn tìm mình, ông đi tới tiểu viện của nàng, mới vừa đi vào đã cảm giác được dao động của tu luyện, biết Tư Mã U Nguyệt đang tu luyện, dặn dò Vân Nguyệt không cho bất luận kẻ nào đến quấy rầy nàng, sau đó trở về.

Xem ra lời nàng nói chính là thật sự, nàng thật sự có thể tu luyện. ....

Tư Mã U Nguyệt ở trong phòng tu luyện suốt, có lẽ là nàng quá sức nhập tâm, lúc này đây mãi cho đến hai ngày sau mới tỉnh lại.

“Àm!” Tư Mã U Nguyệt cảm giác thân thể của mình giống như có một tầng bích chương được mở ra, thân mình thoải mái thanh tân, một dòng khí âm áp theo kinh mạch chảy về khắp người, du tẩu một vòng sau lại về tới bụng.

Tư Mã U Nguyệt vui sướng mở to mắt, nhìn thấy thân thể của mình được một trận quang mang bao vây lấy, một ngôi sao nhỏ lấp lánh sáng lên giữa quang mang.

“Ta hiện tại là linh sĩ, ha ha, xem ra thân thể này sau khi giải độc thì thật sự có thể tu luyện! Ui? Đây là?”

Lần này chiếc hộp không giống hai lần trước khi Tư Mã U Nguyệt kết thúc tu luyện thì quang mang tan hết, mà là lúc Tư Mã U Nguyệt thăng cấp quang mang bao vây tiếp tục lóe ra màu sắc rực rỡ, đến khi nàng qua cơn hưng phấn vì thăng cấp rồi lấy lại tinh thần đã phát hiện ra điểm không bình thường

này.

Cầm lấy hộp, quang mang trắng cấp biến mất, hộp tan mất ra ánh sáng nhu hòa cũng theo đó biến mất.

Nàng nghi hoặc mở hộp ra, nhìn bên trong không có bất kì đồ vật gì khác thường.

“Không có gì kỳ lạ hết à? Ánh sáng mới vừa mới rồi là do thứ gì phát ra?”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sùng Cuồng Thê: Thần Y Ngủ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thần Thú Tiểu Hồng

Nàng cầm chiếc nhẫn không gian và viên đá lên quan sát và cảm nhận một chút, nhưng nàng vẫn không thấy điểm gì khác biệt, nàng đặt viên đá đen xuống, sau đó cất ngón tay nhỏ vài giọt máu lên nhẫn không gian, nhìn máu của mình từ từ thấm vào bên trong chiếc nhẫn như chưa từng xuất hiện, và dường như có một mối liên hệ nào đó giữa nàng và chiếc nhẫn, chỉ cần nghĩ đến không gian bên trong chiếc nhẫn như thế nào, nàng cũng cảm nhận được mình bị hút vào không gian đó.

“Đây là không gian bên trong nhẫn không gian sao?” Tư Mã U Nguyệt tò mò nhìn vào không gian giống như một căn phòng, hưng phấn nói: “Sau này ra ngoài có cái này thì tất cả mọi thứ đều có thể thu vào được, vậy thì thuận tiện quá”

Ý thức của nàng đi qua hết tất cả các gian phòng, đối với tình hình bên trong hiểu tương đối rõ, vừa kéo lại ý thức của mình, chợt nghe thấy một giọng nói vang lên trong đầu.

“Ha ha ha ha, cuối cùng ta cũng tỉnh lại rồi!”

Tư Mã U Nguyệt bị dọa sợ, theo bản năng hỏi: “Ai?”

“Ồ?” Đối phương nghĩ là người khác nói nên im lặng một chút, sau đó đột nhiên hét lên: “Ngươi không nhớ ta!”

Tư Mã U Nguyệt nhìn bốn phía, không thấy gì cả, vậy giọng nói này từ đâu truyền đến?

“Hu hu, sao ngươi lại có thể quên ta.” Giọng nói đó nức nở lên án.

“Ngươi là ai đấy?”

“Ta là Tiểu Hồng! Ngươi thật sự không nhớ ta sao?” Giọng nói ghen ngào truyền đến, khiến cho Tư Mã U Nguyệt không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Khi con? Ngươi là khi con?” Tư Mã U Nguyệt hỏi.

“Ngươi mới là khi con! Tên này của ta là do ngươi đặt!” Tiểu Hồng vừa khóc vừa nói.

Trong lúc Tư Mã U Nguyệt nghi ngờ, một hình bóng từ trong cơ thể nàng đi ra, lơ lửng ở trước mặt nàng.

“Hóa ra không phải là khi, mà là thò!” Tư Mã U Nguyệt nhìn hình dáng của nó nói.

“Thò? Sao ta lại là thò? Ta là Hồng thần thú viễn cổ!” Tiểu Hồng kêu to với Tư Mã U Nguyệt

Tư Mã U Nguyệt sờ sờ mũi của mình nói: “Hồng? Tiểu Hồng?”

“Ngươi gọi ta dậy đúng không?” Tiểu Hồng kích động kêu to.

“Không có.”

“Vậy thì làm sao ngươi biết ta là Tiểu Hồng?”

“Không phải ngươi vừa nói ngươi là Tiểu Hồng sao?” Tư Mã U Nguyệt khinh bỉ liếc mắt nhìn nó, đáng tiếc chỉ số thông minh của động vật vẫn thấp hơn con người!

“Hả? Ta nói sao?”

Chạy mồ hôi...

Tư Mã U Nguyệt đối với con thỏ con đi từ cơ thể mình ra đã không còn gì để nói rồi: “Sao ngươi lại ở trong cơ thể ta? Ngươi nói ngươi đã tỉnh lại là có ý gì?”

“Ta với ngươi có khế ước, đương nhiên ta ở bên trong cơ thể ngươi!” Tiểu Hồng nói.

“Khế ước?”

“Đúng vậy, ta với ngươi có khế ước linh hồn, tuy rằng trước kia ngươi đã chết, nhưng linh hồn của ngươi vẫn tồn tại, nên ta theo ngươi đến đây.” Tiểu Hồng nói.

“Vậy sao lúc trước ngươi lại không đi ra?” Tư Mã U Nguyệt hỏi.

“Không phải ta nói rồi sao, ta đang ngủ!” Tiểu Hồng nói: “Ngươi bị thương thì ta cũng sẽ bị thương, cho nên vẫn ngủ để dưỡng thương, nhưng không nghĩ tới lần thứ hai tỉnh lại, ngươi lại không nhớ ra ta, hu hu...”

Tiểu Hồng đau lòng khóc lên, nước mắt rơi trúng người Tư Mã U Nguyệt, khiến cho nàng cảm nhận được một trận sáng khoái.

“Nước mắt của ngươi thật thần kỳ.” Tư Mã U Nguyệt nói.

“Người ta là linh thú, đương nhiên sẽ làm cho cho ngươi thư thái.” Tiểu Hồng nói.

“Vậy hả.” Tư Mã U Nguyệt nhìn tiểu Hồng nói: “Ngươi nói trước kia bị thương là có chuyện gì xảy ra? Còn nữa, sao ta và ngươi lại có khế ước? Ta vốn chưa từng gặp ngươi!”

“Hu hu, Nguyệt Nguyệt ngươi thật đáng ghét, ta không thích ngươi, làm sao ngươi có thể quên Tiểu Hồng dễ thương như vậy? Cũng may trước đây ta và ngươi lập khế ước, nếu không ta làm sao tìm được ngươi! Hu hu, nhưng mà Nguyệt Nguyệt sao ngươi lại có thể quên ta?” Tiểu Hồng đau lòng nói.

Nhìn dáng vẻ của Tiểu Hồng, Tư Mã U Nguyệt cảm thấy trong lòng rất khổ sở, dường như bị ảnh hưởng bởi cảm giác của nó. Nàng ôm lấy tiểu Hồng, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của nó nói: “Xin lỗi, ta thật sự không nhớ rõ. Thế nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được ta và ngươi có mối liên quan, ngươi đau lòng trong lòng ta cũng rất khó chịu.”

Tiểu Hồng đưa chiếc chân ngắn của mình xoa xoa lên mặt nói: “Chẳng lẽ linh hồn của ngươi bị hao tổn, nên ngươi mới không nhớ rõ những chuyện xảy ra ở kiếp trước? Ta đi xem xem.”

Tiểu Hồng nói với Tư Mã U Nguyệt xong thì biến mất, rất nhanh sau đó lại xuất hiện trở lại, nhưng mà lần này có hơi mệt mỏi liếc mắt nhìn Tư Mã U Nguyệt nói: “Ký ức của ngươi đã không còn, cũng khó trách ngươi không nhớ gì về ta.”

“Ký ức, ký ức gì chứ?” Tư Mã U Nguyệt nâng tiểu Hồng lên hỏi.

“Ta nói với ngươi cũng vô ích, ký ức này ngươi phải tự tìm lại.” Tiểu Hồng nói.

“Mấy ngày nay ta cũng cảm thấy ký ức của ta bị trống một khoảng, có đôi khi cảm giác trong lòng vắng vẻ, hình như thứ gì đó rất quan trọng đã bị lãng quên, vì sao ta lại khoong có một chút ấn tượng nào.” Tư Mã U Nguyệt buông Tiểu Hồng ra, hai tay ôm đầu về mặt đau khổ nói.

“Nguyệt Nguyệt ngươi cũng đừng vội, ngươi như vậy cũng không giúp ngươi nhớ lại được ký ức.” Tiểu Hồng nói.

Tư Mã U Nguyệt nhìn Tiểu Hồng hỏi: “Tiểu Hồng, ngươi có cách gì không?”

Tiểu Hồng để chân trên đầu, sau đó nói: “Ta nghĩ nguyên nhân là do ngươi bị thương, ngươi không tài nào nhớ được chuyện trước kia, chờ linh hồn của ngươi bình phục, ngươi mới có thể nhớ ra chuyện trước kia.”

“Nhưng mà linh hồn làm sao mà chữa trị?”

“Ăn những đồ ăn có lợi cho linh hồn, sau đó tu luyện, chờ ngươi có thể đạt đến cảnh giới nhất định, thì linh hồn của ngươi cũng hồi phục rồi.” Tiểu Hồng nói.

Đột nhiên nàng nhìn thấy viên đá trong hộp, chỉ vào viên đá kêu lên một tiếng: “Đó là linh hồn châu?”

Tư Mã U Nguyệt thấy Tiểu Hồng phản ứng mạnh như vậy hỏi: “Ngươi biết vật này?”

“Đương nhiên là ta biết!” Hai mắt Tiểu Hồng sáng lên bay đến trước mặt linh hồn châu, vurun hai chiếc chân ngắn chạm vào nó, thiếu chút nữa nước miếng cũng chảy ra.

“Cha nói, đây là thần khí viễn cổ truyền lại, nhưng mà chỉ có người có duyên mới khiến cho nó nhận chủ.” Tư Mã U Nguyệt nói.

Tiểu Hồng đang cầm linh hồn châu, không ngừng gật đầu nói: “Đúng vậy đúng vậy, đáng tiếc không có ai biết hạt châu này có tác dụng gì. Nguyệt Nguyệt ngươi đoán xem ngươi có thể khiến nó nhận chủ không! Nghe nói đây là thần khí chí tôn, nếu có thể có được nó, chắc chắn sẽ rất tốt.”

“VẬY sao?” Tư Mã U Nguyệt hơi khó tin nhìn Tiểu Hồng.

“ĐỪNG vậy, đây đây đây... Ngươi mau lại xem thử đi!”

“Ồ...” Tư Mã U Nguyệt thấy dáng vẻ hăng hái của Tiểu Hồng, cầm lấy linh hồn châu nói: “Ta thử xem.”

“Ừ.” Tiểu Hồng bay đến vai Tư Mã U Nguyệt nói: “Nguyệt Nguyệt ngươi nhanh lên một chút.”

Nhưng mà Tư Mã U Nguyệt không biết làm thế nào để nhận chủ, lúc nàng đang suy nghĩ có cần phải thực hiện nghi lễ nào không, Tiểu Hồng đã đưa tay kéo tay nàng trực tiếp đặt ngón tay bị thương của nàng vào linh hồn châu.

Ngay từ đầu linh hồn châu cũng không có phản ứng gì, máu cũng chưa thấm vào, trong lúc nàng muốn từ bỏ thì trong nháy mắt máu bị hút vào trong, trong lúc nàng nghĩ là đã thành công rồi, muốn rút ngón tay lại thì phát hiện mình không động đậy được.

Không chỉ như vậy, Tư Mã U Nguyệt còn có cảm giác ngón tay mình bị cắn một cái, tim đau nhói, có thể cảm nhận được máu từ ngón tay chảy ra không ngừng, rất nhanh nàng cũng cảm thấy bởi vì mất quá nhiều máu nàng bị choáng váng đầu óc, mắt tối sầm ngã trên giường.

Trước khi mất đi ý thức nàng nghe thấy Tiểu Hồng lo lắng gọi tên nàng, thầm nghĩ: Ngươi hãm hại ta, ta bị ngươi hại chết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sùng Cuồng Thê: Thần Y Nữ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Thần Khí Chí Tôn Linh Hồn Châu

Tư Mã U Nguyệt không biết mình bị mê man bao nhiêu lâu, nàng cảm thấy như mình đang chìm trong một giấc mơ rất dài, cảnh trong mơ là những gì nàng đã trải qua ở tiền kiếp, toàn bộ những chuyện xảy ra ở kiếp trước đều như đang xảy ra trước mắt, những hình ảnh đó từ từ diễn ra trước mắt nàng. Đột nhiên trong lòng nàng đau xót, một tiếng hét vang lên.

“U Nguyệt, hôm nay là ngày đại nạn của Tây Môn gia tộc, bọn họ đã nhòm ngó chúng ta từ rất lâu. Chuyện này không thể trách ngươi.”

“Tây Môn U Nguyệt, thấy người thân chết trước mặt mình cảm giác thế nào? Ha ha ha...”

“U Nguyệt, ngươi nhất định phải sống...”

“Nguyệt Nguyệt, mặc kệ ngươi đi tới đâu, Tiểu Hồng cũng sẽ theo ngươi.”

“Tây Môn U Nguyệt, ngươi chết đi!”

Tư Mã U Nguyệt đứng trong bóng tối, nghe giọng nói ngập tràn sát khí, trong lòng vô cùng đau đớn, giống như bị cửa từng mảnh. Nàng muốn tìm hiểu giọng nói đó từ đâu đến, muốn xem ai đang nói chuyện, nhưng bất kể nàng cố gắng như thế nào, ánh mắt của nàng như bị dính chặt lại, không thể mở mắt ra được.

“A...”

Tư Mã U Nguyệt chợt mở mắt, cảm giác mở mắt không được trong mơ bỗng tan biến. Nàng thở mạnh, mồ hôi đầm đìa.

“Nguyệt Nguyệt, ngươi đã tỉnh hu hu cuối cùng ngươi cũng tỉnh lại, dọa chết Tiểu Hồng rồi!” Tư Mã U Nguyệt còn chưa lại sức đã bị Tiểu Hồng xà vào lòng, khóc nức nở.

Tư Mã U Nguyệt bị tiếng khóc của Tiểu Hồng làm cho cảm động, nàng ôm Tiểu Hồng, vuốt vuốt bộ lông của nó nói: “Đừng khóc nữa, không phải ta đã tỉnh lại rồi sao?”

“Hu hu, đều do Tiểu Hồng không tốt, nếu như ta không bảo ngươi lấy máu nhận chủ ngươi cũng sẽ không hôn mê.” Tiểu Hồng tự trách nói.

Tư Mã U Nguyệt ôm lấy Tiểu Hồng, hôn lên trán nói: “Tiểu Hồng chỉ vì muốn tốt cho ta, không phải sao?”

Cảnh trong mộng vừa rồi mặc dù vẫn chưa rõ ràng nhưng cảm giác của nàng với Tiểu Hồng đột nhiên trở nên thân mật hơn nhiều. Loại cảm giác này không chỉ liên quan khế ước, mà hình như là tình cảm gần gũi qua năm tháng.

Nàng ôm Tiểu Hồng đứng lên, nhìn quang cảnh lạ lẫm, có núi có sông có nhà, rất giống với thế giới thực. Đáng tiếc là không có lấy một bóng người.

“Đây là đâu?” Tư Mã U Nguyệt quan sát bốn phía, phát hiện đây cũng không phải nơi gần kinh thành, ngạc nhiên hỏi.

“Nguyệt Nguyệt, lúc ngươi vừa hôn mê đã có một luồng ánh sáng đưa chúng ta đến đây, ta cũng không biết đây là đâu.” Tiểu Hồng nói.

“Đây là bên trong linh hồn châu.” Giọng nói của một đứa bé vang lên.

“Bên trong linh hồn châu? Ngươi là ai?” Tư Mã U Nguyệt đi quanh một vòng cũng không phát hiện bất kỳ người nào hay động vật nào.

Một hình bóng từ từ hiện ra trước mặt Tư Mã U Nguyệt, cơ thể chỉ như một đứa trẻ ba tuổi, mặc yếm màu đỏ, nhìn một người một thú nói: “Ta là Khí Linh linh hồn châu, nơi này là thế giới bên trong linh hồn châu...”

Thế giới bên trong linh hồn châu?

Thấy Tư Mã U Nguyệt và Tiểu Hồng nghi hoặc, khí linh linh hồn châu gật đầu nói: “Thế giới trong linh hồn châu và thế giới bên ngoài giống nhau. Không, ở đây còn tốt hơn thế giới bên ngoài của các ngươi.”

Tư Mã U Nguyệt gật đầu, ở đây quả thật tốt hơn thế giới bên ngoài nhiều, linh khí ở đây rất nhiều nàng mới bước vào cửa cũng có thể cảm nhận được, có thể tốt hơn bên ngoài nhiều. Hơn nữa nước từ trên núi chảy xuống vừa nhìn đã thấy tràn ngập linh khí, đất ở đây còn trồng rất nhiều dược liệu.

“Những dược liệu này từ đâu đến?” Tư Mã U Nguyệt đi ra cánh đồng nhìn dược liệu dày đặc đến mức dọa người hỏi.

“Những thứ này đều là của chủ nhân trước để lại. Những dược liệu này đã có hơn mười vạn năm tuổi.” Khí Linh trả lời: “Những thứ này không thể trồng quá lâu, ta vẫn thường xuyên dọn dẹp.”

“Chủ nhân trước kia?”

“Đúng vậy, cũng hơn mười vạn năm trước rồi. Ta cũng không nhớ rõ.” Khí Linh hồi tưởng, ánh mắt xa xăm bên trong ẩn dấu sự cô đơn.

Có lẽ vì có liên quan đến khế ước, Tư Mã U Nguyệt thấy nó cô đơn, theo bản năng đi tới ôm lấy nó vào lòng, xoa đầu nó nói: “Sau này có chúng ta ở bên ngươi, ngươi sẽ không thấy cô đơn nữa.”

Cơ thể nhỏ của Khí Linh trấn động, cơ thể trong lòng nàng hơi cứng ngắc, cảm giác được cái ôm áp áp của nàng, từ từ trấn tĩnh lại, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Ừ.”

Tư Mã U Nguyệt vỗ vỗ Khí Linh, ôm nó vào nhà nói: “Chúng ta đi chỗ khác xem một chút.”

“Được được!” Tiểu Hồng đứng trên vai Tư Mã U Nguyệt hưng phấn nói. Đối với nơi này rất tò mò.

Tư Mã U Nguyệt đi quanh phòng một vòng, thấy rất nhiều đồ vật chủ nhân trước để lại, cất giữ rất nhiều sách từ thời viễn cổ còn to hơn cả thư các của Tư Mã gia, trong đó có không ít cuốn sách đã bị thất truyền, khí linh nói đây đều là sách từ chủ nhân đời thứ nhất để lại.

Thấy những cuốn sách này, Tư Mã U Nguyệt hưng phấn rất lâu, đồ vật từ thời viễn cổ còn lại hiện tại hơn bây giờ rất nhiều, chỉ là bởi vì nhiều nguyên nhân, rất nhiều thứ đều đã bị thất truyền.

Hơn nữa khí linh nói, các vị chủ nhân đời trước làm rất nhiều nghề, sở dĩ những cuốn sách ở đây đều rất toàn diện, luyện đan, luyện thần thú đều có. Đây là một kho tàng vô cùng quý giá.

Nhưng khiến cho nàng hưng phấn hơn cả là khí linh nói.

“Linh hồn của ngươi không hoàn chỉnh, hẳn là trước kia ngươi đã bị thương tổn không nhỏ. Linh hồn châu có thể giúp ngươi chữa trị linh hồn, đương nhiên cũng có thể trợ giúp ngươi tu luyện.”

“Cũng có thể giúp ta tu luyện?” Tư Mã U Nguyệt kinh ngạc nói.

“Ngươi cảm nhận bụng của ngươi một chút.”

Tư Mã U Nguyệt nghe theo, hiện tại nàng không thể nhìn thấy bên trong nhưng nàng có thể cảm nhận được bụng mình không chỉ có một đạo linh lực hồng hồng như trước, mà như một cái hồ.

“Bây giờ ngươi vẫn không thể nhìn thấy bên trong, nhưng bây giờ ngươi có thể cảm nhận bụng mình như một cái hồ. Đó là linh hồn châu chuẩn bị cho ngươi tu luyện. Ngươi hút linh khí vào bên trong, đồng thời cơ thể ngươi cũng tự động phân loại linh khí hút vào. Hiện tại ta nói ngươi cũng không thể nhìn thấy bên trong, chờ đến lúc ngươi có thể nhìn thấy bên trong sẽ biết.” Khí linh nói.

“Nói cách khác, lúc ta tu luyện có thể không cần phân chia linh khí, có thể trực tiếp hút linh khí vào trong cơ thể, linh hồn châu sẽ tự động giúp ta phân chia?” Tư Mã U Nguyệt quả thật không thể tin vào tai mình, nếu như thật sự là như vậy thì thật tốt.

“Đúng vậy.” Khí linh rất bình tĩnh nói. Thế nhưng nó lại khiến cho Tư Mã U Nguyệt không bình tĩnh, ôm lấy khí linh hôn lên mặt nó một cái.

“Toàn là nước bọt, bẩn chết!” khí linh lấy tay lau mặt mình một chút, bộ dạng ghét bỏ, thế nhưng trên mặt lại ửng đỏ, chộc cho Tư Mã U Nguyệt và Tiểu Hồng cười to.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sủng Cuồng Thê: Thần Y Ngũ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bằng Hữu Cùng Phòng Của Nàng

Tư Mã U Nguyệt đặt tên cho khí linh là Tiểu Linh Tử, sau đó tìm hiểu sơ qua về hạt châu linh hồn rồi mới quay trở về phòng.

Sau khi về tới phòng nàng mới nhớ ra chuyện tới học viện, nàng hỏi đám Vân Nguyệt mới biết đã qua bốn ngày rồi, làm nàng vội vàng nhét hết đồng đồ vào trong nhẫn không gian sau đó lại vội vàng chạy ra ngoài.

"Vân Nguyệt, ban này lúc thiếu gia thu dọn đồ là dùng nhẫn không gian đúng không?" Xuân Giản ngây người hỏi.

Vân Nguyệt cũng bị Tư Mã U Nguyệt dọa, gật đầu như khúc gỗ, nói: "Hình như là vậy."

"Vậy thiếu gia có thể tu luyện rồi sao?"

"Phải, ban này thiếu gia trước lúc đi còn dặn chúng ta ở nhà lo tu luyện cho tốt..."

Hai người nhìn nhau, nghi hoặc hỏi: "Người đó có phải thiếu gia của chúng ta không vậy?"

"Chắc... là phải."

Tư Mã U Nguyệt đi nói với Tư Mã Liệt một tiếng rồi ngồi xe thú tới học viện, nghĩ đến việc mình đến muộn nhiều ngày như vậy, không biết Phong Chi Hành có đuổi nàng về hay không.

Học viện Đế Quốc, ở trong lớp tân sinh đệ nhất A, Phong Chi Hành tới phòng học, nhìn thấy chỗ trống phía cuối lớp shojc, khẽ chớp mắt, nói: "Hai ngày trước các trò đã tìm hiểu sơ qua về học viện của chúng ta rồi, có thể vào được lớp của chúng ta đều là những người đã có linh lực, cho nên những thứ đơn giản ta sẽ không nhắc lại với các trò nữa. Bây giờ chúng ta sẽ học cách làm thế nào để dẫn linh khí vào cơ thể nhanh hơn..."

Kết thúc một buổi học, tân sinh ai nấy đều trở về sân viện của mình.

Học trò của lớp tân sinh A đều là những người có thiên phú vô cùng tốt được chọn ra từ đợt tuyển chọn lần này, rất nhiều người sớm đã trở thành linh sĩ.

Là học trò ưu tú, chế độ đãi ngộ dành cho bọn họ đương nhiên sẽ khác. Ví dụ những người khác đều ở trong một kí túc xá lớn, nhưng người của tân sinh lớp A đều là năm người ở cùng trong một sân viện độc lập. Sân viện tuy không lớn nhưng mọi thứ đều đầy đủ. Sân viện ngoài năm gian phòng cho năm người ở ra, nhà bếp và phòng tắm đều đầy đủ, còn có một hoa viên nhỏ.

Trước cửa tiểu viện, Bắc Cung Đường đang định mở cửa, phát hiện khóa đã được mở.

"Bắc Cung Đường, sao lần nào huynh cũng đi nhanh như vậy chứ? Mọi người đi về cùng nhau không phải tốt hơn sao?"

Đang sau truyền tới tiếng thở hổn hển cùng tiếng trách móc, Bắc Cung Đường xoay người lại, thấy bằng hữu Khúc béo đã ở cùng với y ba ngày nay, sau lưng gã là Âu Dương Phi gương mặt lạnh lùng và một người thoạt nhìn rất hiền hậu, đó là Ngụy Tử Kỳ.

Khúc béo gọi thất thanh, bởi vì gã béo nên vào ngày đầu tiên khi mọi người làm quen với nhau, gã đã tự giễu nói mọi người có thể gọi gã là Khúc béo.

"Không phải các huynh sao?" Bắc Cung Đường thấy ba người Khúc béo, khẽ chau mày.

"Sao vậy?" Âu Dương Phi nhạy bén cảm thấy có gì đó không đúng, hỏi.

Bắc Cung Đường đứng sang một bên để mọi người nhìn thấy khóa đã mở, nói: "Không phải tôi làm "

"Ồ, nói vậy là vị bằng hữu cùng phòng với chúng ta đã đến rồi sao?" Ngụy Tử Kỳ tiến lên đẩy cửa ra, nói: "Thật tò mò không biết là ai đây!"

Ngụy Tử Kỳ đi vào, những người khác cũng vào theo, quả nhiên gian phòng thứ hai bên tay phải có tiếng động.

Trong phòng, Tư Mã U Nguyệt lấy khăn lau bàn ghế, Tiểu Hồng nằm bò lên chiếc bàn vừa mới được lau sạch, miệng cầu nhàu: "Căn phòng này nhỏ thật đấy, so với phòng của người trước đây còn kém xa."

"Thực ra cũng không tồi mà, lầu dưới là nơi học tập, lầu trên là để ở, quá tốt! Hơn nữa, có nơi ở là tốt rồi, cần phòng lớn vậy để làm gì." Tư Mã U Nguyệt vươn tay chọc chọc đầu Tiểu Hồng.

Phòng ở đây đều có hai tầng, có điều mỗi tầng cũng chỉ có một gian mà thôi.

Tiểu Hồng lật người sang một bên nằm lên trên bàn, nói: "Nguyệt Nguyệt, người mau mau hồi phục thực lực đi, linh hồn người không toàn vẹn khiến cho thực lực của ta cũng giảm sút rất nhiều, hiện giờ ta rất yếu!"

"Chuyện này không vội được." Tư Mã U Nguyệt nói: "Dù gì tuổi tác người cũng không nhỏ nữa rồi, đợi thêm mấy trăm năm nữa cũng vậy thôi."

"Trời ơi, đau lòng quá..." Tiểu Hồng ngược mắt nhìn trời

"Phải rồi, người nhớ là trước mặt người khác tuyệt đối không được để lộ thân phận của mình ra, người chỉ là một con thỏ bình thường thôi biết chưa." Tư Mã U Nguyệt dặn dò.

"Ta biết rồi, người đã nói biết bao nhiêu lần là ta không được để lộ thân phận rồi mà, ta sẽ không gây thêm phiền phức cho người đâu!" Tiểu Hồng nói.

"Biết thì tốt." Tư Mã U Nguyệt lúc này mới tiếp tục quét dọn.

"Khụ khụ..."

Ngoài cửa vang lên hai tiếng ho khan, Tư Mã U Nguyệt xoay người lại nhìn, thấy bốn người đang đứng trước cửa.

"Sao lại là huynh!" Khúc Béo nhìn thấy Tư Mã U Nguyệt, kinh ngạc nói.

"Huynh quen bằng hữu cùng phòng mới của chúng ta sao?" Ngụy Từ Kỳ hỏi.

"Ồ, quen." Khúc Béo hơi sợ sệt nhìn Tư Mã U Nguyệt, giống như nàng có thể nhào tới bất cứ lúc nào vậy.

Nhà Khúc Béo ở kinh thành, đối với một nhân vật đại danh như Tư Mã U Nguyệt, gã đương nhiên quen biết, cho nên gã cũng biết những tin đồn về ngũ thiếu gia phủ tướng quân đều là sai lệch.

"Các huynh là bằng hữu cùng phòng mới của ta đúng không?" Tư Mã U Nguyệt mỉm cười với bọn họ, thấy biểu cảm của Khúc Béo, mặt nàng xăm lại, nói: "Khúc Béo, huynh sợ cái gì vậy, ta không có hứng thú với huynh nữa đâu!"

Không hứng thú? Tình huống gì vậy?

"Xin chào, ta là Ngụy Từ Kỳ, ở phòng bên trái huynh." Ngụy Từ Kỳ mỉm cười tự giới thiệu với Tư Mã U Nguyệt.

"Âu Dương Phi, căn phòng đầu tiên phía tây." Âu Dương Phi nói ngắn gọn.

"Bắc Cung Đường, ở bên phải huynh." Bắc Cung Đường nói.

"Ta biết các huynh, lúc học viện khảo nghiệm tân sinh ta đã nhìn thấy rồi, Âu Dương Phi là song hệ linh sư, Bắc Cung Đường huynh là tam hệ." Tư Mã U Nguyệt nói.

Nàng không ngờ bằng hữu cùng phòng với nàng lại là những người có thiên phú tốt nhất trong lần khảo nghiệm này, cái tên Phong Cì Hành này xếp một tên vô dụng vào đây làm gì vậy?

"Ta, ta..."

"Huynh ở phòng thứ hai phía tây, huynh không cần nói nữa đâu." Tư Mã U Nguyệt nhìn thấy Khúc Béo là lại cảm thấy mệt mỏi.

"Bọn ta đều tự giới thiệu rồi, huynh còn chưa nói huynh là ai nữa đó." Ngụy Từ Kỳ nói.

"Ta là Tư Mã U Nguyệt." Tư Mã U Nguyệt đáp.

"Huynh là Tư Mã U Nguyệt? Không phải nói Tư Mã U Nguyệt là..." Ngụy Từ Kỳ kinh ngạc nhìn nàng, nhất thời chưa kịp thay đổi biểu cảm.

Ngay cả biểu cảm của Âu Dương Phi cũng có hơi kì lạ.

"Tư Mã U Nguyệt, tôn tử thứ năm của đại tướng quân Tư Mã Liệt, đệ nhất vô dụng của ĐôngThần quốc, ham nam sắc." Bắc Cung Đường nhìn Tư Mã U Nguyệt, không hề nề tình mà nói ra lời đồn về Tư Mã U Nguyệt.

"Gặp xong rồi, ta về phòng đây."

Nói xong nàng ta liền xoay người đi về phòng bên cạnh.

Một nữ tử thật lạnh lùng! Rõ ràng là một đại mỹ nữ, bây giờ lại trở thành mỹ nữ lạnh lùng rồi. Nhớ tới lúc khảo nghiệm, nhìn thấy dáng vẻ độc lập cô đơn của nàng ta, Tư Mã U Nguyệt luôn cảm thấy nàng ta đang giấu diếm điều gì đó không thể cho người khác biết.

"Ta cũng về đây." Âu Dương Phi nói xong cũng rời đi.

"Khụ khụ, ờ ờ, hoa nghênh bằng hữu cùng phòng mới." Ngụy Từ Kỳ có chút bối rối cười, nói: "Hôm nay phu tử giảng rất nhiều kiến thức, ta phải về ôn lại đây. Tạm biệt."

Tư Mã U Nguyệt thấy đáng sợ sợ hãi bỏ chạy của Ngụy Từ Kỳ, nàng xoa xoa mũi.

Hắn cũng chỉ là hơi đẹp trai thôi mà, có cần phải phản ứng mạnh tới vậy không? Nàng thật sự đáng sợ đến vậy sao?

"Khụ khụ, ờ ờ ta cũng về phòng tu luyện đây." Khúc béo chuẩn bị chuẩn.

"Khúc béo, huynh đứng lại đó cho ta!" Tư Mã U Nguyệt túm lấy áo Khúc béo lôi gã lại.

"Làm, làm gì vậy?" Thấy ánh mắt xấu xa của Tư Mã U Nguyệt, Khúc béo theo bản năng hai tay đặt trước ngực, về mặt phòng bị.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sủng Cuồng Thê: Thần Y Nữ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tìm Hiểu Tình Hình

Tư Mã U Nguyệt thấy Khúc béo, nàng vỗ mạnh xuống đồng gối một phát, hét lên: "Xấu xí như huynh, ta có háo sắc cũng không thèm đâu!"

Nghe Tư Mã U Nguyệt nói vậy Khúc béo mới yên tâm, biểu cảm sợ hãi trên gương mặt cũng không còn, thay vào đó là một gương mặt cười ngô nghê, hỏi: "Ngũ thiếu gia, huynh gọi ta lại làm gì vậy?"

Tư Mã U Nguyệt lôi Khúc béo vào trong phòng, tiện tay đóng cửa lại, nói: "Khúc béo, ta hỏi huynh, huynh biết về thân thế của ba người bọn họ không? Có thân thiết với bọn họ không?"

"Không thân." Khúc béo lắc lắc đầu nói: "Bắc Cung Đường rất ít nói, cũng rất thích đi một mình, ngoài tên của mình ra nàng ta chưa bao giờ kể cho người khác nghe về chuyện của mình."

Tư Mã U Nguyệt xoa cằm, nói: "Ừm, nàng ta thoát nhìn rất lạnh lùng, quả thực không giống với người thích đi nói chuyện với người khác. Vậy Âu Dương Phi thì sao?"

"Âu Dương Phi cũng vậy, ngoài chuyện gã ta là song hệ linh sư và tên gã ta ra, gia tộc của gã ta, quê hương và người thân của gã ta bọn ta đều không biết." Khúc béo nói.

"Thần bí vậy sao?" Tư Mã U Nguyệt cau mày: "Vậy còn Ngụy Từ Kỳ thì sao? Hắn thoát nhìn có vẻ rất dễ nói chuyện."

"Ngũ thiếu gia, ta khuyên huynh đừng nên có ý đồ gì với hắn, tuy rằng hắn cũng khá tuần tú." Khúc béo thấy bộ dạng của Tư Mã U Nguyệt, vội vàng khuyên ngăn.

"Tại sao?" Tư Mã U Nguyệt theo phản xạ hỏi, hỏi xong rồi nàng mới phản ứng kịp, nàng lại phát vào vai Khúc béo một phát: "Ta nói muốn có ý đồ với hắn lúc nào há?"

"Đáng vẻ hai mắt phát sáng lên kia của huynh chẳng phải cũng giống như lúc gặp Mộ Dung An trước đây sao?" Khúc béo có chút khinh bỉ nhìn Tư Mã U Nguyệt.

"Khụ khụ, trước đây là trước đây, bây giờ thiên hướng giới tính của bốn thiếu gia đã thay đổi rồi, không còn hứng thú với nam nhân nữa." Tư Mã U Nguyệt đặt tay phải lên miệng ho khan vài tiếng, nói: "Đừng tranh luận với ta về vấn đề này nữa, nói xem tại sao ta không thể có ý đồ với Ngụy Từ Kỳ?"

"Bởi vì hắn là người của gia tộc thuần thú sư. Ngụy gia là gia tộc thuần thú sư lớn nhất của thành Bắc Lâm, có địa vị rất cao ở Đông Chấn quốc, tuy gia gia của huynh là hộ quốc tướng quân nhưng cũng không thể tùy tiện đối đầu với gia tộc thuần thú sư được, huống hồ nghe nói hắn là thuần thú sư nhỏ nhất, có thiên phú nhất trong chi trưởng của Ngụy gia, địa vị cũng hẳn trong gia tộc cũng không hề thấp đâu." Khúc béo trả lời.

"Người của gia tộc thuần thú sư sao?" Tư Mã U Nguyệt buông Khúc béo ra, đi tới ngồi xuống ghế, nói: "Vậy linh lực của hắn là hệ nào?"

"Là hệ băng và hệ mộc rất hiếm thấy." Khúc béo đáp.

"Hệ băng? Linh lực không phải chỉ có băng, mộc, thủy, hỏa, thổ, năm loại sao?" Tư Mã U Nguyệt hỏi.

"Đó là linh lực bình thường." Khúc béo biết Tư Mã U Nguyệt trước đây là một tên vô dụng, cho nên việc nàng không hiểu về mấy cái này cũng là điều dễ hiểu, gã kiên nhẫn giải thích cho nàng: "Ngoài năm hệ cơ bản ra còn có mấy loại hiếm gặp đó là hệ băng, hệ phong còn có hệ tuyết. Có điều ba hệ này

quá hiếm gặp, cho nên ngừng người biết đến chúng cũng không nhiều. Nghe nói những hệ đặc biệt, cả vạn linh sư mới có một hai người."

"Hiếm vậy sao!" Tư Mã U Nguyệt kinh ngạc.

"Phải, hơn nữa nghe nói lực công kích của những hệ đặc biệt này đều rất mạnh." Khúc béo vỗ mặt ngưỡng mộ nói.

"Ngưỡng mộ cái con khi, chỉ cần huynh nỗ lực, huynh cũng có thể trở nên rất mạnh thôi!" Tư Mã U Nguyệt nói.

"Hi hi, cũng phải." Khúc béo xoa xoa gáy, có chút ngại ngùng.

"Ba người đó ta đều biết rồi, bây giờ nói huynh đi, huynh là hệ gì?" Tư Mã U Nguyệt nhìn khúc béo hỏi.

"Ta là song hệ hỏa thổ." Khúc béo đáp.

"Song hệ hỏa thổ? Được đó tiểu tử, trước kia ta không nhìn ra nha." Tư Mã U Nguyệt nhìn Khúc béo nói.

Khúc béo rất muốn tặng cho nàng một cái nhìn khinh bỉ, trước đây nàng chỉ lo đi theo đuổi Mộ Dung An, làm gì còn hơi sức đâu mà chú ý tới tên béo thể lực nhí lưu như gã. "Có điều không phải nói đa hệ linh sư rất ít hay sao? Tại sao sân viện này đều là đa hệ thể?" Tư Mã U Nguyệt nghi hoặc hỏi.

"Phải đó, nghe nói mấy năm về trước cũng không xuất hiện đa hệ linh sư nào, nhưng năm nay lại có tới bốn người, hơn nữa còn có một người là tam hệ. Càng kì diệu hơn nữa là bốn người bọn ta là khảo nghiệm cùng nhau, Âu Dương phi đầu tiên, thứ hai là Bắc Cung Đường, ta là thứ tư, huynh không biết lúc đó khảo nghiệm, phu tử đã ngạc nhiên như thế nào đâu!" Khúc béo cười nói.

Gã phát hiện chỉ cần Tư Mã U Nguyệt không lên con động kinh thì nói chuyện với nàng cũng khá thú vị.

Lúc Âu Dương Phi và Bắc Cung Đường khảo nghiệm đúng lúc nàng ở trước cổng học viện nên đã nhìn thấy, có điều nàng xem xong Bắc Cung Đường liền rời đi ngay, không ngờ sau đó còn có Ngụy Từ Kỳ và Khúc béo.

Lúc đó nhìn thấy Âu Dương Phi và Bắc Cung Đường khảo nghiệm, phu tử đã vui mừng tới sắp phát điên lên, lại cộng thêm hai thiên tài đa hệ đằng sau nữa. Tư Mã U Nguyệt đã có thể tưởng tượng ra được biểu cảm lúc đó của y.

Nếu như biết được sự tồn tại của một thiên tài toàn hệ như nàng, không biết y có phát điên luôn hay không.

"Có điều, ngũ thiếu gia, sao huynh lại vào lớp A?" Khúc béo nghi hoặc hỏi.

"Lớp A gì chứ?" Tư Mã U Nguyệt không hiểu hỏi lại.

"Lớp của chúng ta đó!" Khúc béo nói: "Lớp chúng ta là lớp ưu tú nhất trong các lớp tân sinh. Học trò trong lớp đều là những người có thiên phú tốt nhất trong đợt khảo nghiệm lần này, huynh không biết sao?"

"Không biết." Tư Mã U Nguyệt lắc lắc đầu, nói: "Ta được Phong Chi Hành dẫn vào. Y đưa cho ta chìa khóa ở đây, sau đó ta đến đây luôn."

Không lẽ là vì gia gia nàng là hộ quốc tướng quân, cho nên đối đãi với nàng cũng khác hay sao? Khúc béo nghĩ.

"Nếu đã là phu tử đưa chìa khóa cho huynh, vậy huynh chính là một thành viên của lớp chúng ta rồi." Khúc béo nói: "Có điều huynh phải chuẩn bị tâm lí cho tốt, những người trong lớp thường ngày đều là do thiên phú tốt, đều là viên châu sáng trên tay mọi người trong gia tộc, cho nên có một số người khó tránh sẽ có chút kiêu ngạo, tin huynh không tu luyện được đã lan truyền khá rộng rãi rồi, cho nên có thể sẽ có người thấy chướng mắt, tới gây phiền phức cho huynh đó."

"Ha ha, đa tạ huynh nhắc nhở." Tư Mã U Nguyệt cười, không ngờ tên béo này lòng dạ cũng tốt đến vậy.

"Đừng khách khí." Khúc béo nghe thấy câu cảm ơn phát ra từ miệng Tư Mã U Nguyệt, cảm thấy có chút không chân thực, trước kia nàng không bắt nạt bọn họ là đã tốt lắm rồi, làm gì có chuyện khách khí đến vậy.

"Có điều gia gia huynh là hộ quốc tướng quân, người thường cũng không dám nói gì, chỉ là có một số người thuộc một số gia tộc lớn, huynh cần phải cẩn thận một chút."

"Ừm, ta biết rồi." Tư Mã U Nguyệt gật đầu.

"Vậy ta quay về tu luyện đây." Khúc béo đứng dậy nói.

"Đi đi, đa tạ huynh đã cho ta biết nhiều thông tin như vậy. Lát nữa ta nấu cái gì đó ngon ngon cho huynh ăn nha." Tư Mã U Nguyệt vỗ vai Khúc béo.

"Khụ khụ, cái này, không cần đâu, ta đi đây." Khúc béo nghe thấy Tư Mã U Nguyệt nói muốn làm món gì đó cho gã ăn liền lập tức bỏ chạy.

Nghe đồn món ăn do ngũ thiếu gia phủ tướng quân làm có thể độc chết một con linh thú! Gã còn chưa sống đủ, không muốn chết sớm.

Tiểu Hồng mở mắt, nói: "Thế nào, lúc này ta làm tốt chứ? Ta không nói câu gì đâu nhé!"

“Không tồi, sau này cứ như vậy nhé.” Tư Mã U Nguyệt tỏ ý khen ngợi.

Tuy Khúc béo nói không cần Tư Mã U Nguyệt làm đồ ăn báo đáp gã, nhưng mới sáng ngày hôm sau gã đã bị mùi thơm dụ tới nhà bếp rồi, thấy bóng người đang bận rộn trong nhà bếp, hai mắt gã tròn tròn lên.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sủng Cuồng Thê: Thần Y Nữ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Sủng Vật Cái Đầu Người!

Tư Mã U Nguyệt đang xào món ăn cuối cùng, cảm giác có người đang đi tới cửa, xoay người lại thì nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Khúc béo.

“Làm sao vậy?”

“Huynh, huynh biết nấu cơm thật sao!” Khúc béo nói.

“Đúng vậy! Huynh có muốn ném thử không, xem thử ăn xong huynh có chết vì trúng độc không?” Tư Mã U Nguyệt nói.

Thời gian đi học buổi sáng tại học viện tương đối trễ, khoảng chín giờ hơn mới bắt đầu, chưa tới sáu giờ sáng nàng đã tỉnh ngủ, thức dậy tu luyện trong chốc lát rồi bắt đầu làm cơm sáng.

Trước nay nàng luôn ăn uống điều độ, trước kia trừ khi ra ngoài làm nhiệm vụ có thể mấy bữa không ăn cơm, còn những lúc khác không thể bỏ ăn một bữa. Hiện tại mặc dù đã đến đây, nhưng thức ăn ở đây nàng ăn không vô.

Lúc nấu cơm, nàng nghĩ tới những người khác cùng sống trong viện, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ ở cùng nhau nhiều năm, vì thế nàng làm nhiều hơn một chút, làm luôn phần cho bọn họ cùng ăn.

Khúc béo đi vào ngồi xuống bên mép bàn, nhìn đồ ăn trên bàn, theo bản năng hỏi một câu: “Không phải huynh gọi đồ ăn của tửu lâu đó chứ?”

Tư Mã U Nguyệt cảm giác trên trán mình giống như xuất hiện ba cái gạch đen, người này không tin tưởng mình!

“Nếu huynh không ăn, ta cũng sẽ không ép huynh.” Tư Mã U Nguyệt lấy đồ ăn ra khỏi nồi, nói.

“Khụ khụ, ta đương nhiên muốn ăn.” Khúc béo nhìn thấy trên bàn thỏ con đang ăn rất ngon miệng, nghĩ chắc chắn sẽ không chết người, hơn nữa nghe mùi thơm như vậy, nhất định là mỹ vị.

Lúc này một bóng người khác lại xuất hiện ở cửa, nhìn thấy đồ ăn đầy bàn, kinh hi nói: “Ai nha, hôm nay không cần đi ăn ở nhà ăn học viện! Nghe thơm quá!”

Tư Mã U Nguyệt nhìn soái ca không mời mà tới, tự nhiên tự giác ngồi vào trước bàn cơm, nghĩ đến bộ dáng chạy trốn chết của ngày hôm qua, kín đáo nói: “Hôm nay huynh không sợ bị ăn sao?”

Ngụy Từ Kỳ tay cứng đờ, sau đó gấp đồ ăn vô chén, nói: “Sợ, nhưng chờ ta ăn xong rồi lại tiếp tục sợ.”

Sặc!

“Đây là sủng vật của huynh?” Ngụy Từ Kỳ nhìn thấy Tiểu Hồng, hỏi.

Nghe người ta nói mình là sủng vật, Tiểu Hồng bắt đầu mừng rỡ liếc Ngụy Từ Kỳ một cái, nó là thần hồng, là viên cổ thần thú đó!

Kỳ thật cũng không trách Ngụy Từ Kỳ gọi nó là sủng vật, muốn trách cũng chỉ có thể trách phế vật Tư Mã U Nguyệt thanh danh quá vang dội, cơ hồ toàn bộ đại lục đều biết đại danh của nàng. Mà người không thể tu luyện thì không thể khế ước linh thú, hơn nữa nhìn nó nhỏ nhỏ dễ thương, không khác những thú cưng khác là mấy, cho nên nó chỉ có thể là sủng vật mà Tư Mã U Nguyệt nuôi.

Tư Mã U Nguyệt bưng đĩa thức ăn cuối cùng lên trên bàn, nói: “Đúng vậy, ta bỏ ra một số tiền rất lớn mới mua được.”

Tiểu Hồng vừa ăn no liền nhìn Tư Mã U Nguyệt xem thường, nhảy xuống bàn, đi vào trong viện cho tiêu cơm.

Cái gì mà mua được, rõ ràng nó bị nàng lừa gạt nên mới cùng nàng khế ước! Người này là kẻ lừa đảo trắng trợn!

Nhìn thấy biểu hiện nhân tính hóa của Tiểu Hồng, Ngụy Từ Kỳ một lần nữa hoài nghi lời mình vừa mới nói, nó thật sự chỉ là sủng vật?

“Chúng ta bắt đầu ăn thôi.” Khúc béo chờ Tư Mã U Nguyệt ngồi xuống rồi nói.

“Ăn cái gì hả, không phải còn hai người chưa tới sao?” Tư Mã U Nguyệt nói.

“Hai người bọn họ không biết sáng nay đi đâu rồi. Buổi sáng mỗi ngày đều là ta cùng Tử Kỳ đi học.” Khúc béo trực tiếp bỏ qua hai người kia.

“Phải không?”

Hai người này làm gì thần bí vậy!

“Bây giờ huynh đi vào trong phòng bọn họ, chắc chắn không có ai.” Ngụy Tử Kỳ vừa ăn vừa nói.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu ăn thôi.”

Tư Mã U Nguyệt nói xong thì phát hiện lời mình nói là dư thừa, hai người kia đã ăn hơn một nửa!

Ăn cơm sáng xong, Tư Mã U Nguyệt về phòng dọn dẹp, nhân tiện đem Tiểu Hồng trở về trong linh hồn châu.

Vốn dĩ khế ước thú có không gian khế ước của riêng mình, nhưng nó nói nơi đó quá nhàm chán, vì thế đi tìm Tiểu Linh Từ chơi.

Tư Mã U Nguyệt ra ngoài, Khúc béo thấy hai tay nàng không có gì, hỏi: “Huynh không mang theo sủng vật sao?”

“Không mang theo.”

Tiểu Hồng ở linh hồn châu, nghe Khúc béo kêu mình là sủng vật, khua móng vuốt hô to: “Sủng vật cái đầu nguoi! Khúc béo, một ngày nào đó tiểu gia sẽ khiến nguoi sáng mắt!”

Tiểu Linh Từ liếc mắt khinh thường nhìn Tiểu Hồng một cái, nói: “Huyết mạch không tòi, tính tình thì quá mất mặt!”

Tiểu Hồng còn đang khua móng vuốt trong không trung phút chốc cứng đờ, nhìn Tiểu Linh Từ hai giây, phóng ào tới.

Lúc Tư Mã U Nguyệt cùng bọn Khúc béo đến phòng học quả nhiên gây xôn xao không ít, một vài người quen nàng đều tiến đến cùng nhau châu đầu ghé tai.

“Sao nguoi lại chuyển đến lớp bọn ta vậy?”

“Nguoi không phải phé vật sao? Sao lại có thể tới lớp chúng ta học.”

“Đừng đó, như vậy thật không công bằng, bọn ta đều phải trải qua tuyển chọn mới vào được, nguoi là học trò lưu ban mà lại có thể cùng bọn ta học tập!”

“Các huynh biết y là ai không?”

“Đương nhiên, phé vật đến linh khí còn không cảm ứng được, chúng ta đương nhiên nhận ra!”

“Trời ạ, y đương nhiên là phé vật! Thế tại sao lại tới lớp của chúng ta?”

“Còn không phải bởi vì gia gia y quyền cao chức trọng.”

“Gia gia y là ai?”

“Hộ quốc đại tướng quân.”

“Hóa ra y chính là tôn tử của đại tướng quân.”

“Hừ, y là một phé vật, chúng ta bàn bạc về những đồ vật tu luyện, y nghe xong có hiểu được không? Cho dù có hiểu, y có thể sử dụng sao? Đến lớp chúng ta chẳng qua chỉ tự rước lấy nhục thôi!”

“Ha ha, huynh nói rất đúng.”

Tư Mã U Nguyệt liếc mắt ngoáy những người đó một cái, tuy rằng bọn họ nói chuyện tương đối nhỏ giọng, nhưng vẫn bị nàng nghe thấy hết. Nhìn thấy trong phòng học cũng chỉ có dãy ghế cuối cùng còn chỗ, nàng lập tức đi vào ngồi xuống chỗ ngồi.

Mấy người phía trước chỗ ngồi liếc mắt nhìn lẫn nhau, muốn gây khó dễ cho Tư Mã U Nguyệt, còn chưa đứng dậy, Phong Chi Hành đã từ bên ngoài đi vào. Bọn họ đành phải ngồi lại.

Y theo thói quen nhìn về dãy bàn cuối cùng, nhìn thấy bóng dáng Tư Mã U Nguyệt, y cảm thấy có chút bất ngờ.

“Tur Mã U Nguyệt.”

“Có mặt.” Tur Mã U Nguyệt đang xem sách để trong ngăn kéo bàn, nghe thấy Phong Chi Hành kêu tên của mình, ngẩng đầu nhìn y.

“Người ra đây cùng ta.” Phong Chi Hành lãnh đạm nói: “Những người khác tự ôn tập phương pháp tu luyện ngày hôm qua đã giảng.”

Tur Mã U Nguyệt có chút thấp thỏm đi theo Phong Chi Hành vào văn phòng của y, thầm nghĩ có phải y muốn đuổi mình về hay không, dù sao mình cũng đến học viện trễ mấy ngày.

“Vì sao cho tới hôm nay người mới đến?” Phong Chi Hành hỏi liền, nhưng thanh âm kia vẫn ôn hòa, không nhận ra hi vọng.

Quả nhiên...

“Trong nhà xảy ra chút chuyện, bị trì hoãn một chút.” Tur Mã U Nguyệt nói.

Phong Chi Hành nhìn Tur Mã U Nguyệt vài giây, tựa hồ đang phán định lời này là thật hay giả, một lát sau mới mở miệng nói: “Người lại đây.”

Tur Mã U Nguyệt không biết y muốn làm cái gì, nhưng vẫn đi tới trước mặt hắn.

Phong Chi Hành đưa tay lập tức nắm lấy cổ tay nàng.

Tur Mã U Nguyệt trong lòng cả kinh, nàng thậm chí không thấy rõ y ra tay như thế nào, cho tới khi cổ tay có cảm giác lạnh lẽo, nàng mới phát hiện tay mình đã bị tóm lấy.

“Phu tử?” Nàng nghi hoặc nhìn Phong Chi Hành.

Đây là muốn đùa giỡn nàng sao?

Nhìn thấy nghi hoặc trong mắt Tur Mã U Nguyệt, Phong Chi Hành buông tay ra, nói: “Người có thể trở về.”

Tur Mã U Nguyệt không rõ nguyên do, nhưng y nói như vậy chính là không truy cứu nữa.

Phong Chi Hành nhìn Tur Mã U Nguyệt bước đi, khóe miệng gọi lên nét tươi cười, lầm bầm nói: “Nhanh như vậy đã bắt đầu tu luyện rồi, xem ra kế hoạch sẽ rất mau chóng...”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sủng Cuồng Thê: Thần Y Ngủ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Khiêu Khích

Tur Mã U Nguyệt đi đến phòng học, Phong Chi Hành chưa nói đuổi nàng về, khiến tâm tình nàng được thả lỏng không ít. Nhưng Tiểu Linh Từ nói một câu làm tâm tình nàng trong nháy mắt không còn vui vẻ nữa.

“Người phải cẩn thận, người vừa nãy có khả năng đã phát giác người có thể tu luyện.”

Tur Mã U Nguyệt dừng lại, ở trong lòng hỏi Tiểu Linh Từ: “Người không phải nói khi có người, những người khác đều không nhận ra ta có thể tu luyện sao?”

“Thông thường thì đúng như vậy.” Tiểu Linh Từ nói: “Ta có thể che dấu linh lực dao động trên người của người, người thường không nhận ra, nhưng người kia cho ta cảm giác rất thần bí, lúc nãy khi y bắt lấy người, hẳn là đã cảm giác được.”

“Vì sao y muốn thăm dò ta?”

Tur Mã U Nguyệt suy nghĩ, nghĩ mãi không ra, sau cùng nàng mặc kệ tiếp tục đi. Hiện tại nàng vẫn đang suy nghĩ xem làm thế nào tranh thủ thời gian để tu luyện.

Trở lại phòng học, ánh mắt của những kẻ kia lại lần nữa toàn bộ tập trung trên người nàng, phần lớn trong mắt đều là vui sướng khi thấy người khác gặp họa, suy nghĩ có phải Phong Chi Hành muốn nàng cắt đi hay không.

Tur Mã U Nguyệt đi đến chỗ ngồi của mình, khi mới đi được một nửa đường, một cái chân đột nhiên duỗi ra trước mặt nàng, muốn gạt cho nàng ngã.

Có thể thấy nàng sắp vấp ngã lên đùi của người nọ, thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, nàng bước lên phía trước nhiều hơn nửa bước, một chân dẫm lên trên đùi kia, sau đó đi qua.

“Á!” Lúc Tư Mã U Nguyệt vượt qua, trọng lượng cả người đều đè lên trên người nọ, khiến gã lập tức kêu lên.

“Tư Mã U Nguyệt, ngươi đi đứng kiểu gì vậy!” Người nọ nhìn Tư Mã U Nguyệt hô to.

“Ta đi như vậy đó.” Tư Mã U Nguyệt cũng không quay đầu lại mà đi thẳng đến vị trí của mình, hoàn toàn làm lơ người nọ.

“Ngươi...” Người nọ đứng dậy muốn đi giáo huấn Tư Mã U Nguyệt, bị người ngồi cùng bàn giữ chặt.

“Mộng tiểu thư, Phong phu tử tới.”

Mộng Đình nhìn thấy Phong Chi Hành đi vào phòng học, đành phải không cam lòng ngồi xuống, quay đầu nhìn Tư Mã U Nguyệt liếc mắt một cái, trong mắt tràn đầy phẫn hận.

“Mộng tiểu thư cũng đừng nóng giận, muốn xử lý y còn sợ không có cơ hội sao?” Hà Thu Chi nói.

“Cũng đúng.” Mộng Đình nói: “Cho dù y là đại tướng quân tôn tử, Mộng gia ta cũng sẽ không sợ!”

“Đúng vậy, Tư Mã Liệt tuy rằng là hộ quốc đại tướng quân, nhưng y lại không có gia tộc, làm sao có thể so được với gia tộc Mộng gia lớn nhất U thành.” Hà Thu Chi cười nói.

“Yên lặng.” Phong Chi Hành nhìn ba mươi lăm người trong phòng học, nói: “Hôm nay chúng ta tiếp tục học tập nội dung còn dang dở hôm qua.”

Tư Mã U Nguyệt nghe Phong Chi Hành giảng bài, người khác đều đang ngồi viết bài, nàng chỉ nghiêm túc nghe, không hề động tay.

“Sao huynh không chép lại đi?”

Lúc Phong Chi Hành để lớp viết bài, Bắc Cung Đường đã viết xong, nhìn thấy Tư Mã U Nguyệt vẫn chưa viết, hiếm khi chủ động nói.

“A?” Tư Mã U Nguyệt nhìn Bắc Cung Đường, ngẩn người, sau đó mới nói: “Ta đã nhớ kỹ rồi.”

Bắc Cung Đường nhìn quyển vở trắng tinh của nàng, ý không cần nói cũng biết.

Tư Mã U Nguyệt chỉ vào đầu mình, nói: “Ta đều ghi nhớ ở đây.”

Thấy Bắc Cung Đường không tin, lại nói thêm: “Ta từ nhỏ đã có bản lĩnh nhìn qua là nhớ liền. Phu tử nói những gì ta đều nhớ kỹ.”

Bắc Cung Đường rõ ràng không tin lời nàng nói, nhưng cũng không nói gì, xem lại bút ký của chính mình.

Tư Mã U Nguyệt không nghĩ Bắc Cung Đường sẽ ngồi ở đây cuối cùng, nhìn bộ dáng đọc sách nghiêm túc của nàng, an an tĩnh tĩnh, hơi thở trên người lạnh băng, vẫn như cũ nàng ta mang đến cảm giác độc lập với cả thế giới, làm nàng không hiểu nàng ta đã trải qua những gì mới có thể cho người ta như vậy cảm giác, còn có cừu hận không che giấu được trong đáy mắt nàng ta.

Một ngày hầu như chỉ có một tiết học, hoặc là vào buổi sáng, hoặc là sau giờ trưa, lúc không lên lớp đều là cho học sinh tu luyện hoặc là làm những chuyện khác.

Sau khi tan học Tư Mã U Nguyệt cùng bọn Khúc béo trở về ký túc xá, cảm thấy hơi đói bụng, nàng lại đi thẳng vào phòng bếp. Lúc nấu cơm nàng nhìn không được cảm thán, mỗi ngày mình đều dành nhiều thời gian như vậy vào chuyện ăn uống, không biết khi nào mới có thể thăng cấp.

“Ngươi đừng lo lắng, ăn uống cũng có thể tu luyện được.” Tiểu Linh Từ cảm giác được suy nghĩ của nàng, lên tiếng.

“Ăn đồ ăn cũng có thể tu luyện? Sao ta chưa từng nghe qua?” Tư Mã U Nguyệt hỏi.

“Đó là vì kiến thức người hạn hẹp.” Tiểu Linh Từ không chút khách khí nói ra sự thật.

Tư Mã U Nguyệt khoe miệng trẻ ra, gã này, có cần sắc bén như vậy không!

Nàng đại nhân đại lượng không so đo cùng tiểu oa nhi, khiêm tốn hỏi: “Ăn thức ăn thì tu luyện như thế nào?”

“Tuy rằng thực vật bình thường sẽ không tu luyện được, nhưng chúng nó cũng có thể hấp thu linh khí, chuyển hóa ở trong thân thể tích tụ dần, trở thành linh thực.” Tiểu Linh Từ nói.

Nghĩ đến kiếp trước từng học tác dụng quang hợp của thực vật, cũng là hấp thu CO₂ chuyển hóa thành đường khí, thực vật kia có thể hấp thu linh khí cũng là điều có thể hiểu được.

“Chỉ cần ăn uống những món có chứa linh khí, là có thể hấp thu những thứ bên trong thực phẩm vào thân thể của chính mình.” Tiểu Linh Từ nói.

“Thật sao?” Tư Mã U Nguyệt có chút không tin, nói: “Nếu thật sự là như vậy, những người khác kia không phải sớm đã phát hiện ra phương pháp này.”

Nhưng mà chưa thấy ai nói vậy hết.”

“Đó là bởi vì nơi này linh lực quá loãng, căn bản là không thể làm nguyên liệu thức ăn để hấp thu vào trong thân thể. Cho nên đồ vật nơi này đều là thực vật bình thường, không phải linh thực, đương nhiên ăn cũng vô dụng.” Tiểu Linh Tử khinh thường nói.

Tư Mã U Nguyệt vừa nghe nói đồ vật nơi này đều không phải linh thực, nhin không được nhìn Tiểu Linh Tử quát: “Vậy ngươi nói cho ta biết có tác dụng gì!”

“Ngốc quá đi.” Tiểu Linh Tử mắng: “Đồ vật bên ngoài không phải linh thực, không có nghĩa là đồ vật trong linh hồn châu không phải!”

Hả?

Tư Mã U Nguyệt nghe thấy Tiểu Linh Tử nói, vội vàng trở lại phòng mình, đóng cửa lại, đi vào trong linh hồn châu.

“Tiểu Linh Tử, lời ngươi vừa mới nói kia là có ý gì?”

Tiểu Linh Tử chậm rãi hiện lên trong không trung, nói: “Người hãy cảm thụ linh khí ở nơi này.”

Tư Mã U Nguyệt nhắm mắt cảm thụ, mở to mắt hưng phấn nói: “Linh khí rất nồng đậm!”

“Ừ hử.” Tiểu Linh Tử đắc ý hừ một tiếng.

“Vậy đồ ăn ở đây đều là linh thực?” Tư Mã U Nguyệt hỏi.

“Đương nhiên.” Tiểu Linh Tử nói: “Đi cùng ta.”

Tư Mã U Nguyệt đi theo Tiểu Linh Tử vào một khu vực khác, vừa bước vào đã nhìn thấy rất nhiều rau dưa cùng một ít gia cầm!

Nhìn thấy gia cầm quen thuộc, Tư Mã U Nguyệt có chút kinh ngạc, cũng có chút hoài niệm, hỏi: “Nơi này làm sao lại có những động vật đó?”

“Đó đều là động vật cấp thấp, cho dù ở chỗ này tu luyện nhiều năm như vậy rồi nhưng cũng không thể trở thành linh thú, chỉ biết không ngừng sinh sôi nảy nở. Làm hại ta cách một thời gian phải vệ sinh một lần.” Tiểu Linh Tử nói.

“Những động vật đó ta cũng chưa từng nhìn thấy ở thế giới này, nơi này sao lại có nhiều như vậy?” Tư Mã U Nguyệt hỏi.

“Đều là chủ nhân trước đây lưu lại, ta cũng không biết hắn đi bắt ở đâu nữa.” Tiểu Linh Tử nói: “Dù sao bọn nó sinh sống ở chỗ này lâu rồi, không có trở thành linh thú, nhưng tốt xấu gì trong cơ thể cũng có chút linh khí. Mặt khác, đồ ăn nơi này đều là linh thực. Bên kia đều là gia vị.”

Tư Mã U Nguyệt nhìn nguyên liệu nấu ăn quen thuộc, còn có ớt cay, hoa tiêu, thì là những gia vị khác, nói: “Chủ nhân trước kia của ngươi không phải là đi cướp từ địa cầu về chứ?”

“Ai biết hắn! Dù sao hắn cũng là đồ tham ăn. Ngươi muốn đồ ăn nơi này, chỉ cần dùng ý niệm khống chế là được.” Tiểu Linh Tử nói xong liền biến mất.

Tư Mã U Nguyệt nhìn Tiểu Linh Tử biến mất, cảm nhận được nỗi cô đơn trong lời nói của hắn, suy đoán hắn là hắn nhìn thấy mấy thứ này, cho nên hoài niệm chủ nhân trước kia.

Nhưng mà có những nguyên liệu nấu ăn này, về sau nàng sẽ có thể làm ra thật nhiều mỹ vị, lại còn có thể tu luyện, ngẫm lại thì cảm thấy không tồi.

Lúc nàng từ linh hồn châu đi ra, tiếng đập cửa dồn dập truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sủng Cuồng Thê: Thần Y Nữ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Người Có Dám Giao Đấu

"U Nguyệt, huynh có đó không?" Qua một ngày tiếp xúc, Khúc béo đã tự động đổi cách xưng hô với Tư Mã U Nguyệt thành U Nguyệt.

Khúc béo đứng ngoài gõ cửa rồi rít, Tư Mã U Nguyệt đi ra, lúc mở cửa còn thấy cánh tay gã đang giơ lên giữa chừng.

"Sao thế?" Nàng hỏi.

"Huynh ở đây à?" Khúc béo nói: "Huynh mau đi tìm ca ca của mình ngay đi."

"Có biến gì à?" Sao tự dừng lại bảo nàng đi tìm ca ca?

"À ờ... lúc ta vừa ra khỏi thư quán (*) thì nghe thấy Mộng Đình nói muốn tới tìm huynh thách đấu!" Khúc béo nói trong cơn thờ dốt.

"Tìm ta thách đấu ư?"

"Phải!" Khúc béo thuật lại: "Nàng ta bảo là muốn tìm huynh thách đấu, phở vật như huynh sao xứng được ngồi trong lớp chúng ta, phải triệt hạ huynh rồi đuổi huynh cút xéo. Ấc, toàn là lời nàng ta nói chứ không phải là ý của ta đâu."

"Ta biết rồi. Đa tạ huynh đã tới báo với ta." Tư Mã U Nguyệt bình tĩnh nói.

"Nàng ta mà chủ động thách đấu thật, thì e rằng sẽ có chuyện mất. Bởi thế huynh mau mau đi tìm ca ca của mình đi." Khúc béo nói.

"Tại sao phải đi tìm ca ca, ta tự giải quyết là ổn mà." Tư Mã U Nguyệt chẳng nghĩ chuyện này nghiêm trọng tới mức đó, vẫn đứng bất động ở cửa.

Trông bộ dạng bình thản của Tư Mã U Nguyệt, Khúc béo lại càng sốt ruột: "Tuy rằng huynh là tôn tử của đại tướng quân, nhưng Mộng gia cũng chẳng phải hạng vừa, đó là gia tộc lớn nhất U thành, nàng ta vốn là tiểu thư dòng chính, nên luôn khinh thường người khác. Nàng ta đã nói muốn tìm huynh thách đấu, thì chắc chắn sẽ tới."

"Nàng ta lợi hại lắm à?" Tư Mã U Nguyệt hỏi.

"Nàng ta mới mười ba tuổi mà đã là linh sĩ cấp năm rồi."

"Lợi hại lắm hả?" Tư Mã U Nguyệt nhìn gã hỏi.

"Giữa một đám sân sân tuổi nhau thì cỡ đó là lợi hại lắm." Khúc béo trả lời: "Đào ời, ngũ thiếu gia của ta ời, đừng có đứng ỳ ra đấy mãi, mau đi tìm ca ca bảo kê cho huynh đi."

"Nếu nàng ta muốn thách đấu với ta thật, thì dù hôm nay có trốn được, ngày sau vẫn sẽ tìm ta gây chuyện thôi." Tư Mã U Nguyệt nói: "Nhưng chẳng phải học viện cấm tiết chuyện đánh nhau sao?"

"Tự ý đánh nhau thì dĩ nhiên không được, nhưng trong học viện có đài thách đấu, chỉ cần lên đài thì không sao." Khúc béo nói: "Trong học viện rất nhiều người có ân oán cá nhân đều lôi nhau lên đài thách đấu giải quyết cả."

"Ồ."

"Đã bước lên đài thách đấu thì sống chết tự lo, huynh đạp chân Mộng Đình trước mặt bao nhiêu người trong lớp, với tính cách của nàng ta, thì việc tìm huynh trả thù là không sai đi đâu được!" Khúc béo nói: "Bây giờ trốn được bao lâu thì hay bấy lâu vậy."

"Trốn?" Tư Mã U Nguyệt khoanh hai tay trước ngực: "Trong từ điển của Tư Mã U Nguyệt ta đây chưa bao giờ có chữ trốn cả."

"Nhưng nàng ta..." Khúc béo vẫn tính thuyết phục Tư Mã U Nguyệt.

Cánh cửa phòng bên bật mở, Ngụy Tử Kỳ bước ra, thấy hai người đang dùng dằng trước cửa, bèn hỏi: "Sao vậy?"

Khúc béo nhìn Ngụy Tử Kỳ, nói: "Mộng Đình nói là muốn tìm U Nguyệt thách đấu, ta bảo huynh ấy đi tìm ca ca đi, mà huynh ấy lại không chịu."

"Mộng Đình kia lại muốn gây sự nữa rồi!" Có vẻ như Ngụy Tử Kỳ rất chướng mắt với Mộng Đình, ngữ điệu thoáng có ý chống đối.

"Khúc béo, ta rất cảm kích việc huynh đến nhắc nhở mình, nhưng giờ có muốn đi cũng không kịp nữa rồi." Tư Mã U Nguyệt hất cằm về phía cửa viện.

Khúc béo ngoái lại, trông thấy Mộng Đình kéo theo một nhóm mấy người bạn học xồng xộc bước vào.

"Ta thấy cái tướng chạy quảng vàng về báo tin mật của tên Khúc béo, còn tưởng đầu người chuẩn biệt tẩm rồi chứ! Không ngờ bây giờ vẫn đứng lì ở đây, Tư Mã U Nguyệt, gan người cũng to thật đấy!" Vừa thấy Tư Mã U Nguyệt là Mộng Đình lập tức buột miệng tuôn những lời khiêu khích.

"Là bởi với hạng người như người, không đáng cho ta phải trốn!" Tư Mã U Nguyệt khinh khỉnh đáp lại.

"Người!" Từ nhỏ, Mộng Đình đã luôn được người người vây quanh tầng bốc, bọn người khác trong viện này không coi nàng ta vào đâu đã khiến nàng ta hậm hực lắm rồi, nào ngờ đến phở vật như Tư Mã U Nguyệt mà cũng dám khinh bỉ nàng ta. Lửa giận bốc lên, Mộng Đình chỉ mặt Tư Mã U Nguyệt nói: "Nếu Khúc béo đã nói với người rồi thì ta cũng khỏi cần lãng phí nước bọt nữa, Tư Mã U Nguyệt, ta muốn đấu với người! Nếu người thua, thì phải cút xéo khỏi học viện đế quốc, không được đặt chân vào dù chỉ một bước!"

"Một linh sĩ cấp năm như người mà lại đi thách đấu với ta à? Thôi được, ta cũng chẳng ngại tỉ thí với người, nhưng người chỉ nói ta thua rồi thì phải làm gì, còn nếu ta thắng thì sao? Được hưởng lợi gì?" Tư Mã U Nguyệt chẳng thèm nhìn Mộng Đình, chỉ cụp mắt ngắm nghía móng tay mình, hỏi bằng giọng thờ ơ.

Cánh cửa phòng Âu Dương Phi bỗng mở tung, hân bước ra khỏi phòng, nhìn đám người trong viện một thoáng, chẳng nói chẳng rằng, chỉ lạnh lùng bỏ đi.

Cửa phòng Bắc Cung Đường cũng mở ra, nàng ta cau mày nhìn Mộng Đình: "Muốn gây lộn thì ra ngoài mà gây lộn! Người nào còn quấy rầy không cho ta đọc sách, thì cắt hết cho ta."

Tư Mã U Nguyệt mắt nhìn bóng lưng Âu Dương Phi, tai nghe câu nói không chút nề nang của Bắc Cung Đường, nghĩ thầm hai người này đúng là giống nhau.

Dường như Mộng Đình khá sợ Bắc Cung Đường, nghe tiếng nàng ta gắt lên, khí thế liền xẹp xuống đôi phần, xoay đi nói với Tư Mã U Nguyệt: "Một tên vô năng đến linh khí cũng không thể cảm nhận được như ngươi mà cũng thắng được ta? Nực cười!"

Mấy kẻ theo Mộng Đình tới phá lên cười rần rần, như thể cảm thấy câu nói của Tư Mã U Nguyệt tức cười hết sức.

"Nực cười à?" Tư Mã U Nguyệt nhếch môi, nói: "Giờ thì còn thấy buồn cười, chứ cẩn thận lát nữa lại không cười nổi đấy!"

"Ngươi nói đi, muốn thế nào hả?" Mộng Đình hỏi.

Tư Mã U Nguyệt nhìn lướt qua Bắc Cung Đường còn đang đứng trước cửa, khí lạnh quanh thân càng lúc càng dày, rồi nói: "Ta cũng không muốn làm phiền bạn cùng phòng nữa, nếu ngươi đã đòi thách đấu, muốn ta chấp nhận, thì cũng phải cho ta hưởng lợi mới được. Thế này đi, nếu như ta may mắn thắng được ngươi, thì hãy gặp ta, ngươi phải đi đường vòng! Đồng ý thì chúng ta lên đài thách đấu, còn không đồng ý thì xéo đi."

"Ta đồng ý với ngươi là được chứ gì! Ngươi thắng, thì sau này nhìn thấy ngươi ta sẽ đi đường vòng, không quấy rối ngươi nữa, còn như ta thắng, thì ngươi lập tức thu dọn đồ đạc rút ra khỏi học viện đế quốc!" Mộng Đình nói.

"Quyết định vậy đi, ngươi lên đài thách đấu trước đi, ta sẽ qua đó sau!" Vừa dứt lời, Tư Mã U Nguyệt đã lùi ra sau, sập cửa lại.

"U Nguyệt..." Khúc béo còn chưa kịp lên tiếng, đã bị Tư Mã U Nguyệt sập cửa nhốt bên ngoài cùng đám người kia.

"Đi thôi, chúng ta đến đài thách đấu chờ hán!" Mộng Đình hả hê liếc nhìn cửa phòng của Tư Mã U Nguyệt, sau đó dẫn người đi.

Trong viện cuối cùng cũng yên tĩnh lại, Bắc Cung Đường lờm Khúc béo đang đứng sững ngoài phòng Tư Mã U Nguyệt một cái, rồi xoay người đóng cửa lại.

Khúc béo hồi tưởng lại cảnh sáng nay tứ thiếu gia phủ tướng quân Tư Mã U Nhạc tìm gã, nhấn gửi gã quan tâm giúp đỡ Tư Mã U Nguyệt giùm, ai dè mới được nửa ngày, Tư Mã U Nguyệt đã gặp rắc rối rồi.

"Không được, ta phải đi báo tin cho tứ thiếu gia." Nói đoạn, gã liền chạy thẳng ra ngoài viện.

***

(*) Thư quán: thư viện.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sủng Cuồng Thê: Thần Y Nữ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Vũ Khí Khác Lạ

Vừa vào phòng, Tư Mã U Nguyệt đã nghe thấy tiếng Tiểu Hống léo nhéo đòi ra ngoài trong linh hồn châu, ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, Tiểu Hống liền xuất hiện ngay trước mặt nàng.

"Sao thế?" Tư Mã U Nguyệt xách tai của nó lên, hỏi.

"Nguyệt Nguyệt, ngươi muốn tỉ thí với ả bạch liên hoa (*) kia thật à?" Tiểu Hống nói.

"Đúng vậy, người ta đã tìm tới tận cửa khiêu chiến rồi, ta còn chùn bước được sao?"

Tư Mã U Nguyệt quảng bữa Tiểu Hống đi, Tiểu Hống vẽ một đường cong tuyệt mỹ trên không trung, khi sắp đụng vào vách tường, nó nhanh nhẹn uốn người bay vòng lại, thấy Tư Mã U Nguyệt lục lọi đồ trong chiếc nhẫn không gian, bèn thả mình lơ lửng gần nàng rồi hỏi: "Nguyệt Nguyệt đang tìm gì đó?"

"Vũ khí!" Tư Mã U Nguyệt nói: "Ta phải tìm một thứ vũ khí vừa tay mới được. Ngặt nỗi mấy món vũ khí cha hời để lại trong chiếc nhẫn chẳng cái nào là vừa tay cả."

"Ngươi cần vũ khí à? Ta thấy chỗ của Tiểu Linh Từ có một đồng luân kia!" Tiểu Hống nói.

"Thật hả? Thế chúng ta đi xem thử đi." Nói rồi Tư Mã U Nguyệt đưa Tiểu Hồng cùng vào trong lĩnh hồn châu.

Khi đã vào trong, Tiểu Linh Tử lập tức xuất hiện trước mặt Tư Mã U Nguyệt, chẳng cần đợi nàng mở lời, hắn đã nói: "Hãy đi theo ta."

Xem ra hắn biết nàng vào đây để làm gì.

"Đây là vũ khí do chủ nhân tiền nhiệm đúc ra." Tiểu Linh Tử dẫn bọn họ tới một gian phòng bày đủ loại đủ dạng vũ khí.

"Rốt cuộc ngươi có bao nhiêu vị chủ nhân trước vậy hả?" Nghe Tiểu Linh Tử nói thế, nàng vắn.

"Dù sao thì cũng chỉ có bấy nhiêu đó." Dứt lời, Tiểu Linh Tử liền biến mất.

Tư Mã U Nguyệt đảo mắt nhìn khắp phòng, thấy vũ khí ở đây đa phần đều là thánh khí khá cao cấp, thậm chí còn có rất nhiều thần khí, muốn tìm một thứ vũ khí tầm thường không nổi bật lại thành một điều khó khăn.

Nàng dạo một vòng quanh phòng, gần như đã xem hết tất cả vũ khí nơi này, cuối cùng mới nhìn thấy một thanh đoản kiếm bình thường nằm tít trong góc. Nàng nhắc thanh đoản kiếm đó lên, ánh chừng trọng lượng trong tay, rồi nói: "Chọn cái này đi."

Sau khi Tư Mã U Nguyệt cầm thanh đoản kiếm đi ra, Tiểu Linh Tử lại hiện hình trong gian phòng, nhìn vào góc tường nơi thanh đoản kiếm được đặt trước đó, hắn thốt lên kinh ngạc: "Không ngờ nàng ấy lại chọn thứ vũ khí đó, vậy mà nó lại chẳng hề phản kháng. Nó không chấp nhận một ai trong các chủ nhân trước, nhưng lại vừa mất một a đầu vừa mới tu luyện. Chẳng lẽ đây chính là duyên phận?"

Hoặc có thể nói, sau này nàng sẽ có một tương lai đặc biệt...

Ra khỏi phòng, Tư Mã U Nguyệt rút kiếm ra khỏi vỏ, tức thì tròn mắt.

"Ha ha ha!" Nhìn biểu cảm của Tư Mã U Nguyệt, Tiểu Hồng ôm bụng cười ngặt nghẽo: "Nguyệt Nguyệt, ngươi kén tới kén lui, không ngờ sau cùng lại vớ trúng một thanh kiếm gì sét loang lổ thế này."

Tư Mã U Nguyệt bắt lực nhìn thanh đoản kiếm trong tay, tuy cầm trong tay rất vừa, nhưng tại sao chỉ có chuôi kiếm được giữ gìn cẩn thận, còn bề mặt lưỡi kiếm lại bị gỉ hết? Thế này thì bảo nàng làm sao mà đi thi thì!

Đột nhiên có một gã nam tử ở đâu chạy đến trước viện của họ, chỗ miệng võ trong kêu lớn: "Tư Mã U Nguyệt, Mộng Đình tiểu thư bảo ta tới hỏi xem có phải ngươi định không đi tỷ thí rồi không, nếu ngươi không muốn đi thì mau thu dọn đồ đạc rút lui!"

Kẻ kia nói xong thì quay đầu chạy biến. Tuy Mộng Đình không sợ gia gia của Tư Mã U Nguyệt, nhưng không có nghĩa là đám người bọn họ cũng không sợ, nếu để Tư Mã U Nguyệt nhìn thấy thì chắc chắn sẽ đi đòi nhà ma mất.

Nghe tiếng kêu bên ngoài, Tư Mã U Nguyệt buông tiếng thở dài: "Giờ chẳng có thời gian đâu để đánh bóng, thôi thì cứ dùng nó vậy. Dù bề ngoài xấu xí nhưng có vẻ rất vừa tay."

Tiểu Hồng nhìn thanh đoản kiếm đầy khinh bỉ, nói: "Vớ bừa một cái cũng còn hơn nó."

"Ngươi thì biết cái gì, người và vũ khí phải phù hợp với nhau mới được, chọn bừa một thứ vũ khí rồi không chừng trong thời khắc mất chốt nó còn kéo chân ngươi lại." Tư Mã U Nguyệt tra kiếm vào vỏ, nói: "Cũng giống như có một số vũ khí vào tay những người khác nhau sẽ phát huy sức mạnh khác nhau."

Chẳng biết có phải do ảo giác hay không mà khi nói lời này, nàng cảm thấy thanh đoản kiếm trong tay hình như giật giật.

"Thôi được rồi, trước đây ngươi cũng từng nhắc đến chuyện mãi chẳng tìm được vũ khí vừa tay này rồi." Tiểu Hồng nói.

Nó lại liếc thanh đoản kiếm trong tay Tư Mã U Nguyệt, mắt tràn đầy vẻ không nở nhìn thẳng. Lẽ nào kiếp trước nàng ấy không tìm được vũ khí vừa tay là để đợi thanh kiếm bị gỉ tới sắp hỏng này sao?

Sự thật này khiến Tiểu Hồng nghĩ mà thấy trợn mắt.

Nhìn vẻ mặt của Tiểu Hồng, Tư Mã U Nguyệt ghen hờn hết nói nổi, điệu bộ của nó là đang coi khinh vũ khí của nàng, hay là đang coi khinh nàng? gương mặt đó lại còn vờ ra vẻ sầu não?

"Ngươi có muốn vào trong lại không?" Nàng hỏi.

"Không muốn, ta muốn ở ngoài xem ngươi đánh bẹp ả bạch liên hoa!" Tiểu Hồng lắc đầu như trống bỏi: "Lâu rồi ta chưa được thấy ngươi ra tay trị bọn cặn bã, còn khuya mới vào."

"Thôi được rồi." Tư Mã U Nguyệt cài thanh đoản kiếm bên hông, ôm Tiểu Hồng đi ra ngoài.

Người không tu luyện được thì không thể sử dụng nhãn không gian, nên không thể cất thanh đoản kiếm này vào trong đó.

Nghe tiếng cánh cửa phòng bên mở, Bắc Cung Đường đang chăm chú đọc sách bên song cửa sổ ngược lên ngó nàng, lắc lắc đầu, rồi tiếp tục đọc sách.

"U Nguyệt."

Tư Mã U Nguyệt vừa mới ra khỏi viện, bỗng nghe tiếng Ngụy Tử Kỳ ở phía sau gọi giật nàng lại.

"Tử Kỳ, có chuyện gì sao?"

"Không có gì." Ngụy Tử Kỳ cười cười, nói: "Ta đến đài thách đấu cùng huynh vậy. Dù kết quả có thế nào thì có người đi cùng huynh cũng tốt hơn chứ."

Sợ mình bị đánh bầm dập cũng có người đưa về sao? Tư Mã U Nguyệt nghĩ bụng.

"Được. Đi thôi."

Hai người cùng cất bước đến đài thách đấu, dọc đường không ngừng có người giơ tay chỉ trỏ nàng.

"Ta còn tưởng hán ta đã nghỉ học rồi chứ, ai ngờ đâu lại vào lớp của tân sinh."

"Gia gia của hán là hộ quốc đại tướng quân, muốn ở lại học viện chẳng phải chỉ cần một câu nói thôi sao?"

"Ồi đúng là... hạng người có thân phận chỉ biết dựa hơi thế lực, thật chẳng công bằng với những người khác!"

"Nghe nói lần này hán ta và Mộng Đình tiểu thư giao đấu, nếu thua thì hán ta phải cuốn gói ra khỏi học viện, vĩnh viễn không được quay lại."

"Mau đánh đuổi hán đi lẹ đi, có kẻ như hán ở đây khác nào bôi tro trát trấu lên bộ mặt của học viện!"

"Ta nghe chừng hán ta còn không biết tự lượng sức mà nói, nếu thắng thì sau này Mộng Đình tiểu thư thấy hán ta phải đi đường vòng."

"Hán ta nghĩ hay thật đấy! Nghe bảo Mộng Đình tiểu thư nọ tính tình khó chịu lắm, hán chọc trúng nàng ta, lần này không bị đánh cho toi bởi mới lạ đó!"

"Mộng Đình tiểu thư tuổi còn nhỏ mà đã đạt đến mức linh sĩ cấp năm, tuy đẳng cấp cũng chẳng phải quá cao, nhưng cũng dư sức đối phó với tên phế vật như hán rồi!"

"Phải đó, chúng ta cứ rung đùi ngồi chờ hán ta bị đuổi khỏi học viện đi!"

"..."

Lúc Tư Mã U Nguyệt và Ngụy Tử Kỳ đi ngang qua, những kẻ đó định ninh rằng bọn họ không nghe được, nên phi báng nàng không chút kiêng dè, nào ngờ Tư Mã U Nguyệt và Ngụy Tử Kỳ lại nghe rõ mồn một.

Ngụy Tử Kỳ nghe mà cũng phải tức, ấy vậy mà trông dáng đi của Tư Mã U Nguyệt vẫn thong dong như không có chuyện gì.

"Huynh không tức giận à?" Ngụy Tử Kỳ hỏi.

"Có gì mà phải tức giận?" Tư Mã U Nguyệt chẳng thấy vậy, nói: "Con chó biết cắn người sẽ không sủa. Còn muốn bites mồm mấy con chó sủa bậy đó thì cách tốt nhất là phải dùng thực lực để nói chuyện!"

Nghe Tư Mã U Nguyệt nói thế, Ngụy Tử Kỳ lập tức ngẩn người. Nhìn bóng lưng kiên cường của nàng, hán không khỏi nghĩ thầm, người như vậy, thật sự là một tên vô dụng sao?

"Đài thách đấu hán là ở đây rồi nhì?" Tư Mã U Nguyệt dừng bước, ngẩng đầu nhìn dòng chữ trên cánh cửa lớn trước mặt.

Dù chưa bước vào nhưng nàng đã nghe thấy tiếng ồn rầm rĩ từ bên trong vọng ra.

Xem ra Mộng Đình đã kéo không ít người tới xem trận đấu này!

***

(*) Bạch liên hoa: nghĩa là hoa sen trắng, ý chỉ những cô gái thường tỏ vẻ ngây thơ, tốt bụng.

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sủng Cuồng Thê: Thần Y Nữ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Giết Trong Chớp Nhoáng (1)

Trong sân thách đấu, ghé ngồi trên khán đài đã đầy ắp người, đa phần họ đều đến để xem Tư Mã U Nguyệt bị đánh bại thế nào, rồi cúp đuôi cút xéo khỏi học viện như thế nào.

Bọn họ không làm gì được Tư Mã U Nguyệt, nhưng đều muốn tới xem bộ dạng thảm hại của nàng khi bị kẻ khác đánh đuổi.

"Tên phé vật đó sao mãi mà chưa xuất hiện?"

Dù trước mặt Tư Mã U Nguyệt mọi người đều không dám gọi nàng là tên phé vật, nhưng sau lưng thì lại liên mồm tên phé vật này tên phé vật nọ.

"Không phải tên phé vật kia sợ rồi đó chứ?" Có người hỏi.

"Có thể lắm chứ! Dù sao thì Mộng tiểu thư cũng là linh sĩ, còn hấn lại là một tên phé vật đúng nghĩa, với bản tính của hấn, gặp phải trận thách đấu kiểu này dễ có khi lâm trận bỏ chạy lắm."

"Nói vậy thì hấn ta cũng đâu còn mặt mũi nào trụ lại học viện!"

"Tên phé vật đó mà lại mất mặt á? Mặt hấn còn dày hơn cả tường thành, nếu không đã chẳng bám nhằng nhẵng lấy Mộ Dung công tử rồi!"

"Vị Mộ Dung công tử này cũng đáng thương thật, không dưng lại bị một tên nam nhân thích, mỗi lần thấy nét mặt hấn khi nghe cái tên Tư Mã U Nguyệt, ta đều cảm thấy tội nghiệp cho hấn."

"Ha ha, lần này Tư Mã U Nguyệt bị đuổi ra khỏi học viện, bọn Mộ Dung công tử tới chưa?"

"Tới rồi, đang ngồi dưới hàng ghế đầu tiên đấy!"

Mọi người nhìn theo hướng người kia chỉ, thấy Mộ Dung An và tiểu thư Nạp Lan Lam của Nạp Lan gia tộc quả nhiên đang ngồi ở chính giữa hàng ghế đầu.

"Mộ Dung, có khi nào lần này Tư Mã U Nguyệt không tới không?" Ngồi cạnh Mộ Dung An, Nạp Lan Lam lộ rõ khí chất cao quý của tiểu thư nhà quyền quý.

"Cho dù hấn ta có tới hay không, ta cũng có cách khiến hấn biến mất khỏi học viện!" Mộ Dung An nói: "Ta cứ tưởng hấn đã bị đình chỉ học, không ngờ lại chạy đến lớp tân sinh. Nếu hấn còn dám tới quấy rối ta, thì đừng trách ta tàn nhẫn độc ác!"

"Tỷ phu, huynh yên tâm đi, tên phé vật đó đồ dám tới quấy rối hai người nữa." Nạp Lan Kỳ cười nói.

"Đề gọi bậy bạ cái gì đó!" Nạp Lan Lam then chín mặt trước cách xưng hô của Nạp Lan Kỳ với Mộ Dung An.

"Ha ha, chẳng nào thì hai người cũng đã xác định quan hệ tình cảm rồi, chỉ còn mỗi cái lễ thành thân nữa thôi. Trong lòng đệ, Mộ Dung ca ca đã là tỷ phu của đệ rồi. Đúng không tỷ phu?" Nạp Lan Kỳ nói xong còn không quên kéo Mộ Dung An xuống nước cùng.

Mộ Dung An tuy không nói gì nhưng cũng chẳng phủ nhận, coi như đã ngầm đồng ý với Nạp Lan Kỳ.

"Xem kìa, tên phé vật tới rồi!"

Chẳng biết ai đã kêu lên, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn ra cửa, thấy hai người Tư Mã U Nguyệt và Ngụy Tử Kỳ cùng bước vào.

Mộng Đình đứng giữa đài thách đấu, trông thấy Tư Mã U Nguyệt liền vẫy tay, toàn trường lập tức im ắng.

"Bất chúng ta chờ lâu như thế, ta còn tưởng người không dám tới nữa chứ!" Mộng Đình nhìn Tư Mã U Nguyệt đầy giễu cợt.

"Sao có thể chứ, họa hoằn lắm mới vớ được cơ hội khiến người dù trước đây hay sau này đều không thể tới làm phiền ta nữa, cơ hội tốt như này ta nào không đến." Tư Mã U Nguyệt đánh mắt nhìn khán đài một vòng, quả nhiên đồng người tới thật!

Xem ra người muốn xem trò cười của nàng thật chẳng ít.

"Tới rồi thì đừng có nói nhảm nữa, mau lên đây đi!" Mộng Đình đã mất hết kiên nhẫn.

Lãng phí nhiều thì giờ với tên phé vật này như vậy, nàng ta sắp không chịu nổi nữa rồi.

"Ta lên khán đài chờ huynh." Ngụy Tử Kỳ nói.

"Khỏi đi, ta sẽ kết thúc nhanh thôi, huynh cứ đứng đây chờ ta là được." Tư Mã U Nguyệt nói.

"Được." Ngụy Tử Kỳ gật đầu, đứng dưới đài thách đấu nhìn nàng bước từng bước lên đài.

Thấy Tư Mã U Nguyệt bước lên, Mộng Đình cất giọng khinh miệt: "Nếu ta là ngươi, vì thể diện của gia tộc, ta sẽ nhận thua ngay lập tức."

"Vì sao?" Tư Mã U Nguyệt hỏi.

"Bởi nếu ngươi không chịu nhận thua, ta sẽ đánh tới chừng nào ngươi chịu nhận thua mới thôi, đến khi đó cả phủ tướng quân đều sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ vì thiếu gia phủ tướng quân bị người ta đánh cho te tua." Mộng Đình nói.

"Ngươi tự tin có thể đánh thắng ta đến vậy sao?" Tư Mã U Nguyệt cười cười, hỏi.

Mộng Đình ưỡn ngực, hất cằm, tự tin nói: "Đương nhiên!"

"U Nguyệt!"

Ngay lúc này, Tư Mã U Nhạc và Khúc béo vội vã từ ngoài lao vào, thấy Tư Mã U Nguyệt đang đứng trên đài thách đấu, Tư Mã U Nhạc lập tức kinh hồn bạt vía.

"U Nguyệt, sao đệ lại lên đó, mau xuống đây cho huynh!" Tư Mã U Nhạc lớn giọng gọi Tư Mã U Nguyệt.

"U Nguyệt, huynh mau xuống đây đi, phù phù..." Khúc béo vừa nói vừa thở hổn hển.

"Tứ ca, sao huynh lại tới đây?" Thấy hai người thở hồng hộc, nàng đoán hẳn là do Khúc béo chạy đi tìm Tư Mã U Nhạc.

Lúc đi ra ngoài, nàng không thấy Khúc béo đâu, cứ nghĩ là gã về phòng của mình rồi, không ngờ gã lại đi gọi viện binh tới giúp nàng.

Ân tình này, nàng sẽ khắc ghi trong lòng!

Thấy ánh mắt lo âu của hai người, nàng cười nói: "Tứ ca, khi đã lên đài thách đấu, chưa phân thắng bại thì không thể xuống. Trừ phi đệ nhận thua, nếu không chẳng thể xuống ngang được."

Trên đường tới đây, nàng đã được nghe Ngụy Tử Kỳ nói về quy tắc khi lên đài.

"Thế..." Tư Mã U Nhạc muốn bảo nàng nhận thua luôn, làm vậy ít ra cũng tránh được trận đánh.

"Tứ ca!" Tư Mã U Nguyệt biết Tư Mã U Nhạc định nói gì, bèn lên tiếng nói ngăn: "Vi danh tiếng của Tư Mã phủ, dù có thế nào đệ cũng sẽ không chưa chiến mà đã chạy! Và lại... đệ sẽ không để Tư Mã phủ phải xấu hổ vì đệ nữa đâu."

Câu nói của Tư Mã U Nguyệt khiến người người đều sửng sốt, không để Tư Mã phủ phải xấu hổ vì hấn nữa, kẻ bật ra khỏi miệng câu nói đó thật sự là Tư Mã U Nguyệt sao?

"U Nguyệt..." Nhìn nụ cười trên gương mặt Tư Mã U Nguyệt, Tư Mã U Nhạc chỉ biết thì thầm gọi tên nàng.

"Ngũ đệ" của y giờ thật khác xưa.

"Huynh cứ yên tâm đi, đệ sẽ không sao đâu!" Tư Mã U Nguyệt giơ tay làm một động tác cổ gồng với Tư Mã U Nhạc, rồi quay lại nhìn Mộng Đình: "Chúng ta bắt đầu đi."

Mộng Đình liếc xuống người đang đứng dưới đài, nói với Tư Mã U Nguyệt: "Ngươi là người không tu luyện được, vậy ta nhường ngươi một lần, cho phép ngươi được sử dụng vũ khí. Lấy vũ khí của ngươi ra đi!"

Tiểu Hồng đang nằm trong lòng Ngụy Tử Kỳ, khi nghe Tư Mã U Nguyệt nói bắt đầu, nó phản kích đến run cả người, nhưng khi nghe Mộng Đình nói lấy vũ khí ra, thì lập tức ỉu xiu lấy hai chân che mắt mình lại.

Ngụy Tử Kỳ cảm nhận rất rõ thái độ biến chuyển của Tiểu Hồng, không hiểu tại sao mới rồi nó còn phản kích, mà giờ đã thế này. Nhưng chỉ một giây sau hắn đã hiểu ra ngay.

Bởi vì Tư Mã U Nguyệt đã lấy thanh đoản kiếm giắt bên eo ra, vỏ kiếm rất bình thường, trông y như một tấm vải được vợ bừa để bọc lại, đến khi nàng rút kiếm ra khỏi vỏ, cả trường đài lập tức vang dậy tiếng cười.

"Ha ha ha, phủ tướng quân bộ không còn vũ khí nào hả? Đến tiền mua một món vũ khí cũng hết ráo rồi hay sao mà lại lấy một thanh kiếm gỉ sét tới độ sức với lính sĩ!"

"Cười chết ta rồi!"

Tư Mã U Nhạc nhìn thanh đoản kiếm trong tay Tư Mã U Nguyệt, chỉ muốn che mắt mình lại như Tiểu Hồng cho rồi, đây đúng là... sỉ nhục vũ khí mà!

Về phía Mộng Đình, sau một thoáng sửng người vì thanh đoản kiếm, nàng ta bật cười: "Tư Mã U Nguyệt, ngươi không có linh lực thì cũng đã đành, vậy mà còn đem một thanh kiếm cùn tới tì thí với ta, ngươi định dùng gỉ trên lưỡi kiếm hóa giải linh lực của ta sao?"

Tư Mã U Nguyệt cũng đoán trước được phản ứng của mọi người khi mình lấy thanh đoản kiếm này ra, nhưng nàng rất thích thanh kiếm này, cầm rất vừa tay, định sau này sẽ lấy nó làm vũ khí của mình luôn, trở về chịu khó cạo rửa vết gỉ trên lưỡi kiếm là xong.

Nàng chẳng để tâm đến lời chế giễu của Mộng Đình, chỉ ném vỏ kiếm xuống đất rồi nói: "Bắt đầu đi."

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sủng Cuồng Thê: Thần Y Nữ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Giết Trong Chớp Nhoáng (2)

Nếu như lần trước không đánh nhau với Lý Thừa một trận, giúp Tư Mã U Nguyệt hiểu hơn về cách chiến đấu của linh sĩ, hẳn bây giờ nàng cũng chẳng tự tin như vậy. Lần đó khi đánh nhau, nàng nhận ra linh sĩ cần một thời gian nhất định để ngưng tụ linh khí, dấu ẩn ngủ song lại chính là thời khắc máu chốt giúp nàng giành phần thắng.

Trên đài thách đấu, một người giữ vai trò như trọng tài hô bắt đầu, Mộng Đình lập tức giờ tay ngưng tụ linh khí.

Tư Mã U Nguyệt vẫn đứng bất động, những kẻ kia đều cho rằng nàng sợ lú cả người, một tên phé vật nhìn thấy linh khí, sợ đến ngay người cũng là chuyện bình thường.

"U Nguyệt sao lại đứng im thế kia?" Khúc béo lo sốt vó.

"Còn đứng im nữa thì Mộng Đình sẽ ngưng tụ xong linh khí mất!" Ngụy Tử Kỳ cũng cau mày, không hiểu sao Tư Mã U Nguyệt lại đứng im.

Nhưng trên mặt nàng không hề lộ vẻ sợ hãi, thậm chí còn mỉm cười vô cùng tự tin!

Tư Mã U Nhạc đã căng thẳng đến nỗi không thốt được tiếng nào, hai tay siết chặt thành quyền, tư thế như sẵn sàng xông lên cứu nàng bất cứ lúc nào.

Chỉ cần Tư Mã U Nguyệt bị thương, y sẽ nhảy lên đài ngay lập tức!

Không ít người đã mừng rỡ được đánh về thể thảm của Tư Mã U Nguyệt khi bị linh khí đã thương, khuôn mặt ai nấy đều rạng người nụ cười đắc thắng. Nhưng chẳng được bao lâu, nụ cười trên mặt họ đều cứng lại!

Ngay khi Mộng Đình sắp ngưng tụ linh lực xong, Tư Mã U Nguyệt bỗng chạy vèo về phía Mộng Đình với tốc độ như tên bắn, chỉ vùn vện mấy giây, nàng đã vượt qua khoảng cách hơn mười thước tới sau lưng Mộng Đình!

Mộng Đình thấy Tư Mã U Nguyệt lao tới quá nhanh, bất chấp linh khí vẫn chưa ngưng tụ xong, ném thẳng vào nàng. Khi linh khí cầu sắp giáng xuống người Tư Mã U Nguyệt, nàng dịch người mau lẹ tránh đi!

Đùng!

Linh khí cầu rơi xuống đài thách đấu, vang lên tiếng động rầm trời như nhà sập.

Mộng Đình ngỡ là mình đã đánh trúng Tư Mã U Nguyệt, còn chưa kịp vui mừng đã cảm thấy cổ lạnh buốt.

"Người thua rồi!" Giọng nói xa xăm của Tư Mã U Nguyệt vang lên sau lưng nàng ta.

Mọi người nhất loạt sững sờ, không ai ngờ Tư Mã U Nguyệt lại chạy tới sau lưng Mộng Đình, càng không ngờ tay phải của nàng còn vòng qua vai nàng ta, thoạt trông như thanh đoản kiếm gỉ sét đó đang kề bên phía trái cổ nàng ta.

"Sao người lại chạy ra sau lưng ta được?" Mộng Đình thốt lên kinh ngạc.

"Thì ta chạy tới như thế đó!" Tư Mã U Nguyệt cười gian ác, đưa tay sờ soạng người nàng ta hai lượt, nói: "Tuy rằng thanh đoản kiếm này hơi gì, có lẽ cũng hơi cùn, nhưng chỉ cần ta mạnh tay một chút thì vẫn có thể cứa cổ người được. Dù không cắt đứt cổ người được, thì rạch một vết sẹo lên mặt người vẫn được!"

Nói xong, nàng còn kẻ kiếm về hai đường lên mặt Mộng Đình.

Mộng Đình cảm nhận được thanh đoản kiếm đang dùng dằng trên mặt mình, hoảng hốt la toáng lên.

"A... đừng rạch mặt ta! Ta nhận thua!"

Vừa nghe Mộng Đình nhận thua, người trên khán đài thốt lên giọng đầy vẻ khó tin được.

"Mộng tiểu thư mà lại thua dưới tay một tên phế vật!"

"Tên phế vật kia chạy đến phía sau Mộng tiểu thư thế nào vậy?"

"Chẳng qua là hấn đầu cơ trục lợi mà thôi, giả như đánh nhau thật với Mộng tiểu thư, chắc chắn hấn không đánh lại nàng ấy."

"Nhưng đó cũng là thắng."

"Tên phế vật đó thắng rồi, nghĩa là chúng ta còn phải làm bạn học với hấn? Trời đất ơi!"

Tư Mã U Nguyệt buông Mộng Đình ra, nói: "Nếu đã nhận thua, vậy thì phải làm theo như ước định, sau này nhìn thấy ta, ngươi phải trốn xa một chút, còn dám bối móc nữa..."

Nàng bỏ lưng câu nhưng ý tứ đã rõ ràng không cần nói cũng biết.

Mộng Đình không cam tâm trừng mắt nhìn Tư Mã U Nguyệt đi tới mép đài thách đấu, nhặt vỏ thanh đoản kiếm lên, rồi thông thả bước xuống đài.

Nhưng có không cam tâm đến đâu thì cũng hết cách, ở đây có nhiều con mắt như vậy, nếu nàng ta không làm theo ước định thì sẽ trở thành đối tượng bị người người phi nhổ. Bởi lẽ người ở thế giới này ghét nhất là những kẻ không tuân thủ ước định.

"Giải quyết gọn lẹ như vậy à?" Khúc béo thấy Tư Mã U Nguyệt từ trên đài thách đấu bước xuống, đi lại chỗ bọn họ, gãi vẫn chưa phản ứng kịp.

"Không thì huynh còn tưởng sao?" Tư Mã U Nguyệt nhìn bộ dạng ngơ ngác của Khúc béo, đưa tay chọc đầu gã.

Tư Mã U Nhạc thấy Tư Mã U Nguyệt bình an đi xuống, dây cung căng lên trong lòng mới thả xuống. Vừa thả lỏng, lửa giận đã bốc lên, y mắng nàng một trận té tát: "Sao đệ có thể tùy tiện đồng ý nhận lời thách đấu của người khác vậy hả? Bước lên đài thách đấu là sống chết tự lo, đệ có biết không? Lỡ như đệ xảy ra bất trắc gì thì sao?"

"Tứ ca, không phải đệ vẫn lành lặn đó sao?" Tư Mã U Nguyệt đi tới kéo tay của Tư Mã U Nhạc, nói: "Được rồi, có gì thì về nhà hãy nói, ở đây đông người quá."

"Hừ, đệ cũng biết mất mặt trước đám đông à?" Tư Mã U Nhạc trừng mắt với nàng.

"Khụ khụ, chúng ta về trước đi." Ngụy Từ Kỳ thấy không ít người ném ánh mắt khác thường về phía bọn họ, bèn lên tiếng đề nghị.

"Đi thôi."

Trên đường trở về, Tư Mã U Nhạc luôn miệng trách mách Tư Mã U Nguyệt, nói nàng không nên coi thường tính mạng nhận lời thách đấu, có chuyện gì thì nói cho bọn họ biết, bọn họ sẽ giúp nàng giải quyết.

Nghe những lời lo lắng trách mắng của Tư Mã U Nhạc, Tư Mã U Nguyệt rất nghiêm túc nói: "Tứ ca, đệ trưởng thành rồi, không thể cứ trông chờ vào sự che chở của các ca ca, mọi người cho đệ tình thương của gia đình, người thân, đệ cũng muốn bảo vệ mọi người. Đệ muốn trở nên mạnh mẽ, như vậy mới có thể bảo vệ người đệ muốn bảo vệ. Nhưng nếu ngay cả một lời thách đấu như vậy cũng e sợ, thì đó là đệ đã buông thả bản thân mình, một kẻ hèn nhát thì làm sao có thể làm cho mình trở nên mạnh mẽ đây?"

"Đệ... ời, đệ trưởng thành thật rồi." Tư Mã U Nhạc vỗ vỗ vai Tư Mã U Nguyệt, nghe những lời này y không biết trong lòng rốt cuộc có cảm giác gì.

Nên cảm thấy mừng vì nàng đã trưởng thành, hay cảm thấy buồn buồn vì nàng sắp không cần bọn họ bảo vệ nữa?

Tư Mã U Nguyệt cảm nhận được tâm tình trong lòng y rất phức tạp, nàng kéo tay y, tựa đầu vào vai y, nói: "Dù đệ có ra sao thì cũng vẫn là "đệ đệ" của các huynh, các huynh vẫn là ca ca của đệ. Chúng ta mãi mãi là người thân!"

Tư Mã U Nhạc vỗ vỗ đầu Tư Mã U Nguyệt, nói: "Ừ, chúng ta sẽ mãi ở bên nhau."

"Ai da, ta bảo hai người đừng có sến súa như thế được không?" Khúc béo xoa cánh tay muốn nổi da gà của mình.

Vừa rồi gã và Ngụy Từ Kỳ còn đang cảm động bởi những lời của Tư Mã U Nguyệt, quay lại thấy hai người tựa vào nhau, nhất thời nảy sinh ác cảm.

"Ta nói này, chắc huynh sẽ không vơ ma trảo của mình về phía ca ca đâu nhỉ?"

Tư Mã U Nguyệt rời khỏi người Tư Mã U Nhạc, vừa giơ chân đá Khúc béo vừa quát: "Khúc béo, huynh đi chết đi!"

Khúc béo tránh bừa sang bên, né được đòn công kích của Tư Mã U Nguyệt, đương nhiên là do Tư Mã U Nguyệt không có ý muốn đá gã thật, nếu không với thân thủ của gã thì làm sao có thể tránh được.

"Hừ! Coi như huynh tránh lẹ!" Tư Mã U Nguyệt sờ sờ bụng của mình, nói: "Đói quá, chúng ta về làm chút gì ăn đi."

Sau khi trở về, Tư Mã U Nguyệt làm vài món đơn giản cho mọi người, ăn cơm trưa xong mọi người mới ai về chỗ nấy.

Tư Mã U Nguyệt về lại phòng mình, lấy một phiến đá mài ra khỏi linh hồn châu, định bụng cọ rửa gì trên thanh đoản kiếm.

Nhưng nàng vừa mới đặt thanh kiếm lên phiến đá mài, chưa kịp bắt đầu thì chợt nghe một tiếng kêu chói tai lẫn cả tiếng mắng của Tiểu Linh Từ vang lên.

"Đồ ngốc, người muốn làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sủng Cuồng Thê: Thần Y Nữ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thần Khí Chi Vương

Tiếng hét chói tai đồng thời xuất hiện cùng tiếng mắng của Tiểu Linh Từ, cho nên không thể là Tiểu Linh Từ đang hét lên.

Tư Mã U Nguyệt nhìn Tiểu Hồng cũng đang có vẻ mặt nghi hoặc giống mình, tiếng hét chói tai kia cũng không phải do nó tạo ra.

Không kịp nghĩ tới những thứ khác, cảnh tượng trước mắt nàng đã thay đổi, người đã ở trong linh hồn châu, Tiểu Linh Từ bay lơ lửng ở trước mặt nàng.

"Không phải nói chỉ khi nào ta muốn tiến vào mới có thể tiến vào sao? Sao ngươi có thể đưa ta vào đây?"

Tiểu Linh Từ liếc mắt nhìn Tư Mã U Nguyệt một cái, nói: "Những cái đó là linh khí bình thường, chỉ cần linh khí cường đại hơn một ít, vẫn có thể chủ động kéo người vào đây, ví dụ như ta chẳng hạn."

"Vậy được rồi." Tư Mã U Nguyệt sờ sờ mũi của mình, hỏi: "Ngươi kéo ta vào làm cái gì? Mới nãy ngươi kêu gì đó?"

"Ngốc quá đi!" Tiểu Linh Từ cảm thấy Tư Mã U Nguyệt này là kẻ ngốc nhất trong số rất nhiều chủ tử nó từng nhận, thật không hiểu nổi tại sao nàng lại có duyên với mình như vậy, có thể khiến mình nhận làm chủ nhân.

Tư Mã U Nguyệt cong ngón trỏ lên, gõ nhẹ lên đầu Tiểu Linh Từ một cái, bất mãn nói: "Có linh khí khinh bỉ chủ tử sao? Nhà ngươi đó, còn khinh bỉ ta ta sẽ đem ngươi đi nướng!"

"Ta ăn ngay nói thật mà thôi." Tiểu Linh Từ cũng không sợ Tư Mã U Nguyệt uy hiếp.

"Được, mau nói cho ta biết nguyên nhân ngươi ngăn cản ta kéo ta tiến vào đi." Tư Mã U Nguyệt nói xong, ý niệm vừa động, một chiếc ghế dựa xuất hiện ở trước mắt nàng.

Nàng phát hiện, ở chỗ này lực ý chí của nàng chính là thần, chỉ cần nàng muốn, đồ vật ở nơi khác đều có thể trong nháy mắt xuất hiện trước mắt mình.

Tiểu Linh Từ nhìn thấy Tư Mã U Nguyệt nhanh như vậy đã biết điểm này, lông mày nhướn lên.

"Ai nha, ngươi còn úp mở gì nữa, mau nói đi!" Tiểu Hồng chờ bên cạnh thấy Tiểu Linh Từ còn chưa nói bèn thúc giục.

Tiểu Linh Từ không trả lời bọn họ, rơi xuống trên mặt đá mài dao, vươn ngón tay vừa ngăn vừa mập, chọc vào thanh chủy thủ, nói: "Ngươi còn muốn giả vờ tới khi nào?"

Chủy thủ không có động tĩnh.

"Ngươi còn giả vờ, ta sẽ kêu nàng đem ngươi đi mài!" Tiểu Linh Từ uy hiếp.

Xem ra lời uy hiếp này tương đối hữu dụng, chỉ thấy chủy thủ kia ở trên mặt đá mài dao nhẹ nhàng run lên hai cái, sau đó lập tức đứng lên, vèo một cái bay đến trên đầu Tiểu Linh Từ, nhân lúc nó chưa chuẩn bị, đánh xuống thật mạnh. Một giọng nói non nớt đồng thời truyền đến: "Ngươi dám đem đại gia đi mài, đại gia sẽ đem ngươi chém thành từng mảnh vụn!"

Con gien của Tiểu Linh Từ được châm ngòi, mặc kệ bọn Tư Mã U Nguyệt, đánh nhau với chủy thủ.

Tư Mã U Nguyệt cùng Tiểu Hồng bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ ngây người, ngơ ngác nhìn chủy thủ và Tiểu Linh Từ uy hiếp lẫn nhau.

"Chủy thủ này còn có thể nói chuyện?" Tiểu Hồng kinh ngạc nói.

"Ngươi biết tình huống này là như thế nào không?" Tư Mã U Nguyệt hỏi.

"Không biết." Tiểu Hồng trả lời rất dứt khoát.

“Không phải ngươi nói ngươi là thượng cổ thần thú, cái gì cũng biết sao?” Tư Mã U Nguyệt quay đầu hỏi.

“Ai nha, ta chỉ là hậu đại của thần hồng, chứ không phải lão quái vật thật sự sống mấy ngàn vạn năm. Ta nói cái gì cũng biết đó là đến từ truyền thừa của bọn ta, truyền thừa không có nhân vật này, tất nhiên ta cũng không quen biết.” Tiểu Hồng liếc Tư Mã U Nguyệt một cái, đồng thời trong lòng cũng thở dài.

Lời này trước kia nó từng nói với nàng, nhưng mà linh hồn nàng bị hao tổn, đã không nhớ rõ.

Chờ Tiểu Linh Từ cùng chủy thủ gãy rồi được một lát, Tư Mã U Nguyệt mới lên tiếng ngăn lại: “Ta nói, hai người các ngươi muốn đánh tới khi nào? Có phải nên nói cho ta biết chuyện này là như thế nào hay không?”

Chủy thủ nghe thấy lời của Tư Mã U Nguyệt, vèo một tiếng bay lại đây, đi tới đứng trước mặt Tư Mã U Nguyệt, nói: “Tiểu Nguyệt Nguyệt, ngươi không cần dùng đá mài dao để mài ta đâu!”

Tư Mã U Nguyệt đưa tay chọc vào chủy thủ đang tự bay lên, nói: “Trên người của ngươi có nhiều rỉ sét như vậy, không mài sáng thì dùng như thế nào. Quan trọng nhất, ngươi là một chủy thủ vì sao có thể nói chuyện được? Tiểu Linh Từ ngươi trả lời đi!” Nàng đột nhiên cất cao giọng, khiến Tiểu Linh Từ và chủy thủ giật nảy mình.

“Nó không phải thần khí bình thường.” Tiểu Linh Từ nói.

“Ta đã nhận ra, đi vào trọng điểm đi, đây là thứ gì?” Tư Mã U Nguyệt nói.

“Ta không phải đồ vật, ta là chí tôn thần khí!” Chủy thủ nói.

Không phải đồ vật...

Tư Mã U Nguyệt bị giật mình vì lời nói của chủy thủ, nhưng đồng thời cũng vì nửa câu sau mà cảm thấy kinh ngạc.

“Ngươi là chí tôn thần khí? Chí tôn thần khí rõ ràng chính là ta!” Tiểu Linh Từ nghe chủy thủ nói xong thì không chịu được, lập tức phản bác.

“Ta mới là chí tôn thần khí, ta lợi hại hơn so với ngươi!” Chủy thủ nói.

“Ta mới lợi hại hơn!” Tiểu Linh Từ nói.

“Ta lợi hại!”

“Được rồi, hai người đừng cãi cọ, mau nói cho ta biết chuyện này rốt cuộc là sao? Ngươi rốt cuộc là thứ gì?” Tư Mã U Nguyệt ngăn cản hai người tiếp tục gây chuyện, nếu không với tình hình hiện tại của bọn họ, cãi nhau đến ngày mai cũng chưa xong.

“Tiểu Nguyệt Nguyệt, mọi người đều nói ta không phải đồ vật!” Chủy thủ nói giọng hơi oan ức: “Ta là thần khí chí tôn Linh Lung.”

Tiểu Linh Từ nghe chủy thủ lại tự phong mình là thần khí chí tôn, muốn nói chuyện, bị Tư Mã U Nguyệt trừng mắt liếc nhìn một cái, đành phải nín lại.

“Linh Lung? Đây là vũ khí gì?” Tư Mã U Nguyệt khó hiểu hỏi.

“Chính là Linh Lung!” Linh Lung nói: “Trước kia ta là một khối linh lung thần thạch được hình thành cùng thiên địa vào thời kỳ thái cổ, những khoáng thạch đựng trong thân thể ta cũng đủ luyện chế thần khí. Sau đó, thời kỳ thái cổ có một đại thần luyện khí, y tìm được ta, luyện ta thành thần khí. Trước khi ta bị luyện thành thần khí cũng đã có ý thức, trong quá trình luyện chế ta bị buộc phân ly, dung hợp, thống khổ kia làm ta mất đi ý thức, ta còn tưởng là ta đã chết, kết quả là tới lúc ta mở mắt ra, ta đã trở thành hình dạng này.”

“Vì sao y đem ngươi luyện thành chủy thủ? Ở thế giới này, lực công kích của chủy thủ không bằng những vũ khí khác mà.” Tư Mã U Nguyệt khó hiểu hỏi.

“Đây cũng không phải nguyên nhân của ta.” Linh Lung nói: “Chẳng qua hiện tại ta chỉ có thể hiện ra hình thái như vậy mà thôi.”

“Nói như vậy ngươi còn có hình thái khác?” Tư Mã U Nguyệt hưng phấn.

“Đúng vậy, nếu đã được gọi là chí tôn thần khí, khẳng định ta có bản lĩnh!” Giọng Linh Lung trở nên đắc ý: “Ta có thể biến thành vũ khí tùy ý, trường thương, đại đao, lợi kiếm, muốn biến cái gì thì biến thành cái đó, trừ tay này ta không phục chế được, những vũ khí khác ta đều có thể phục chế.”

“Điều này cho thấy ngươi không bằng ta!” Tiểu Linh Từ đắc ý nói.

Tư Mã U Nguyệt hai mắt tỏa sáng nhìn chủy thủ, nói: “Vậy ngươi biến thành vũ khí khác cho ta xem?”

“Việc biến thân này phải do chủ nhân khống chế.” Chủy thủ nói: “Tiểu Nguyệt Nguyệt, ta thực thích ngươi, để ta nhận ngươi làm chủ nha!”

“Nhận chủ? Vũ khí này cũng cần nhận chủ à?” Tư Mã U Nguyệt hỏi.

“Ngốc vậy! Không nhận chủ, người sao có thể đi vào bên trong linh hồn châu.” Tiểu Linh Từ nói.

Tư Mã U Nguyệt trừng mắt nhìn Tiểu Linh Từ liếc mắt một cái, kẻ này gần đây luôn thích mắng nàng ngốc. Nàng ngốc chỗ nào? Chẳng qua là đối thế giới này còn chưa hiểu biết mấy thôi.

“Ha ha ha...” Chùy thủ khi không đụng độ Tiểu Linh Từ tính tình lại rất tốt, kiên nhẫn giải thích với Tư Mã U Nguyệt: “Thế giới này, giữa linh khí và chủ nhân cần phải có liên hệ. Liên hệ này sẽ làm quan hệ giữa hai người càng thêm thân mật, linh khí khi sử dụng cũng có thể phát huy lực lượng lớn hơn nữa.”

“Như vậy à!” Tư Mã U Nguyệt hiểu biết: “Ta còn tưởng rằng chỉ có Tiểu Linh Từ mới muốn nhận chủ, những linh khí khác đều không cần nhận chủ. Vậy chúng ta nhận chủ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bạo Sủng Cuồng Thê: Thần Y Nữ Tiểu Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.